

TRIJUMF ISTINE

(sažetak)

Rahmetullah bin Halil El Hindi
sažeo:

dr Muhamed Abdul Kadir Melkavi
Revizija:

www.islamhouse.com

Posveta:

- onome ko traga za istinom,
- onome ko ne gubi iz vida da će se njegov život, danas ili sutra, ugasiti i da će ga najdraži ostaviti u tamnoj jami koja će se vatrom ispuniti ili rajskom 6aštom postati,
- i onome ko veruje da će nakon smrti za veru u Boga pitan biti.

Nakon smrti nema povratka na ovaj svet i nema nove prilike. Zato izaberi veru kojom će tvoj Gospodar biti zadovoljan i pre nego poveruješ onima koji kucaju na tvoja vrata, dobro upoznaj ono čemu te zovu, i obavezno pročitaj ovu knjigu pre nego što se odseliš sa ovoga sveta.

Reč prevodioca:

Hvala Uzvišenom Bogu, i neka je blagoslov i spas na Njegovog poslednjeg Poslanika, njegovu porodicu i plemenite sledbenike!

Borba između istine i neistine, vere i krivoverstva neće prestati dok postoje nebesa i Zemlja. Međutim, ma koliko izgleda da krivoverstvo izgledalo moćno, da je steklo pobornika i da je preplavilo Zemlju, konačna победа će pripasti Božijoj pravoj veri, jer je On sam Sebe zadužio čuvanjem Svoje poslednje Objave. Dokazi misionara krivoverstva su slabi, što će pokazati i ova knjiga koju čitate.

Kako je došlo do pisanja ove knjige?

Sveštenici su u 18. i 19. veku, po blagoslovu Engleza u Indiji ulagali ogromne napore na pokrštavanju muslimana. Jedan od njihovih najistaknutijih misionara je bio Dr Fonder koji je iznosio mnoge neistine o islamu, Kur'anu i Muhammedu, neka su Božiji mir i blagoslov nad njim. Javno je izazivao muslimanske učenjake na

debatu. Rahmetullah mu je poslao devet pisama na koja je Dr Fonder odgovarao i u kojima su se dogovorili da vode međusobni dijalog. Jedan od uslova koje je postavio Dr Fonder je bio da Rahmetullah ne odustaje do kraja dijaloga, a Rahmetullah je uslovljavao da se rasprava vodi javno, pred masom sveta. Takođe je dogovoren da teme disputacije budu sledeće tačke: derogacija u verskim knjigama, iskrivljivanje nebeskih knjiga, osobenost Isusa, neka je Božiji mir nad njim, trojstvo, nadnaravni karakter Kur'ana i verovesnička misija Muhammeda, neka su Božiji mir i blagoslov nad njim.

Dogovoren je da prvi deo rasprave bude na prve dve teme; derogacija u verskim knjigama i iskrivljivanje nebeskih knjiga. Tako je i bilo. Polemika je vođena u Ekberabadu, gradu poznatom po Tadž Mahalu. Prvi dan je prisustvovalo oko 500 najistaknutijih građana Indije, među kojima su bili muslimani, hrišćani, idolopoklonici, predstavnici engleske kolonizatorske vlasti, vojna lica, veliki činovnici, najpoznatiji misionari hrišćanstva, sveštenici i novinari. Vest o toku disputacije se brzo raširila te je sledećeg dana raspravi prisustvovalo oko 1000 ljudi.

Rahmetullah je, uz Božiju pomoć, ovom raspravom jasno razotkrio lice i delo Dr Fondera. Dokazao je da je o islamu pisao bez znanja i zlonamerno. Dr Fonder je u dijalogu javno priznao da u dva Zaveta postoje iskrivljenja, da su autori, nepažnjom ili namerno, načinili grešku na 40.000 mesta. Englezi su na njega bili gnevni, pa je poraz pokušao umanjiti narednog dana. Međutim, Bog je htio da istina dođe i do onih koji je nisu čuli prvi dan. Pokušaj Fondera da dokaže da su se iskrivljivanja desila samo na nekoliko mesta je propao, a Rahmetullah je pojasnio da njegov cilj nije da utvrdi na koliko mesta je njihova Knjiga iskrivljena, nego samo to da je ona iskrivljena pa makar samo na jednom mestu. Pošto se ne može, sigurno, utvrditi koje je od dva kontradiktorna mesta iskrivljeno, cela Knjiga postaje sumnjičiva.

Krajem drugog dana Fonder je čvrsto odlučio prekinuti dijalog. Njegov nastavak je uslovio Rahmetullahovim priznanjem da su dva Zaveta originalne Božije objave, jer je bio svestan da se tekstovi knjige koju sagovornik smatra iskrivljenom ne mogu uzeti kao dokaz u dijalogu. Zanemario je svoje vlastito priznanje njihove iskrivljenosti a traži od Rahmetullah-a da prizna njihovu ispravnost. Rahmetullah je shvatio da Fonder time želi prekinuti dijalog i pobojavao se da svet ne

pomisli da je on prekinuo dijalog, pa je na kraju ustao i rekao: "Ja dolazim u dogovoren vreme, tačno nakon dva meseca, na dijalog s Dr Fonderom. I ne postoji razlog za moj nedolazak". Dr Fonder nije ništa rekao, a u dogovoren vreme nije došao. Raspravljalio se, dakle, samo o derogaciji nebeskih knjiga i njihovom iskrivljavanju.

Nakon poraza Fonder napušta Indiju. Rasprava nije nastavljena. Njegovi sunarodnjaci su ga prezirali, jer je izneverio njihova očekivanja. Otputovao je u Nemačku, a zatim u Austriju i Britaniju. Dobio je novi misionarski zadatak u Turskoj u koju je otputovao 1858. godine. U Turskoj je krivo predstavio sve navode dijaloga s Rahmetullahom. Vest o tome je pogodila sultana Abdul Aziza, koji ubrzo saznaje od turskih hodočasnika da se Rahmetullah nalazi u Mekki. Pozvao ga je da nastavi dijalog s Dr Fonderom u Turskoj. Kada je Fonder za to saznao pobegao je iz Turske bojeći se susreta s njime. Sultan je tražio od Rahmetullah-a da napiše knjigu o toj raspravi i da iznese svoje mišljenje o preostalim temama o kojima je trebalo da se vodi debata. Rahmetullah ju je počeo pisati krajem decembra, 1863. godine, a završio je u junu 1864. g. Tako je knjiga „Trijumf istine“ rezultat pomenute disputacije. Nakon završetka sultan je naredio da se prevede na devet stranih

jezika, u koje spadaju i sledeći: nemački, francuski, engleski, turski, urdu itd.

Uvod

(Uvodne napomene)

1. Tekstovi knjiga protestantskih¹ učenjaka su većinom do nas došli putem naturanja, a ne putem uverenja.
2. Protestantи uvek menjaju svoje knjige, obnavljajući neke od njihovih sadržaja - umanjivanjem ili dodavanjem, pa zbog toga imamo velike razlike između njihovih ranijih i

1 Protestantizam: Ime nove hrišćanske sekte, izvedeno iz reči "protest". Ova sekta se pojavila u 16. veku kao bunt protiv zabluda prisutnih u katoličanstvu, u koje spadaju i prodaja indulgencija (oproštajnica za grehe), zabrana ženidbe sveštenika, zabrana čitanja jevanđelja, nametanje velikih poreza, sprečavanje izučavanja prirodoslovnih nauka. Evropa se za reformu shvatanja vere pripremala od dvanaestog veka. U tom procesu su se istakli nemački teolog Martin Luther (umro 1546. g.), koji se suprostavio papi Leonu (X), kao i francuski teolog Džon Kelvin (umro 1563. g.), čije su pristalice poznate kao francuski protestanti, a čije su crkbe nazivane jevanđeljske crkve. Oni nemaju centralno vođstvo vezano s papom u Rimu, odbacuju monaštvo, upućivanje molitvi svecima, traženje njihovog zagovorništva, crkvene slike, ikone i indulgencije. Ova sekta ima pristalice u Engleskoj, Nemačkoj, Austriji, Americi i Danskoj.

novijih izdanja, na šta čitaoc treba da obrati pažnju.

3. Ne smeta isticanje izraza: pogreška, zabluda ili laž u mnogim sadržajima i izmišljenim pričama o verovesnicima, jer se radi o stvarnom iskrivljivanju nebeskih Knjiga, a ne o Božijem govoru. To ne spada u loš odnos prema nebeskim Knjigama, jer je obelodanjivanje iskrivljenosti, laži i ispravljanje nekih njihovih bestidnih sadržaja dužnost svakog muslimana.
4. Hrišćanski učenjaci su uobičajno isticali i obelodanjivali retka "slaba" mišljenja islamskih učenjaka, da bi ih potom demantovali i time čitaocu kazali da su knjige islamskih učenjaka prepune neosnovanih ideja, a u stvari, radi se o tome da oni uvek prikrivaju ispravna mišljenja i ne ukazuju na njih, a kada ih, pak, prenose iskrivljuju ih, ili ih prenose krnjavim što predstavlja najodvratnije izneveravanje naučnog poverenja u citiranju njima suprotnih mišljenja. Takav je i postupak sveštenika dr Fondera² u

² Dr Fonder je američki orientalista, katolik koji je prešao u protestantizam iz pohlepe za ovosvetskim dobrima, radi udobrovoljavanja supruge protestantkinje i

poznatoj disputaciji sa autorom, Bog mu se smilovao, u Indiji, 1854. godine, koju je objavio na engleskom jeziku nakon što je u potpunosti iskrivio navode obe strane. U nekim svojim knjigama dr Fonder prevodi i komentariše Kur'anske ajete³ po vlastitom nahođenju, zatim ih napada i pretenduje, pa daje njegovo tumačenje, a ne tumačenje islamskih učenjaka, ispravno. Međutim, on uopšte ne poznaje niti arapski jezik niti kur'anske znanosti, a želi da se prihvati njegovo neispravno i loše tumačenje, a odbaci ispravno tumačenje svih islamskih komentatora Kur'ana.

Gospodaru naš, pokaži nam istinu istinom i učini nas njenim sledbenicima i pokaži nam zabludu zabludom i udalji nas od nje.

nastanjivanja Engleske (što je to objasnio njegov prijatelj, sveštenik Ferenh). Engleska crkva ga je poslala u Indiju, radi pokrštavanja muslimana. I on se ubraja u treću osobu po aktivnosti u širenju hrišćanstva u Indiji. U poslednje vreme svog delovanja u Indiji je javno izazivao muslimanske učenjake na dijalog, misleći da mu niko nije ravan. I dijalog se, konačno, desio, a njegov rezultat je i knjiga "Trijumf istine", koju sada čitaš u skraćenoj verziji.

3 Odlomci ili rečenice Časnog Kur'ana.

PRVI DEO

Imena knjiga Starog i Novog zaveta, utvrđivanje njihovih iskrivljenosti i njihovo opovrgavanje

Prva knjiga sadrži četiri poglavlja:

Prvo poglavlje: Navođenje imena knjiga i njihovo nabranje.

Drugo poglavlje: Dokazi da sledbenici Knjige⁴ nemaju neprekinut lanac prenosilaca Starog i Novog zaveta i neosnovanost tvrdnje da je današnja Biblija nebeska Objava.

Treće poglavlje: Dokazi da je ova Biblija prepuna protivrečnosti, grešaka i iskrivljivanja.

Četvrto poglavlje: Dokazi postojanja derogacije u knjigama oba Zaveta.

⁴ Jevreji i hrišćani.

Prvo poglavlje

Navođenje imena knjiga i njihovo nabrajanje

Hrišćani dele svoje knjige na dva dela: Prvi deo: Knjige za koje smatraju da su pisane posredstvom verovesnika koji su živeli pre Isusa (ar. Isa⁵), i nazivaju ih "Stari zavet" ili "Davni (Drevni) zavet"

Drugi deo: Knjige za koje smatraju da su pisane po nadahnuću, nakon Isusa, neka je mir nad njim, i nazivaju ih "Novi zavet".

Stari i Novi zavet zajedno sačinjavaju "Bibliju". To je grčka reč sa značenjem "knjiga", a na omotu te knjige koja sadrži Stari i Novi zavet pišu "Sveta knjiga".

Prvi deo njihove Svetе knjige⁶ je Stari zavet, i on sadrži 39 poslanica:

1. Knjiga Postanka;
2. Knjiga Izlaska;

⁵ Hrišć. Isus, ili Mesija; verovesnik izraelskog naroda, rođen u Nezaretu, i od njegovog rođenja se računa vreme, tj. nova era.

⁶ Biblija koju sledbenici Knjige smatraju svetom.

3. Levitski zakonik;
4. Knjiga Brojeva;
5. Ponovljeni zakon;

Ovih pet knjiga naslovili su kao "Poslanice Mojsijeve"⁷ ili Tora⁵. Tora je reč hebrejskog porekla a ima značenje: zakon, pravo i podučavanje. Međutim, oni danas pod rečju Tora podrazumevaju Stari zavet, tj. Pet knjiga Mojsijevih i knjige koje slede:

6. Isus Navin;
7. Sudije;
8. Ruta;
9. Prva knjiga o Samuelu;
10. Druga knjiga Samuelu;
11. Prva knjiga o Carevima;

⁷ Isl. Musa, neka je mir nad njim, veliki Božiji poslanik Izraelcima o kome Kur'an mnogo govori.

12. Druga knjiga o Carevima;

13. Prva knjiga Dnevnika;

14. Druga knjiga Dnevnika;

15. Jezdra;

16. Nemija;

17. Jestira;

18. Jov;

19. Psalmi (Davidovi);

20. Priče (Salomonove);

21. Propovednik;

22. Pesma nad pesmama;

23. Isaija;

24. Jeremija;

25. Plač Jeremijin;

26. Jezekilj;

27. Danilo;

28. Osija;

29. Jolio;

30. Amos;

31. Obadija;

32. Jona;

33. Mihej;

34. Naum;

35. Avakum;

36. Sofonija;

37. Agej;

38. Zaharija;

39. Malahija.

Samirije⁸ od svih ovih knjiga priznaju samo sedam: Pet knjiga Mojsijevih, Isus Navin i Sudije.

Taj samirijski Stari zavet se razlikuje od hebrejskog kojeg su prihvatili jevreji, a njih dva se opet razlikuju od grčkog Starog zaveta. U grčkom Starom zavetu se nalazi sedam poslanica više nego u hebrejskom, koje se nazivaju apokrifnim poslanicama, a to su:

1. Baruh (izraelskog verovesnika);

2. Tobija;

3. Judita;

4. Mudrost Salomonova;

⁸ Samira je grad udaljen od Napolisa oko 8 km. On je bio prestolnica deset jevrejskih plemena veoma dugo vreme, tako da se ime Samira koristilo za čitavu Severnu Kraljevinu. Kasnije su svi stanovnici u srednjem delu Palestine, (oko Napolisa) oslovljavani Samirijama. Njihov broj je danas veoma mali.

5. Knjiga Jošue sina Sirahova;
6. Prva knjiga o Makabejcima;
7. Druga knjiga o Makabejcima.

I sa ovim grčki Stari zavet obuhvata 46 poslanica.

A što se tiče Novog zaveta koji predstavlja drugi sastavni deo njihove Svetе knjige on, sada, sadrži 27 poslanica pod sledećim imenima:

1. Jevangelje po Mateju;
2. Jevangelje po Marku;
3. Jevangelje po Luki;
4. Jevangelje po Jovanu;

Izraz "jevangelje" je rezervisan za ove četiri poslanice, pa se koristi izraz "Četiri jevangelja". Reč "jevangelje" je uzeta od grčke reči "inklijus" ili od koptске reči "inklijun" koja znači "radosna vest" ili "podučavanje" Međutim, oni danas pod pojmom "jevangelje" podrazumevaju knjigu koja obuhvata sve

knjige Novog zaveta, tj. navedena četiri jevanđelja i njihove sledeće dodatke:

5. Dela Apostolska;
6. Pavlova poslanica Rimljanima;
7. Prva poslanica Korinćanima;
8. Druga poslanica Korinćanima;
9. Pavlova poslanica Galatima;
10. Pavlova poslanica Efescima;
11. Pavlova poslanica Filibljanima;
12. Pavlova poslanica Kološanima;
13. Pavlova prva poslanica Solunjanima;
14. Pavlova Druga poslanica Solunjanima;
15. Pavlova prva poslanica Timotiju;
16. Pavlova Druga poslanica Timotiju;

17. Pavlova poslanica Titu;
18. Pavlova poslanica Filimonu;
19. Pavlova poslanica Jevrejima;
20. Jakovljeva poslanica;
21. Prva Petrova poslanica;
22. Druga Petrova poslanica;
23. Prva Jovanova poslanica;
24. Druga Jovanova poslanica;
25. Treća Jovanova poslanica;
26. Judina poslanica;
27. Otkrivenje (Jovanovo);

Prema tome ukupan broj poslanica Svetе Knjige kod hrišćana ima sledeći redosled:

- U hebrejskoj Bibliji: Stari zavet (39) + Novi zavet (27) = (66) poslanica.
- U grčkoj Bibliji: Stari zavet (46) + Novi zavet (27) = (73) poslanice.

Po naredbi vladara Kostantina 1. održan je skup hrišćanskih učenjaka 325. godine n.e. u gradu Nikeji (Nice)⁹ radi donošenja suda o sumnjivim poslanicama. Ovaj skup je, nakon savetovanja i dugih razgovora donio odluku da se prihvati samo poslanica Judite, a odbaci ostalih (14) jer su sumnjive, izmišljene i neprihvatljive. Te poslanice su:

1. Jestira;
2. Jakovljeva poslanica;
3. Druga Petrova poslanica;
4. Druga Jovanova poslanica;
5. Treća Jovanova poslanica;

⁹ Nice, Nikaia je stari grad u Maloj Aziji današnji Iznik, i u njemu su održana dva velika hrišćanska skupa: 325. i 787 g.

6. Judina poslanica;
7. Poslanica Hebrejima (pripisuje se Pavlu);
8. Mudrost Salomonova;
9. Toba;
10. Baruh;
11. Knjiga Jošue sina Sirahova;
12. Prva poslanica Makabejaca;
13. Druga poslanica Makabejaca;
14. Jovanovo otkrovenje (Jovanovo božansko proviđenje).

To se jasno vidi u uvodu knjige Poslanice Juditine koju je napisao Jerome¹⁰ (umro 420. g.n.e.).

Nakon samo 39 godina (364. g.) održan je, u gradu Ludisija novi skup kršćanskih učenjaka koji zaključuje da se mora priznati prvih sedam poslanica (pogledaj od broja 1-7) koje je skup u Nikeji odbacio, i smatrati ih ispravnim i neiskriviljenim, a narednih sedam (pogledaj od broja 8-14) lažnim, iskriviljenim i patvorenim, pa se ne dozvoljava njihovo prihvatanje. Skup je te zaključke potvrdio javnim proglašom.

Ponovo, nakon 33 godine, (397.g.) održava se novi skup hrišćanskih učenjaka u gradu Kartaga, (koji se nalazi u Tuniskom zalivu) i ovaj skup zaključuje da se moraju priznati i uzeti ispravnim i drugih sedam poslanica (od broja 8-14) koje su odbacila dva prethodna skupa smatrajući ih sumnjivim i lažnim. Dakle, ovaj kartaški skup je poništio zaključke dva ranije održana skupa i utvrdio da su sve sumnjive i lažne poslanice, ustvari, istinite i prihvatljive za ogromnu većinu hrišćanskog sveta. I na ovome se ostalo 12 vekova, sve

10 Jerome: (348-420), jedan od najvećih misionara u prvo vreme hrišćanstva, poznat kao (Saint). Njegova najpoznatija dela su "Prevod jevanđelja na latinski jezik" i "Popis događaja".

do polovine 16. veka, kada se pojavila protestantska sekta, koja je odbacila sledeće knjige:

1. Juditinu poslanicu;
2. Mudrost Salomonovu;
3. Knjigu Tobijinu;
4. Knjigu Baruhinu;
5. Knjigu Jošue sina Sirahova;
6. Prvu knjigu o Makabejcima.

Od poslanice "Jestira" koja se sastojala od (16) poglavlja protestanti su prihvatili samo 9 prvih poglavlja (do kraja trećeg pasusa u desetom poglavlju) a odbacili sve od (4-og) pasusa desetog poglavlja do kraja 16-og poglavlja. Za ispravnost tog postupka navode sledeće dokaze:

1. Hebrejski originalni tekst ovih poslanica je zagubljen i postoji samo njihov prevod.

2. Jevreji ibrijanskog porekla ne priznaju ove apokrifne poslanice Starog zaveta.
3. Ove poslanice odbacuju mnogi hrišćani i nisu se složili u tome da su ispravne.
4. Jerome (umro 420. g.) je za ove poslanice rekao da nisu kompletne i dovoljne da utvrde i reše verska pitanja.
5. Klaus je izjavio da se neki delovi ovih poslanica ne mogu pročitati.
6. Istorija Eusebije je izjavio da su ove poslanice iskrivljene, a naročito Druga knjiga o Makabejcima.

Pogledaj kako su knjige koje odbaciše hiljade prethodnika, zbog zagubljenosti njihovih originala, njihove iskrivljenosti, odbačenosti od strane jevreja, postale kod današnjih hrišćana prihvatljivim, nadahnutim i obaveznim da se slede. A katolička crkva¹¹

¹¹ Hrišćanska sekta koja ne obuhvata samo jedan određeni narod, nego nastoji okupiti sve narode u svoje okrilje. Priznaje i sledi rimskog papu, kao vrhovnog duhovnog poglavara svih katolika u svetu. Najviše pristalica ima u Italiji, Austriji, Belgiji, Francuskoj, Španiji i Portugaliji. Pošto je u njenom okrilju

i danas prihvata sve te apokrifne, sumnjive i lažne knjige, svejedno pripadale one Novom ili Starom zavetu, sledeći odluke skupa iz Kartage.

A kakvu vrednost i smisao ima to što ovi danas prihvataju ono što su odbacili njihovi prethodnici!?

Održani skupovi predstavljaju samo temelj i osnovu za razilaženje hrišćana koji sumnjaju u ispravnost i božansko poreklo svojih knjiga.

više zapadnih zemalja, nazivaju je i zapadna crkva, ili latinska crkva. Dok se za grčku crkvu kaže da je istočna, ili ortodoksna, koja ne priznaje papu. Ortodoknsa crkva je najraširenija u Grčkoj i Jugoistočnoj Evropi. Osnovna razlika između katoličke i protestantske crkve je u tome što protestanti traže slobodu misli, istraživanja, proučavanja vere i njenih temeljnih dogmi, dok su katolici sve to zabranili, žestoko kaznivši, i na lomači spalivši neke slobodoumne naučnike. Međutim, ovde se ne radi o bitnim razilaženjima, jer obe sekte veruju u trojstvo, božansku prirodu Isusa i u njegovo raspeće radi iskupljenja svih ljudskih greha.

Drugo poglavlje

Dokazi da sledbenici Knjige (Jevreji i hrišćani) nemaju neprekinut lanac prenosilaca Starog i Novog zaveta i neosnovanost tvrdnje da je današnja Biblija nebeska Objava

Nebeska knjiga koja se mora slediti je samo ona koja je pisana posredstvom verovesnika i koja je nakon toga do nas doprla neprekinutim lancem prenosioca bez izmena i modifikacija. Pripisivanje knjige nekome ko ima inspiraciju, samo na temelju sumnji i prepostavki, nije dovoljan dokaz da knjiga doista pripada toj osobi kojoj se pripisuje, pa kada bi tu tvrdnju zastupala i čitava grupa ili nekoliko grupa ljudi. Uočljivo je da za knjige Starog zaveta, pripisane Mojsiju, Ezri, Jošui (Isusu Navinom), Jeremiji, Habakuku i Solomunu, nema nikakvog dokaza da, doista, pripadaju njima, zato što je lanac njihovih prenosilaca izgubljen.

Takođe je očevidno da je broj knjiga Novog zaveta pripisanih Isusu, neka je mir nad njim, Mariji (ar. Merjema), apostolima i njihovim sledbenicima veći od sedamdeset i da su se današnji hrišćani složili u tome da su one lažne i izmišljene.

A zatim, primećujemo da je za katolike obaveza slediti apokrifne poslanice, a za jevreje i protestante je dužnost njihovo odbacivanje.

Znači da pripisivanje neke knjige nekome verovesniku ili apostolu nije dokaz da je ta knjiga plod objave i nadahnuća i njeno sleđenje nije obavezno. Mnogo puta je autor Rahmetullah u svojim dijalozima sa hrišćanskim učenjacima tražio od njih celovit lanac prenosilaca bilo koje knjige od knjiga dva Zaveta pa su tražili opravdanje time da je on prekinut zbog mnogih nesreća i kušnji hrišćana u vremenskom periodu od 313 godina.

Činjenica je da oni za lance prenosilaca svojih knjiga imaju jedino sumnje i prepostavke koje ne znače ništa. Njihovo ustezanje od donošenja celovitog lanca bilo koje od svojih knjiga jasno govori o njihovoj nemogućnosti da to urade, jer da mogu ne bi to propustili, čime je definitivno dokazano da su njihove knjige ostale bez celovitog lanca prenosioca. A sada pojedinačno o njihovim knjigama.

Stari zavet

Uistinu ova današnja Tora koja se pripisuje Mojsiju (ar. Musa), neka je mir nad njim, nije od njega i na to ukazuje nekoliko činjenica:

1. Ovoj Tori je prekinut lanac prenosioca pre kralja Jušue sina Amonova koji je na presto došao 638. p.n.e. Primerak Tore koji je pronađen 18 godina nakon njegovog ustoličenja ne može se uzeti kao oslonac, jer ga je napisao sveštenik Hilkija. Pored toga što se ne može uzeti kao izvor treba dodati da preovladava mišljenje da je i taj primerak zagubljen pre nego je Bretšnjader¹² osvojio Palestinu 587 g.p.n.e. Ako pretpostavimo da tada nije izgubljen, onda izgubljen je svaki trag Tori i ostalim svim knjigama Starog zaveta u vreme osvojenja Palestine. Oni tvrde da je Jezdra napisao neke poslanice u Vavilonu, međutim i to što je on napisao je nestalo kada je Entijuks 4.¹³ osvojio Palestinu. On je vladao

12 tj. Navuhodonosor, vladar Vavilona koji je 587. g.p.n.e. porobio Palestinu, srušio hram Solomuna, neka je mir nad njim, i sve istaknute ličnosti prognao kao roblje u Vavilon.

13 Entijuks je ime za nekoliko rimskeh vladara koji su došli posle Alexandra Makedonskog (Velikog) koji su vladali Sirijom. Ovde se misli na Entijuksa Četvrtog koji je vladao od 175-163. g.p.n.e., koji je nastojao uništiti jevrejsku veru. Ubio je oko

Sirijom od 175-163. g.p.n.e., i radio je na tome da uništi jevrejstvo i preobrati Palestinu u helenizam pa je prodao položaje jevrejskih sveštenika za novac i ubio ih između (40.000) i (70.000), konfiskovao je sve njihove posede, bogomolje i žrtvovao svinju spaljujući je na dan pokolja jevreja, naredivši vojsci od 20.000 vojnika opsadu Jerusalima. Napali su ga u subotu kada su bili okupljeni na molitvi. Opljačkali su ih, porušili i popalili im kuće i zidine, pobili sve ljude, pa čak i decu i žene. Toga dana se spasio samo onaj ko se sakrio u brdima, rupama i pećinama.

2. Velika neslaganja i međusobne protivrečnosti između poslanica današnje Tore i Prve i Druge knjige Dnevnika koje je napisao Jezdra uz pomoć Ageja i Zaharija. Jevrejski i hrišćanski učenjaci su se složili u tome da je Jezdra pogrešio oslanjajući se na manjkave listove i da nije pravio razliku između sinova i unuka. Ova trojica

40-70 hiljada jevreja. Ogromno bogatstvo koje se nalazilo u Hramu je oteo, a na njegovom oltaru je zaklao svinju, a potom naredio vojsci od 20 000 vojnika da potpuno unište Kuds (Jerusalim). Srušili su ga do temelja, popalili kuće, pobili sve što se kreće. Spasio se samo ko je uspeo pobeći u brda. Ovaj divljački događaj je podstakao Makabejce na revoluciju.

verovesnika su bili sledbenici Tore i da je ova, danas postojeća, Tora Mojsijevo delo, oni ga ne bi osporili niti se sa njime razišli i ne bi pali u ovako veliku grešku oslanjajući se na nepotpune dokumente. Isto tako da je Jezdrin Stari zavet plod nadahnuća kao što oni tvrde ne bi se desila absurdna i besmislena protivrečja između njega i Prve i Druge knjige Dnevnika (Letopisa). Sa ovim se jasno obelodanjuje da današnji Stari zavet nije Stari zavet koji je pisan u vreme Mojsija i da on nije Stari zavet koji je pisao Jezdra. Činjenica je jedino to da je današnji Stari zavet samo skup predaja i priča koje su se proširile kod jevreja a koje su sabrali njihovi rabini ne proveravajući im verodostojnost. Oni su ih uz ostale poslanice stavili u Zbornik knjiga Starog zaveta, koji sadrži pet poslanica (Tora) koje se pripisuju Mojsiju. Ovo mišljenje je danas veoma rašireno u Evropi a naročito među učenjacima Nemačke.

3. Postoje jasna neslaganja i protivrečja u propisima današnjeg poznatog Starog zaveta i Poslanice Jezekilja. Da je, dakle, ovaj današnji

Stari zavet ispravan ne bi mu protivrečila
Poslanica Jezekiljeva u propisima.

4. U danas priznatoj Tori ne postoji nijedno mesto gde pisac govori o vlastitim stanjima i događajima koje je lično video svojim očima, nego naprotiv, svi izrazi u njemu svedoče da Mojsije, neka je mir nad njim, nije njegov autor i da je ova knjiga samo skup predaja i priča raširenih među jevrejima, s tim da se spominje kome pripadaju koje reči. Za ono što je po mišljenju pisca Božiji govor stavio je ispred njega „Bog reče“, a za ono što je smatrao rečima Mojsija naveo je „Reče Mojsije“. I u svim situacijama je pisac o Mojsiju govorio u formi trećeg lica. Npr: „popeo se Mojsije“, „I reče mu Gospod“, „I umro je tamo Mojsije“. Da je današnji Stari zavet Objava koja je došla Mojsiju govorilo bi se u prvom licu barem na jednom mestu, jer govor u prvom licu je upečatljiviji i uliva rečima dodatnu snagu. I samo ovo je dovoljan dokaz da današnja Tora nije Objava koja je došla Mojsiju, neka su Božiji mir i blagoslov nad njim.

5. Jedan od uvaženih hrišćanskih učenjaka dr Aleksandar Kids je u predgovoru "Nove Biblije" rekao da za tri stvari postoje jasni dokazi:
- a) da današnja Tora nije delo Mojsijevo,
 - b) da je današnja Tora napisana u Palestini, a ne u vreme Mojsija kada je izraelski narod bio u pustinji Sinaj.
 - c) da je današnja Tora sastavljena u vreme Solomuna, neka je mir nad njim, tj. u periodu od desetog do osmog veka pre Isusa, neka je mir nad njim, što ukazuje na to da je između njenog pisanja i Mojsijeve smrti proteklo više od 500 godina.
6. Iz iskustva se zna da se jezik uveliko razlikuje u raznim vremenskim razdobljima. Ako se, npr. uporedi jezik Engleza pre 400 godina i današnji engleski naći će se među njima ogromna razlika. Norton, jedan od velikih hrišćanskih učenjaka je rekao da ne postoji bitna razlika u stilu Tore i stilu ostalih knjiga Starog zaveta koje su pisane posle oslobođanja Izraelćana iz Vavilona. A

između Mojsijeve smrti i njihovog oslobođanja je vremenski jaz od oko 900 godina. I zbog nepostojanja bitne razlike u stilu kojim je pisana Tora i ostale knjige Starog zaveta, učenjak Lijusidn veliki poznavaoč hebrejskog jezika, tvrdi da su sve ove knjige napisane u istom vremenskom periodu.

7. U knjizi Ponovljeni zakon (27:5 i 8):

„(5) I načini onde oltar Gospodu Bogu svom, oltar od kamenja, ali ga nemoj gvožđem tesati. (8) I napiši na tom kamenju sve reči ovog zakona dobro i razgovetno.“

A u Poslanici Jošua (Isus Navin), 8:30 i 32 stoji:

„(30) Tada Isus (Jošua) načini oltar Gospodu Bogu Izrailjevom na gori Evalu, (32) I prepisa onde na kamenju zakon Mojsijev, koji je napisao sinovima Izrailjevim.“

Iz ovih tekstova se vidi da je kamen oltara bio dovoljan da se na njemu ispiše Mojsijeva Tora, pa da je Mojsijeva Tora bila ista kao i ova današnja koja sadrži pet knjiga Mojsijevih u ovom meri ne bi bilo moguće ispisati je na kamenom oltaru.

8. Mnoštvo grešaka u Starom zavetu i brojna protivrečja između njegovih knjiga isključuju mogućnost da je današnja Tora ista ona sa kojom je došao Mojsije, neka je mir nad njim, jer je govor koji je objavljen Mojsiju ili kojeg je on napisao, iznad toga da u njemu bude toliki broj grešaka i oprečnosti.

Knjiga Jošue (Isusa sina Navina)

Nakon što smo videli u kakvom se stanju nalazi Tora koja je temelj religije Izraelaca pogledajmo u kakvom je stanju Jošuina knjiga koja se nalazi na drugom mestu posle Tore. Učenjaci sledbenika Knjige ni do danas ne znaju sa pouzdanjem ime njenog autora, niti vreme njenog pisanja. I tu su se razišli na pet sledećih mišljenja:

1. da je njen autor Jošua (Isus Navin), pomoćnik Mojsijev.
2. da je njen autor Elezer sin Aronov.
3. da je njen autor Finhasa sin Elezara sin Aronov.

4. da je njen autor verovesnik Salomun.

5. da je njen autor verovesnik Jeremija.

A između Jeremije i Jošue je više od 8 vekova i ova ogromna razlika je potpun dokaz da oni nemaju lanac prenosilaca za svoje knjige i da sve to grade na pretpostavci i da je ta pretpostavka njihov lanac.

U knjizi Jošue postoje reči i misli koje nikako ne mogu biti njegove, kao što u njemu postoje drugi odlomci koji ukazuju na to da bi njihov autor mogao biti iz vremena Davida ili iza njega. I sve ovo jasno govori da ta knjiga nije delo Jošuino.

Između današnje Tore i Jošuine knjige postoje velike oprečnosti u nekim propisima i da je današnja Tora došla od Mojsija, kao što tvrde, ili da je knjiga Jošuina zaista njegovo delo, bilo bi nezamislivo da mu Jošua protivreći i osporava ga u nekim propisima. Kako da Mojsijev zastupnik Jošua čini takve greške i protivreći mu u događajima koji se dešavaju u njegovom vremenu?!

Videli smo u kakvom se stanju nalaze Tora i Knjiga Jošue zamenika Mojsijeva, a ni ostale knjige Starog zaveta nisu u boljem stanju. Protivrečja su u njima veća, izrazitija i žešća tako da su neki istraživači osporili neke knjige Starog zaveta u celosti proglašivši ih lažnim pripovetkama i izmišljenim pričama, jer su prethodnici u knjige Zakonika uneli mnoge iskrivljene knjige koje su u osnovi bile neprihvatljive i odbačene.

I ovo je dovoljan dokaz da sledbenici Knjige ne poseduju celovit lanac prenosilaca ni za jednu od svojih knjiga i da govore na temelju sumnji i nagađanja, i da knjiga nije plod nadahnuća samim time što se pripiše osobi koja ima inspiraciju i nadahnuće.

Jevanđelja

Svi hrišćanski prethodnici i znatan broj današnjih se slažu u tome da je Jevanđelje po Mateju pisano hebrejskim jezikom i da je zagubljeno zbog izmena koje su u njemu pravile hrišćanske sekte, i ogromnih nesreća koje su zadesile hrišćane u prva tri veka. A što se tiče sadašnjeg primerka Jevanđelja po Mateju na hebrejskom jeziku ono je prevod prevoda s grčkog jezika i za njega ne poseduju lanac prenosilaca, niti znaju ime njegovog

prevodioca, niti bilo šta o njemu, što je priznao i Jerome. Sav govor o njemu se temelji na prepostavkama: "Verovatno ga je preveo taj i taj ...", ali na temelju ovakvih sumnji se ne može ustanoviti da li knjiga pripada njenom autoru.

Tekstovi više od pedeset učenjaka su saglasni da ovo Jevanđelje koje se pripisuje Mateju (koje je ujedno prvo i najstarije kod njih) zasigurno nije njegovo delo, jer su sve knjige Novog zaveta pisane na grčkom jeziku osim Jevanđelja po Mateju i Pavlove poslanice Hebrejima. Zasigurno se zna da su njih dve pisane hebrejskim jezikom i za to postoje verodostojni podaci i Matej je jedini koji je pisao Jevanđelje na hebrejskom. On je svoje Jevanđelje napisao na hebrejskom jeziku za jevreje u Palestini koji su očekivali najavljenu osobu od potomaka Abrahama i Davida, neka je na njih mir, zatim su ga prevodili prevodioci prema vlastitom razumevanju i sposobnostima. A što se tiče Mateja, on svoje Jevanđelje nije preveo na grčki jezik, dok je njegov prevodioc anonimna osoba. Preostale jevanđeljske knjige su pisane na grčkom jeziku. Onaj ko tvrdi da su Matej kao i ostali pisci napisali svoja jevanđelja na grčkom jeziku je u zabludi.

Istraživač Norton je napisao veliku knjigu u kojoj tvrdi da je Tora apokrifno delo i da ga nije napisao Mojsije, a registrovao je u jevandeljima i mnoštvo iskrivljenosti. Pomenuo je u ovoj knjizi uverenje da je Matej svoje Jevandelje napisao na hebrejskom, jer su u tome saglasni svi njegovi prethodnici i ni jedan od njih to ne osporava, i to svedočenje je prihvatljivo. Oprečno mišljenje i ne postoji, tako da je dokazivanje suvišno. Prethodnici svedoče da su hrišćani jevrejskog porekla imali hebrejski primerak ove knjige i da je on postojao i bio u upotrebi do vremena Jeromea. A današnji primerak Jevandelja po Mateju je samo prevod kome se ne zna ni prevodio (niti mnoštvo drugih bitnih podataka) ni njegovo stanje. Tvrđnje prethodnika potkrepljuje to što je Matej bio apostol i lično video Isusa u većini situacija, čuo većinu njegovih reči vlastitim ušima, i da je on autor ovog Jevandelja to bi se videlo barem na jednom mestu u njegovom opisivanju događaja koje je video. Govorio bi u prvom licu kao što je to običaj i kod tadašnjih, a i današnjih autora. Dakle, ovo Jevandelje sigurno nije njegovo delo.

Profesor Faustus, jedan od velikih učenjaka sekte Manihanens¹⁴ El-Džermen i kaže:

"Ovo Jevangelje je u celosti laž. Njegova prva dva poglavlja su pridodata i neprihvatljiva za

14 Manihanens: Njen osnivač je iranski reformator, Mani sin Fatika koji je živeo u Persiji (Iranu) u trećem stoljeću nove ere, u vreme Sabura (1). Mani je bio vatropoklonik, ali je osnovao veru između vatropoklonstva i hrišćanstva. Na njega je velik uticaj ostavio budizam. 242. g. se proglašio verovesnikom koji je poslan da dopuni veru koju je Isus ostavio manjkavom. Tadašnji vlastodršci su ga proterali, a kada se vratio u zemlju osuđen je na smrt i ubio ga je Behram sin Hermuz sin Sabura. Međutim, time nije sprečeno njegovo učenje, nego se proširilo u raznim područjima rimske imperije, u Maloj Aziji, Bugarskoj i Austriji. To učenje je nailazilo na žestok otpor hrišćanstva i ono je uništeno 500. g. Lardner navodi: "Sekta Manihanens ne priznaje knjige Starog Zaveta, tvrdi da je sotona obmanuo izraelske verovesnike, da je on razgovarao sa Mojsijem i da mu je on, a ne Bog, dao Toru, i da su za njih izraelski verovesnici kradljivci (Jevangelje po Ivanu 10:8), te da su Novi zavet zadesila iskriviljivanja te se od njega može uzeti što se želi a odbaciti preostalo. Kod njih postoje savršeni hrišćani i poslušni hrišćani, a vođa njihove sekete je Isusov zastupnik, koga sluša dvanaest poglavara poput Isusovih apostola, i 72 episkopa koliko je i Isus imao učenika."

maricionite¹⁵, ebionite¹⁶, Juni Tirin i sveštenika Vilijemsa"

Istraživač Norton je ova dva jevandeljska poglavlja na mnogim mestima osporio.

Jerome je izjavio da mnogi raniji učenjaci sumnjuju u izvornost 17. glave (poslednje) u Jevandelu po Marku, kao i u 1. i 2. glave i nekih odlomka 22. glave Jevandelta po Luki. A 1. i 2. glava nikada nisu bile sastavnim delom Knjige sekte maricioniti.

Istraživač Norton kaže da su odlomci od devetog do dvadesetog, u šesnaestoj glavi Jevandelta po Marku

15 Maricionete: Sekta koju je osnovao Marsijun 144. g. On je porekao Boga Starog zaveta, govoreći da je on nemilosrdan i grub. Za kratko vreme oko sebe je okupio veliki broj hrišćana. Ova sekta odbacuje sve knjige Starog zaveta, tvrdeći da nisu od Boga, a za knjige Novog zaveta tvrdi da su sve izvitoperene osim Jevandelta po Luki i deset Pavlovih Poslanica. Oni veruju da je Isus nakon smrti ušao u Pakao i iz njega izbavio loše duše, poput Kaina, stanovnike Sodome, a ostavio u njemu dobre poput Noja, Avrama i dr. U trećem veku je ove ideje poprimio Mani koji osniva sektu Manihanens. Isprepletanjem mišljenja te dve sekte nastaje sekta Marsiujuni a njeno učenje je preuzeila sekta Manihanens.

16 Ebioniti: Sekta koju je osnovao Ebion El-Iskenderij, veliki poznavalac jezika u prvom veku nove ere. Sekta Ebioniti se pojavila u vreme Pavla i žestoko se opirala njegovom učenju. Njen osnivač Ebion je postao poznat po pismu u kome napada jevreje, na koje je uzvratio jevrejski učenjak Josip.

umetnuti i da su pisci inače skloni dodavanju više nego oduzimanju.

A što se tiče Jevanđelja koje se pripisuje Jovanu, postoji nekoliko činjenica koje ukazuju da ga nije napisao apostol Ivan. Evo nekih od njih:

1. Ni jedna rečenica ovog Jevanđelja ne ukazuje na to da je pisac pisao o događajima koje je lično video ili su se desili u njegovom prisustvu. Naprotiv, njegove rečenice, misli i odlomci potvrđuju da je njihov autor neko drugi a ne apostol Ivan. On na kraju ovog Jevanđelja kaže (21:24): "**Ovo je taj učenik što svedoči za ovo i napisa ovo. I znamo da je istinito njegovo svedočanstvo**" I kada pisac navodi Jovanov govor upotrebljava zamenicu trećeg lica da bi, neposredno nakon toga (u vlastitom govoru), upotrebio zamenicu za prvo lice "znamo" i time jasno kazao da je autor neko drugi, a ne Jovan.

2. Erinijus¹⁷ (koji je živeo u drugom veku n.e.) je učio pred Polikarpom, učenikom apostola

17 Rođen je u Aziji u drugom veku, službovaо u crkvi Lion u Francuskoj gde je postao biskup. Učenik je Polikarpa, i on prvi pominje tri jevanđelja (oko 200. g.: (Matejevo, Markovo i Lukino).

Jovana. U vreme Erinijusa grupa ljudi je tvrdila da ovo Jevandelje nije njegovo delo. Erinijus je cutoao i nije im se suprostavio. Da je ovo Jevandelje zaista Jovanovo delo to bi znalo njegov ucenik Polikarp, a on bi obavestio svoga ucenika Erinijusa. A poznato je da je Erinijus znalo mnogo predaja napamet i prenio je od Polikarpa mnogo podataka manje bitnih od ovoga. Erinijus je prvi koji je pomenuo 3 jevandelja (Matejevo, Markovo i Lukino) oko 200 g.n.e., a nije pomenuo Jovanovo Evandelje. Drugi koji pominje ova tri evandelja, a prvi koji pominje i cetvrtu (Jovanovo), je Klement I Aleksandar 216. g. Tako oni koji veruju da je ovo Jevandelje delo apostola Jovana nisu u stanju doneti ni jedan dokaz protiv onih koji to poricu, a nije im posvedocio ni Erinijus.

3. Opovrgavanje pripadnosti ovog Jevandelja apostolu Jovanu nije osobina samo sledbenika Islama, kao sto se vidi iz ovoga sto sledi:

a) Idolopoklonicki ucenjak Selsus je još u drugom stolecu n.e. tvrdio da su hrišćani sadrzaje svojih jevandelja izmenili tri ili cetiri puta.

- b) Učenjak Faustus i vođa sekte Manichanens je u četvrtom veku govorio da je siguran da Novi zavet nije pisao Isus niti njegovi apostoli, nego da je njegov autor osoba kojoj se ni ime ne zna i da ga je pripisao apostolima i njihovim učenicima samo zato da bi ga ljudi prihvatali. On je time sledbenicima Isusa naneo veliku nepravdu, jer je napisao knjige prepune grešaka i protivrečja.
- c) Istandel je napisao da je autor Jovanovog Jevanđelja, bez sumnje, jedan od učenika aleksandrijske škole.
- d) Istraživač Bretšnajder je rekao: "Zaista ovo Jevanđelje kao i tri Jovanove poslanice nisu delo apostola Jovana. One su zajedno s Jevanđeljem napisane početkom drugog veka.
- f) Poznati istraživač Krutis kaže: "Uistinu je crkva Efesus dodala 21. poglavlje."
- g) Verska sekta Uludžin¹⁸ je u drugom veku odbacila ovo Jevanđelje i sve sa čim je došao Jovan i

¹⁸ Uludžin: sekta koja se pojavila u južnoj i zapadnoj Evropi, u drugom veku. Odbacila je Jovanovo Jevanđelje i sve što se njemu pripisuje. Brak je smatrala grehom, a dozvoljavala je: blud, spolne odnose sa zabranjenim osobama i pljačku.

odbacila svaku mogućnost da to budu dela apostola Jovana.

I zaključujem rečima istraživača Horna koji u pojašnjenjima kaže da su do nas doprli podaci o vremenu pisanja jevandelja, od strane starih crkvenih istoričara, manjkavi i ne dovode do cilja, jer su prvi prethodnici prihvatili izmišljene predaje i lažne priče istinitim i zapisali ih u svojim knjigama. Oni posle njih su ih prihvatili iz poštovanja prema njima, a zatim su i istinite i lažne predaje prenošene od jednog do drugog pisca, da bi na kraju bilo nemoguće njihovo razlikovanje i razdvajanje zbog dugog vremenskog perioda.

I Horn navodi razilaženja po pitanju pisanja jevandelja na sledeći način:

- Jevandelje po Mateju je pisano: 37., ili 38., ili 41., ili 43., ili 48., ili 61. ili 62., ili 63. ili 64. godine.
- Jvandelje po Marku: 56. ili nakon njega do 65. godine.

Njene pristalice su neke obrede obavljale u šumama i brdima. Obožavali su sotonu a grdili Isusa. Svi ti postupci su krnjili ugled crkve, pa je papa Enusan III (1198-1216) bio prinuđen povesti rat protiv njih.

- Jevangelje po Luki: 53., ili 63. ili 64. godine.
- Jevangelje po Jovanu: 68., ili 69., ili 70., ili 97 ili 98. godine.

Eto, tako je stanje ova četiri pomenuta jevangelja kod hrišćana, a ni ostale poslanice Novog zaveta nisu u boljem stanju.

To jasno pokazuje svakoj razumnoj osobi da hršćani ne poseduju celovit lanac prenosilaca knjiga Starog i Novog zaveta.

Zbog toga oni nemaju osnova tvrditi da su njihove knjige pisane po nadahnuću i Božijoj objavi, jer je ta tvrdnja u osnovi neistinita, na što ukazuju i sledeći podaci:

a) Ove knjige su prepune namerno i nenamerno unešenih grešaka i ispravki, a mnogobrojna su i oprečna shvatanja i tumačenja, tako da učenjaci sledbenika Knjige nemaju osnova da ih poriču. Njihovi istraživači i komentatori su čak bili prinuđeni priznati mnogobrojne izmene i greške, kao što su priznali da se u nekim oprečnim stavovima za jednu misao tvrdi da je ispravna, a za drugu da je lažna. Određene nelogičnosti su pokušali

ispraviti blagim, ali u biti slabim opravdanjima koje zdrav razum ne prihvata, jer je absurd da se u božanskom govoru nađe mnoštvo greška i iskrivljenosti. Kada se božanski govor iskrivi on prestaje biti božanskim (nadahnućem).

Istraživač Horn je rekao: "Piscima je bilo dopušteno da pišu prema vlastitim htenjima, običajima i shvatanjima. I niko ne tvrdi da su oni u svim situacijama bili nadahnjivani i da su svaku stvar pisali po nadahnuću i da je svaki propis plod tog nadahnuća.

Sakupljači Komentara Henrika i Skota tvrde: "Nije obavezno da sve što je napisao verovesnik bude nadahnjujuće ili zakonodavno"

U "Enciklopedija Britanika" se navodi da veliki broj učenjaka kaže: "Nije svaki govor i svaki navedeni opis u Svetoj knjizi stvar nadahnuća. Oni koji tvrde da je svaki govor u njoj nadahnuće to ne mogu lako dokazati."

U "Ris Enciklopediji" koju su napisali istaknuti istraživači se navodi: "U delima pisaca ove knjige i u njihovom govorima se nalaze greške i protivrečja. Apostoli jedni druge nisu smatrali autorima objave i nadahnuća, a prijašnji hrišćani apostole nisu smatrali nepogrešivim, jer se u njihovim ponašanjima katkada

javi suprotnost. Isti slučaj je i sa knjigama koje su pisali učenici apostola. Tako su učenjaci po pitanju nadahnuća u Jevanđeljima po Marku i Luki uzdržani. Istaknuti protestantski učenjaci tvrde da svaki govor u Novom zavetu nije rezultat nadahnuća i da su apostoli pogrešili.

b) Naučnik Norton prenosi reči Eiharna: "Hrišćanski narod je u početku imao kratku poslanicu u kojoj su opisani događaji iz Isusova života i ona se može nazvati originalnim Jevanđeljem koje je napisano za vernike koji nisu čuli Isusove reči svojim ušima i koji ga nisu videli vlastitim očima. Ovo Jevanđelje je bilo osnova svim ostalim, mnogobrojnim, jevanđeljima koja su se pojavila u prva dva veka, a među njima i Jevanđelje po Mateju, Marku i Luki. Međutim, ova Jevanđelja su pala u ruke onih koji su ih proširili, dodavši im nove sadržaje. Tako se u njima postepeno pojavio višak i izmešali istiniti događaji sa lažnim pričama, u kojima će se kroz preduga kazivanja pojaviti loš stil pripovedanja. I kada god su ove predaje i priče prenošene sa usta na usta, postajale su ružnije i nepouzdanije, tako da je crkva, krajem drugog i početkom trećeg veka, bila prinuđena, između mnogobrojnih jevanđelja koja su bila u upotrebi i kojih je bilo više od sedamdeset, izabrati četiri. Crkva je htela da ljudi prihvate ova četiri jevanđelja, a odbace ostala. A da je brižnije čuvala

originalno Jevanđelje od stranih dodavanja bila bi dostoјna pohvale, međutim, to je bilo teško zbog dopuna u mnogim primercima. Nije postojao primerak bez dodataka, tako da je bilo nemoguće razabratи original od primesa, te je zbog toga većina prethodnika sumnjala u mnoge odlomke jevanđelja i nije bila u stanju izvesti stvar na čistac. Štampa u to vreme nije postojala, pa je svaki vlasnik primerka unosio u njega šta je htio od pripovedaka i predaja. I kada se ovaj primerak umnoži i raširi, nije se znalo da li on sadrži samo reči autora ili ne? Opominjači i upućivači su se uporno žalili da su pisci i vlasnici primeraka, u veoma kratkom vremenu, izmenili njihove knjige i da su sotonski učenici u njih uneli nečist, izbacujući pojedine delove, a unoseći druge po vlastitom nahođenju, da Sveta knjiga nije ostala sačuvana i da je iz nje iščezlo svojstvo božanskog nadahnuća. Od dokaza da je iskrivljivanje Svetе knjige u to vreme postalo uobičajeno su i reči pisaca na kraju njihovih knjiga u kojima preklinju teškom zakletvom da im se knjige ne iskrivljuju i prizivaju proklestvo na one koji to urade. Međutim, iskrivljivanje se desilo i u samoj biografiji Isusa, neka je mir nad njim, i proširilo se do te mere da je idolopoklonički naučnik Sulsus zamerio hrišćanima tvrdeći da su njihova jevanđelja izmenjena tri, četiri ili više puta. To nije čudno ako se zna da su se

mnogi ljudi, nemoćni da dođu do originala, još od vremena objavljivanja jevandelja, uposlili u menjanju, dodavajući im ili oduzimajući od njih ili menjajući reč drugom sličnom rečju. Menjali su i opis Isusovih događaja i njegove reči onako kako je to njima odgovaralo, a običaj menjanja koji je zaživeo u prvoj generaciji se nastavlja i u drugoj i trećoj, sve dok se nije raširio do te mere da su oni koji ne slede hrišćansku veru veoma dobro upoznali ovaj njihov običaj.

Klement Aleksandar Janus krajem drugog veka napominje da su tada postojali ljudi kojima je menjanje jevandelja bila glavna preokupacija.

Norton je, komentarišući reči Eihorna dodao da ovo nije mišljenje samo Eihorna nego i mnogih mislilaca Nemačke. I pored toga što je Norton poznat kao branilac jevandelja, pomenuo je i podrobno opisao sedam umetnutih delova u ova četiri jevandelja i priznao da su iskrivljena. Objasnio je da se laž izmešala sa opisom nadnaravnih događaja i da je danas veoma teško razlučiti istinu od laži.

Pa može li knjiga u kojoj se istina ispreplela sa laži biti plod božanskog nadahnuća?! Pa da li i dalje, neko od sledbenika Knjige ima pravo tvrditi da su sve

knjige dva Zaveta ili njihovi odlomci rezultat nadahnuća (objave)?!

Mi muslimani čvrsto verujemo da su originalna Tora (ar. Tevrat) koja je objavljena Mojsiju kao i originalno Jevanđelje (ar. Indžil) koje je objavljeno Isusu zagubljeni pre pojave Muhammeda, neka su Božiji blagoslov i mir nad njim, i da od njih u ovom vremenu imamo samo dve istorijske knjige u kojima su se isprepletale istinite i lažne predaje. I ne kažemo da su one bile očuvane do pojave Muhammeda, neka su Božiji blagoslov i mir nad njim, i da je njihovo iskrivljenje usledilo nakon toga. Ni jedan musliman to ne tvrdi.

A što se tiče poslanica Pavla, one su u osnovi neprihvatljive, jer ga mi muslimani smatramo jednim od mnogih lažova koji su se pojavili u prvom veku čiji je zadatak bio iskrivljivanje Isusove vere sa kojom je došao, a apostoli su Isusovi učenici i njegovi iskreni sledbenici. Verujemo da su bili pobožni, ali ne smatramo da su bili verovesnici. Njihove reči su za nas kao reči vrednih učenjaka koji pokušavaju smaostalno da reše neka verska pitanja, a podložni su i grešenju. Gubljenje originalnog Jevanđelja i lanca njegovog prenošenja u prvom i drugom veku uklanja svaku odgovornost sa reči apostola, a naročito zbog toga što oni, u mnogim

slučajevima, nisu razumeli šta to Isus želi da kaže, što se jasno primećuje u današnjim jevanđeljima zbog učestalog uopštavanja njegovih reči.

A što se tiče Marka i Luke, oni nisu apostoli i ne postoji ni jedan dokaz da im je od Boga dolazila objava, a nisu imali čak ni čast da vide Isusa, neka je Božiji mir nad njim.

Tevrat (originalna Tora) je za nas muslimane nebeska knjiga objavljena Mojsiju, neka je Božiji mir nad njim, kao što je i Indžil (originalno Jevanđelje) nebeska Knjiga objavljena Isusu, mir nad njim. Sve što se nalazilo u njima je objava od Uzvišenog Boga i nije ih bilo dopušteno menjanje dodavanjem, oduzimanjem ili bilo kojim drugim iskrivljenjem njihovih reči. U sledećim surama (kur'anskim poglavljima): El-Bekara, 87; Hud, 110; El-Mu'minun, 49; El-Furkan, 35; El-Kasas, 43; Es-Sedžda, 23; Fussilet, 45 su reči Uzvišenog:

"I Mi smo Musau (Mojsiju) knjigu dali..."

A u suri El-Maida, 46 i suri El-Hadid, 27 Bog Uzvišeni govori o Isau (Isusu):

"I Mi smo mu dali Indžil..."

U suri Merjem, 30 takođe o Isau (Isusu):

"Meni je On (Bog) knjigu dao i verovesnikom me učinio..."

A u suri El-Bekara (136) i u suri Ali 'Imran, 84:

"... i (verujemo) u ono što je dato Musau (Mojsiju) i Isau (Isusu)..." tj. knjigu Tevrat (originalna Tora) i knjigu Indžil (originalno Jevanđelje).

Znači da ove istorijske knjige i poslanice Starog i Novog zaveta, poznate po imenu Sveta knjiga, nisu Tevrat i Indžil koji su pomenuti u Časnome Kur'anu i ne treba ih smatrati istinitim i božanskim. Ocena svih knjiga dva Zaveta je sledeća: svaka predaja u njima koja se slaže s Časnim Kur'anom je prihvatljiva i verujemo u nju, a svaka predaja koju osporava Časni Kur'an je neprihvatljiva i u biti je odbacujemo. A ona o kojoj Časni Kur'an ništa ne govori, ne potvrđuje je, ali i ne osporava, ni mi je ne potvrđujemo a i ne osporavamo. Uzvišeni Bog u suri El-Maida, 48, kaže:

"A tebi objavljujemo Knjigu (Kur'an), samu istinu, da potvrди knjige pre objavljenе i da nad njima bdi."

Kur'an je čuvar ranije objavljenih knjiga i iskren je prema njima. Obelodanjuje i podržava u njima istinu, a laži koje se nalaze u njima iznosi na videlo i odbacuje ih.

Islamski učenjaci koji su se suprostavili Tori i Jevandđelju i obznanili u njima laži i izvitoperenosti, nisu imali namjeru da se time suprostavate Tevratu i Indžilu koje je Uzvišeni Bog objavio Mojsiju i Isusu, neka su Božiji mir i blagoslov nad njima. Namera im je suprostaviti se ovim lažnim istorijskim i životopisnim knjigama koje su, u ovih nekoliko stoljeća, sabrane u dva Zaveta, a potom proglaštene "objavljenim" i putem nadahnuća napisanim knjigama. To su one knjige o kojima Uzvišeni Bog kaže:

"A teško onima koji svojim rukama pišu Knjigu, a zatim govore: 'Evo, ovo je od Boga' - da bi zato korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što ruke njihove pišu i teško njima što na taj način zarađuju!" (Kur'an, El- Bekara, 79).

Svi sledbenici islama su složni da je istinski Tevrat (Tora) ono s čime je, od Uzvišenog Boga, došao Mojsije i da je istinski Indžil (Jevandđelje) ono što je govorio Isus od objave koju mu je poslao Uzvišeni Bog

i da ova skupina knjiga poznata pod imenom Stari i Novi zavet ne pripada njima i nije ono što je pomenuto u Časnom Kura'nu, jer današnji Tevrat ima tri, a Indžil četiri različite verzije, a Bog je objavio samo jednu Toru Mojsiju i samo jedno Jevanđelje Isusu, neka je Božiji mir nad njima. Onaj ko porekne Tevrat (Tora) i Indžil (Jevanđelje) koji su pomenuti u Časnome Kur'anu je nevernik i otpadnik od islama. A onaj ko porekne lažne priče, predaje i potvore na Uzvišenog Boga i Njegove časne verovesnike, koje se nalaze u Starom i Novom zavetu (Svetoj knjizi) ispravno je postupio. Šta više, opovrgavanje i obelodanjivanje iskrivljivanja i laži koje se u njima nalaze je dužnost islamskih učenjaka kako bi se razlučilo božansko od onoga što ne priliči Njegovoj veličanstvenosti i kako bi se čast Božijih verovesnika sačuvala od blaćenja.

Današnje tri¹⁹ međusobno različite verzije Tevrata su prepune međusobnih protivrečnosti i

¹⁹ Po jevrejskom učenju, podsredstvom Mojsija, jevrejskom narodu dat je dvostruki zakon: pisani i usmeni. Pisani zakon, koji je po biblijskim navodima bio zapisan na jednoj ploči, sastavljen je i izmenjen u pet knjiga od Mojsija, koje sačinjavaju glavni deo Starog Zaveta. Prvih pet knjiga Jevreji nazivaju: Tora. Usmeni zakon Mojsije nije napisao, nego ga je usmeno predao Jozui, a ovaj najstarijim Jevrejima, pa je na taj način od generacije do generacije predavan, prepričavan i prema prohtevima menjan, kroz stoleća dopunjena i prilagođena novim običajima. Ovaj usmeni zakon, ogroman po svome obimu, kasnije je napisan. Na ovom trudnom i velikom poslu

isključivosti. U njima je, između ostalog, navedena priča o smrti Mojsija i njegovom pokopu u zemlji Moap i po tome sa sigurnošću saznajemo da to nije istinski, od Boga objavljeni, Tevrat.

Četiri današnja Jevanđelja su, takođe, prepuna međusobnih isključivosti i protivrečnosti. Pomenuto je u njima kazivanje o raspeću Isusa (po njihovom tvrđenju), da je razapet i umro u taj i taj dan, ukopan tada i tada, iz čega izvodimo jasan zaključak da ta knjiga nije stvarni Indžil (Jevanđelje) koji je objavljen Isau (Isusu).

radilo je oko 2500 rabina punih petstotina godina, od 100 godina pre Isusa do 400 godina posle Isusovog rođenja. Taj napisani usmeni zakon zove se: Talmud. Talmud je sveta knjiga za Jevreje. On sadržava ne samo religioznu nauku Jevreja, nego i građanske zakone: privatno pravo, porodično pravo i kazneno pravo. Pošto je ovo ogromno delo bilo u velikoj meri nepregledno, vremenom se osetila potreba da se ovaj jevrejski zakonik sistematski sredi, što je poznati rabin Mojsije ben Majmon, zvan i Majmonides i učinio, pa je tako 1180 godine stvoren prvi jevrejski zakonik pod imenom: Mišiah Tora ili Jad Hazakah. Nekoliko stoljeća kasnije 1565. godine španski rabin Josif Karo sastavio je novi verski kodeks pod imenom Šulhan aruh.

Ovaj kodeks je 1578. godine dopunjjen od poljskog rabina Mojsija Iserlesa običajima istočnih Jevreja. Šulhan aruh se sastoji iz 4 knjige sa naslovima: Orah hajim, Joreh deah, Košen ha-mišpat i Eben haezer. (op.rev.)

Treće poglavlje

Dokazi da je ova Biblija prepuna protivrečnosti, grešaka i iskrivljivanja

Prvi deo:

Obelodanjivanje nekih protivrečnosti

1. Neslaganja u imenima i broju Venijaminovih sinova:

U Prvoj knjizi Dnevnika (7:6) stoji:

**„Sinovi Venijaminovi: Vela i Veher i Jediailo,
trojica.“**

U Prvoj knjizi Dnevnika (8:1-2):

**„A Venijamin rodi Velu prvenca svog, Asvila
drugog, i Aru trećeg, Noja četvrtog, i Rafu petog.“**

U knjizi Postanak (46:21):

**„A sinovi Venijaminovi: Vela, Veher, Asvil,
Gira, Naman, Ihije, Ros, Mupim, Upim i Arad.“**

Prema prvom tekstu Venijamin ima samo tri sina, a prema drugom pet. Tako da ova dva teksta isključuju jedan drugi. Razišli su se u imenima i broju. A slažu se samo u imenu Vela. Dok, prema trećem tekstu on ima deset sinova. Dakle, razilazi se u odnosu na prva dva teksta u broju i imenima, a slaže se samo po pitanju dva imena, a sva tri teksta slažu se samo u imenu Vela.

Prva dva teksta su iz iste Knjige i predstavljaju protivrečje u rečima jednog istog autora, a to je Jezdra. Zatim imamo protivrečnost i međusobnu isključivost između onoga što je napisao Jezdra u Prvoj knjizi Dnevnika i onoga što je napisano u knjizi Postanje. Hrišćanski učenjaci su se u ovim protivrečjima sableli i bili konačno prinuđeni priznati grešku i pripisati je Jezdri. Rekli su: "Rodoslovni listovi iz kojih je Jezdra uzimao podatke nisu bili kompletni pa zato nije pravio razliku između sinova i unuka."

2. Kontraverza u broju izraelskih i judejskih boraca:

U Drugoj knjizi Samuelovoj (24:9):

**„I Joav dade caru broj prepisanog naroda; i
beše od Izrailja osam stotina hiljada ljudi za vojsku**

koji mahahu mačem, a ljudi od Jude pet stotina hiljada.“

U Prvoj knjizi Dnevnika (21:5):

„I dade Joav broj prepisanog naroda Davidu; i beše svega naroda Izrailjevog hiljada i sto hiljada ljudi koji mahahu mačem, a naroda Judinog četiri stotine i sedamdeset hiljada ljudi koji mahahu mačem.“

Prema prvom tekstu broj ratnika u Izraelu je: (800.000), a u Judeji (500.000), a prema drugom tekstu njihov broj u Izraelu je: (1.100.000), a u Judeji (470.000).

Između dva navedena teksta postoji ogromna razlika u broju ratnika. Razlika u broju ratnika Izraela je (300.000), a razlika u broju boraca Jude dostiže (30.000). Adam Klark²⁰ je u svome komentaru priznao da je veoma teško odrediti koji je tekst ispravan, jer je u istorijskim knjigama bilo jako mnogo korigovanja i izvitoperivanja. Ulaganje truda u to je bezvredno pa je najbolje priznati iskrivljavanje jer ovo je činjenica koja

20 Adam Klark: (1675-1729. g.), jedan je od najistaknutijih engleskih filozofa protestantski komentator, učenik i prijatelj Ishaka Njutna. Godine 1851. je u Londonu izdat njegov veliki komentar Starog i Novog zaveta.

se ne može osporiti, a ni prenosioci nisu bili nadahnjivani.

3. Protivrečenost u vesti Gad Eraja:

U Drugoj knjizi Samuelovoj (24:13):

„I dođe Gad k Davidu, i kaza mu govoreći: Hoćeš li ti da bude sedam gladnih godina u zemlji tvojoj, ili da bežiš tri meseca od neprijatelja svojih i oni da te gone, ili da bude tri dana pomor u tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj šta će odgovoriti Onome koji me je poslao.“

U Prvoj knjizi Dnevnika (21:11-12):

„(11) I dode Gad ka Davidu i reče mu: Tako veli Gospod, biraj: (12) Ili glad za tri godine, ili tri meseca da bežiš od neprijatelja svojih i mač neprijatelja tvojih da te stiže, ili tri dana mač Gospodnji i pomor da bude u zemlji i andeo Gospodnji da ubija po svim krajevima Izrailjevim. Sada dakle gledaj šta će odgovoriti onom koji me je poslao....“

Između ova dva teksta postoji razlika u dužini gladovanja. U prvom tekstu sedam godina, a u drugom tri godine. Njihovi komentatori su priznali da je u prvom tekstu greška. Adam Klark kaže: "Zaista je tekst Prve knjige Dnevnika, bez sumnje, u pravu i on se slaže s grčkim primerkom."

4. Neslaganje po pitanju starosti cara Ohozija u vreme njegovog ustoličenja:

U Drugoj knjizi o Carevima (8:26):

„Imaše Ohozija dvadeset i dve godine kad se zacari, i carova godinu dana u Jerusalimu. Materi mu beše ime Gotolija, kći Amrija cara Izrailjevog.“

U Drugoj knjizi Dnevnika (22:2):

„Imaše Ohozija četrdeset i dve godine kad poče carovati, i carova godinu dana u Jerusalimu. Materi mu beše ime Gotolija, kći Amrijeva.“

I tako se jedan tekst suprostavlja drugome. Razlika je u dvadeset godina. Drugi tekst je, bez sumnje, pogrešan, jer prema onome što стоји u Drugoj knjizi Dnevnika (21:20 i 22:1-2) njegov otac Joram je umro u

četrdesetoj godini života, a Ohozija ga je nasledio odmah nakon njegove smrti. Prema tome ako drugi tekst nije pogrešan trebalo bi da Ohozija bude stariji od svoga oca dve godine, što je nemoguće. Da je ovde pisac pogrešio potvrđuju Adam Klark, Hom, Henri i Skot u svojim komentarima.

5. Neslaganje po pitanju starosti cara Joahina u vreme njegovog ustoličenja:

U Drugoj knjizi o Carevima (24:8-9):

„(5) Osamnaest godina beše Joahinu kad se zacari, i carova tri meseca u Jerusalimu. Materi mu beše ime Neusta, kći Elnatanova, iz Jerusalima... (9) I on činjaše zlo pred Gospodom sasvim kako je činio otac njegov.“

U Drugoj knjizi Dnevnika (36:9):

„Beše Joahinu osam godina kad poče carovati, i carova tri meseca i deset dana u Jerusalimu; i činjaše što je zlo pred Gospodom.“

Između ova dva teksta je razlika u deset godina. Komentatori su objasnili da je greška, posigurno, u

drugom tekstu, jer je dužina njegove vlasti samo tri meseca, zatim je odveden kao zarobljenik u Vavilon i ostao zajedno sa svojim ženama u zatvoru. Suprotno je običaju da osoba od osam godina ima supruge i suprotno je zakonu da se kaže za nekoga poput ovog dečaka: „i činjaše što je zlo pred Gospodom.“ Zbog toga učenjak Adam Klark kaže: "Ovaj deo poslanice je iskrivljen".

6. Neslaganje u broju onih koje je jednim udarcem kopljja ubio jedan od Davidovih, neka je na njega mir, heroja:

U Drugoj knjizi o Samuilu (23:8):

„Ovo su imena junaka Davidovih: Josev-Vasevet Tahmonac prvi između trojice; njemu milina bi udariti kopljem na osam stotina i pobi ih u jedanput.“

U Prvoj knjizi Dnevnika (11:11):

„I ovo je broj junaka Davidovih: Jasoveam sin Ahmonijev, prvi između trideset; on mahnu kopljem svojim na tri stotine, i pobi ih u jedanput.“

Razlika u broju ubijenih u dva navedena teksta je 500. Adam Klark i dr Kenisot kažu: "U ovom pasusu postoje tri velike greške"

7. Neslaganje u broju ptica i stoke koja je uzeta u Nojevu, neka je mir nad njim, lađu:

U knjizi Postanak (6:19-20):

„(19) I od svega živog, od svakog tela, uzećeš u kovčeg po dvoje, da sačuvaš u životu sa sobom, a muško i žensko neka bude. (20) Od ptica po vrstama njihovim, od stoke po vrstama njenim, i od svega što se miče na zemlji po vrstama njegovim, od svega po dvoje neka uđe s tobom, da ih sačuvaš u životu.“

U istoj knjizi (7:8-9):

„(8) Od životinja čistih i od životinja nečistih i od ptica i od svega što se miče po zemlji, (9) Uđe k Noju u kovčeg po dvoje, muško i žensko, kao što beše Bog zapovedio Noju.“

U istoj knjizi (7:2-3):

„(2) Uzmi sa sobom od svih životinja čistih po sedmoro, sve mužjaka i ženku njegovu; a od životinja nečistih po dvoje, mužjaka i ženku njegovu, (3) Takode i od ptica nebeskih po sedam, mužjaka i ženku njegovu, da im se sačuva seme na zemlji.“

Ovo su tri teksta jedne iste knjige. Iz prvog i drugog se razume da je Uzvišeni Bog naredio Noju, da ukrca u lađu od svih životinja, ptica i insekata po dvoje, muško i žensko, i razume se da je to Noje, neka je na njega mir, i uradio.

A iz trećeg teksta se razume da mu je Uzvišeni Bog naredio da uzme sedam parova samo od čistih životinja i čistih ptica, a što se tiče stoke koja nije čista, da od nje uzme samo po dvoje, muško i žensko.

U prvom i drugom tekstu se ne pominje broj sedam, dok se reč "parovi" pominje u sva tri teksta. U trećem tekstu je broj dva (po dvoje) rezervisan samo za nečiste životinje, a broj sedam za ptice i ostale životinje, što se ne slaže s prva dva teksta i što predstavlja ogromnu grešku i razliku.

8. Neslaganje u broju Davidovih, neka je mir nad njim, zaroobljenika:

U Drugoj knjizi o Samuilu (8:4):

„I zarobi ih David hiljadu i sedam stotina konjanika i dvadeset hiljada pešaka, i podreza David žile svim konjima kolskim, samo ostavi za sto kola.“

U Prvoj knjizi Dnevnika (18:4):

„I uze mu David hiljadu kola i sedam hiljada konjika i dvadeset hiljada pešaka, i podreza David žile svim konjima kolskim, samo ostavi za sto kola.“

Dva teksta su se razila u (1.000) kola i (5.300) konjanika kojih ima više u drugom tekstu.

9. Neslaganje u broju Siraca koje je David, neka je mir nad njim, pobio:

U Drugoj knjizi o Samuilu (10:18):

„Ali pobegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam stotina i četrdeset hiljada

konjanika; i Sovaka vojvodu njihovog ubi, te pogibe onde.“

U Prvoj knjizi Dnevnika (19:18):

„Ali pobegoše Sirci ispred Izrailja, i pobi David Siraca sedam hiljada kola i četrdeset hiljada pešaka, i Sovaka vojvodu pogubi.“

10. Neslaganje u broju Solomunovih, neka je mir nad njim, konjanika:

U Prvoj knjizi o Carevima (4:26):

„I imaše Solomun četrdeset hiljada konja za jaslima za kola svoja, i dvadeset hiljada konjika.“

U Drugoj knjizi Dnevnika (9:25):

„Tako da imaše Solomun četiri hiljade staja za konje i kola, i dvanaest hiljada konjanika, koje namesti po gradovima gde mu behu kola i kod sebe u Jerusalimu.“

Razlika između ova dva teksta je u broju konjanika. Komentator Adam Klark je rekao: "Najbolje je da priznamo izvitoperenost broja".

11. Neslaganje u poreklu Isusa, neka je mir na njega:

Isusova, neka je mir na njega, loza u Jevanđelju po Mateju (1:1-17), i Jevanđelju po Luki (3:23-38) se mnogo razlikuje. Onaj ko napravi poređenje između ove dve loze naći će šest velikih protivrečnosti:

a - U Jevanđelju po Mateju (1:16), se kaže da je muž Isusove, neka je mir na njega, majke bio Josif sin Jakova, a u Evanđelju po Luki (3:23), se kaže da je to bio Josif sin Ilijin.

b - U Jevanđelju po Mateju (1:6) se kaže da Isus, neka je mir nad njim, vodi poreklo od Davidovog sina Solomuna, neka je mir nad njima, a u Jevanđelju po Luki (3:31) da on vodi poreklo od Davidovog sina Natana.

v - Iz Jevanđelja po Mateju (1:6-11) se saznaće da su svi preci Isusa od Davida do zatočeništva u Vavilonu, bili poznati kraljevi, a iz Jevanđelja po Luki (3:27-31)

saznajemo da oni nisu bili niti kraljevi niti poznati, izuzev Davida i njegovog sina Natana.

g - Prema Matejevom Jevandelju (1:12) Salatijel je sin Jehoniev, a prema Lukinom Jevandelju (3:27) Salatijel je sin Nirijeva.

d - Prema Jevandelju po Mateju (1:13) Zorovavelovom sinu je ime Aviuda, a prema Lukinom (3:27) Risin. A čudno je i to da među imenima Zorovavelovih sinova pomenutim u Prvoj knjizi Dnevnika (3:19), nema imena Aviud i Risin.

e - Iz Jevandelja po Mateju (1:6-17) se saznae da u lozi između Davida i Isusa, neka je Božiji mir nad njima, postoji dvadeset i šest generacija, a iz Jevandelja po Luki (3:23-31) da u toj istoj lozi, između njih, postoji četrdeset i jedna generacija.

Stari hrišćanski istraživači i učenjaci su još od trećeg veka nove ere, kada su ova dva Jevandelja postala poznata, naprsto ostali nemoćni pred ovim protivrečnostima i nisu ih mogli izbrisati. Žudili su da ove protivrečnosti isčeznu tokom vremena, ali su njihove nade propale. Ove protivrečnosti u lozi su i danas prisutne pa i današnjim učenjacima predstavljaju kamen spoticanja.

12. Razlika u broju onih koje je Isus, neka je Božiji mir nad njim, izlečio:

U Jevanđelju po Mateju (20:29-34) se navodi priča o dva slepca. Navodim samo neke njene odlomke:

„(29) I kad je izlazio iz Jerihona za njim idaše narod mnogi. (30) I gle, dva slepca sedahu kraj puta, i čuvši da Isus prolazi povikaše govoreći: Pomiluj nas Gospode, sine Davidov! (34) I smilova se Isus, i dohvati se očiju njihovih, i odmah progledaše oči njihove, i otidoše za Njim.“

U Jevanđelju po Mateju (8:28-34) se navodi priča o dvojici ludaka. Navodim samo prve rečenice:

“(28) A kad dođe na one strane u zemlju gergesinsku, sretoše Ga dva besna, koji izlaze iz grobova, tako zla da ne moguše niko proći putem onim.“

U ova dva jevanđeljska teksta oni su slepi i ludi.

Prva priča se navodi i u Jevanđelju po Marku (10:46-52), ali se iz nje saznaće da je na putu sedeо samo jedan slepac kome je ime Vertimej. Druga priča se

pominje u Jevanđelju po Marku (5:1-20), kao i u Jevanđelju po Luki (8:26-39), i u njoj se pominje isti slučaj s tim da se iz poslednje dve vidi da ga je na putu dočekala samo jedna luda osoba.

13. Protivrečja po pitanju štapa pomenutog u oporuci Isusa dvanaestorici apostola:

U Jevanđelju po Mateju (10:9-10) stoji:

"(9) Ne nosite zlata ni srebra ni bronce u pojasima svojim, (10) Ni torbe na put, ni dve haljine ni obuće ni štapa; jer je poslenik dostojan svog jela."

Ista misao se navodi u Jevanđelju po Luki (9:3):

„I reče im: 'Ništa ne uzimajte na put, ni štapa ni torbe ni hleba ni novaca, niti po dve haljine da imate.“

U Jevanđelju po Marku (6:8-9):

"(8) I zapovedi im da ništa ne uzimaju na put osim jednog štapa: ni torbe ni hleba ni novaca u pojasu; (9) Nego obuveni u opanke, i ne oblačeći dve haljine."

Imamo tri teksta. U prvom i drugom stoji zabrana Isusa, neka je mir na njega, dvanaestorici učenika koje šalje, da sa sobom na put nose bilo šta, pa čak i štap.

Međutim u trećem tekstu se navodi da im je Isus dozvolio da sa sobom na put ponesu samo štap.

14. Protivrečnost u svedočenju Isusa, neka je mir na njega, o samome sebi:

U Jevanđelju po Jovanu (5:31) stoje ove Isusove reči:

„Ako ja svedočim za sebe, svedočanstvo moje nije istinito.“

U istom Jevanđelju (8:14) Isus, neka je mir na njega, kaže:

„Isus odgovori i reče im: Ako ja svedočim sam za sebe istinito je svedočanstvo moje: jer znam otkuda dođoh i kuda idem; a vi ne znate otkuda dolazim i kuda idem.“

Prvi tekst znači da ne treba uzimati svedočenje Isusa o samome sebi, dok drugi znači da se to njegovo svedočenje mora prihvatići.

15. Neslaganje po pitanju ko je nosio krst do mesta raspeća:

U Jevanđelju po Mateju (27:32):

„I izlazeći nadоše čoveka iz Kirine po imenu Simona i nateraše ga da Mu poneše krst.“

U Jevanđelju po Luki (23:26):

„I kad Ga povedoše, uhvatiše nekog Simona Kirinca koji iđaše iz polja, i metnuše na njega krst da nosi za Isusom.“

U Jevanđelju po Jovanu (19:17):

„I noseći krst svoj iziđe na mesto koje se zove Kosturnica, a jevrejski Golgota.“

Tri teksta o istom događaju. Prvi i drugi (Matejev i Lukin) tvrde da je krst nosio Simon Kirinac, a treći (Jovanov) da ga je nosio sam Isus, neka je mir na njega.

16. Da li je Isus gradio mir ili ga je rušio?

U Jevanđelju po Mateju (5:9):

„Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati.“

U Jevanđelju po Luki (9:56):

„Jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva. I otidoše u drugo selo.“

U Jevanđelju po Mateju (10:34):

„Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač.“

U Jevanđelju po Luki (12:49 i 51):

„(49) Ja sam došao da bacim oganj na zemlju; i kako bi mi se htelo da se već zapalio! (51) Mislite li da sam ja došao da dam mir na zemlju? Ne, kažem vam, nego razdor.“

Protivrečje je očito. U prva dva teksta pohvala mirotvorcima „blago onima koji mir grade“, kao i tvrdnja da „sin čovečiji nije došao da pogubi duše

ljudske, nego da ih spasi“, da bi, samome sebi, u trećem i četvrtom tekstu osporio miroljubivost i objasnio da je došao s mačem da baci oganj i razdor na zemlju.

I tako se nezaobilazno nameće sud da Isus, neka je mir na njega, nije došao da spasi, nego da uništi i da nije od onih za koje se kaže: "blago onima koji mir grade".

Drugi deo:

Objašnjenje nekih grešaka

Protivrečnosti koje su do sada pomenute se otkrivaju poređenjem različitih knjiga, njihovih prevoda i poglavљa. Međutim, greške koje sada navodimo su vidne onda kada se ne slažu sa stvarnošću, razumom, običajima, istorijom, matematikom ili bilo kojom drugom naukom, shodno izjavama istraživača, kao što će se videti.

1. Greška u dužini boravka Izraelaca u Egiptu:

U Poslanici Izlazak (12:40-41) se navodi:

„(40) A baviše se sinovi Izrailjevi u Misiru četiri stotine i trideset godina. (41) I kad se navrši četiri stotine i trideset godina, u isti dan izadoše sve vojske Gospodnje iz zemlje misirske.“

Ovo je greška, jer dužina boravka Izraelaca u Egiptu je samo dve stotine i petnaest godina, a period od (430) godina je, ustvari, dužina oba njihova boravka u Kenanu (Palestini) i Egiptu (tj. boravak Izraelaca i boravak njihovih dedova pre njih). Jer je vreme od ulazka Avrama, neka je mir nad njim, u Kenan do rođenja njegova sina Isaka, neka je mir nad njim, 25 godina, a od rođenja Isaka do rođenja Jakova, neka je mir nad njim, 60 godina, a Jakov je imao 130 godina kada je ušao u Egipat. Tako je zbir godina od ulaska Avrama u Kenan do ulaska njegovog unuka Jakova u Egipat dve stotine i petnaest godina (tj. $25 + 60 + 130 = 215$ godina).

A dužina boravka sinova Izraelovih u Egiptu, otkako je Jakov, neka je mir nad njim, u njega ušao do njihovog izlaska sa Mojsijem, neka je mir na njega, je, takođe, dve stotine i petnaest godina. Tako su, dakle, oba boravka (sinova i predaka Izraelovih) u Kenanu i Egiptu

trajala ukupno četiri stotine i trideset godina, a ne samo jedan od njih. Istraživači, istoričari i komentatori Biblije priznaju ovu grešku, objašnjavajući:

"Zaista je tačna verzija samurijskog primerka Starog zaveta koji objedinjuje ta dva boravka i ta verzija dokida ostale."

Evo teksta samurijskog primerka Starog zaveta, knjiga Izlazak (12:40):

„Boravak sinova Izraelovih i njihovih dedova u Kenanu i Egiptu trajao je četiri stotine i trideset godina.“

A evo i njenog teksta u grčkoj verziji Starog zaveta:

„Izraelci i njihovi dedovi su, u Kenanu i Egiptu, boravili četiri stotine i trideset godina.“

Do istog zaključka je došao i autor knjige, "Vodič kroz bogatstvo Svetog Pisma", koju hrišćanski istraživači priznaju i cene. On navodi da je od Jakovljeva boravaka u Egiptu do rođenja Isusa proteklo 1.706 godina, a od vremena kada su Izraelci prešli more i kada je potopljen faraon, pa do rođenja Isusa 1.491 godina. I

ako izračunamo to je 215 godina (1706-1491=215), a to je dužina boravka Izraelaca u Egiptu od Jakovljevog dolaska u njemu pa do Mojsijevog izlaska iz njega, tj. faraonovog potopa. I kada znamo da je Jakov (ar. Jakub) neka je mir na njega, četvrti deda Mojsijev (jer je Mojsije sin Imranov sin Kahatov sin Lavija sin Jakova) dolazimo do čvrstog uverenja da je nemoguće da su Izraelci u Egiptu boravili duže od 215 godina. A s tim se slažu i svi jevrejski i hrišćanski istraživači, učenjaci i istoričari, dok tvrdnje hebrejskog Starog zaveta o boravku Izraelaca (samo) u Egiptu, u vremenskom periodu od 430 godina su proglašili netačnim. Zato Adam Klark u svome komentaru kaže: "Svi se, uistinu, slažu da je sadržaj hebrejske Tore veoma sumnjičiv, da su pet Mojsijevih Poslanica iz samirijske Tore ispravnije od ostalih i da istorija potvrđuje ono što se navodi u samirijskoj Tori".

Sakupljači Henri-Skotova komentara rekli su: "Zaista je samirijska verzija tačna i dokida svaku sumnju u tekst".

Postalo je sasvim jasno da sledbenici Knjige, za navode u knjizi Izlazak (12:40) nemaju objašnjenja osim priznanja da su pogrešni.

2. Greška u broju Izraelaca koji su sa Mojsijem napustili Egipat:

U knjizi Brojevi (1:44-47):

„(44) Ovo su oni koje Mojsije i Aron izbrojaše s knezovima izrailjskim, s dvanaest ljudi, koji behu po jedan za svaki dom otaca svojih. (45) I svega beše sinova Izrailjevih izbrojanih po domovima otaca svojih od dvadeset godina i više, svih što mogahu ići na vojsku. (46) Beše ih izbrojanih šest stotina i tri hiljade i pet stotina i pedeset. (47) Ali Leviti po plemenu otaca svojih ne biše brojani među njih.“

Iz teksta se razume da je broj onih koji su sa Mojsijem i Aronom, neka je mir na njih, izašli iz Egipta, starijih od dvadeset godina i sposobnih za rat, bio 603.550. U taj broj nisu ušli Levijevci (ni njihove žene ni ljudi), zatim sve žene Izraelaca i svi muškarci mlađi od dvadeset godina. Ako se tome broju pridodaju svi koji nisu popisani njihov broj neće biti manji od dva i po miliona, a ovaj broj nije tačan zbog nekoliko činjenica:

a - Jer se u knjizi Postanak (46:27), u knjizi Izlazak (1:5) i u knjizi Ponovljeni zakonik (10:22) pominje da je ukupan broj članova Jakovljeve porodice koji su došli u Egipat sedamdeset 70 osoba.

b - Jer je boravak Izrelaca u Egiptu trajao samo dve stotine i petnaest godina.

v - Jer se u poslanici Izlazak (1:15-22) navodi da su, osamdeset godina pre izlaska Izraelaca iz Egipta, njihova muška novorođenčad bila ubijana, a ženska ostavljana u životu.

I kada se imaju u vidu ove tri činjenice razum zaključuje da je pomenuti broj (603.550) pogrešan. Pa kada bismo zanemarili i ubijanje njihove novorođenčadi, i kada bi prepostavili da se njihov broj svakih dvadeset i pet godina udvostručavao, ustanovili bismo da se broj sedamdeset u dve stotine i petnaest godina udvostručio devet puta i da on nije veći od trideset i šest hiljada (36.000). Pa kako onda, broj njihovih ratnika, može biti (603.550)?! A ako je broj njihovih boraca bio veći od pola miliona, broj ukupnog stanovništva ne može biti manji od dva i po miliona, a to je absurd kojeg zdrav razum ne može prihvatiti. Ako tome pridodamo ubijanje novorođenčadi absurd postaje očitiji i veći. Osporavanju ovoga broja 603.550 je pribegao i veliki istraživač Ibni Haldun²¹ u uvodu svoje istorije, jer između Jakova i

21 Ibn Haldun (1332-1406), rođen je u Tunisu, studirao je jezičke nauke, književnost, veru i filozofiju. Voleo je položaje i blizinu vladara. Učestovao je u

Mojsija su samo tri oca tj. četiri generacije i on je prema poslanici Izlazak (6:16-20) i poslanici Brojevi (3:17-19): (Mojsije sin Amramov sin Kehata sin Levija sin Jakova) i nemoguće je da sedamdeset osoba imaju, samo u četiri generacije, tako velik naraštaj.

Postoje još dve stvari koje potvrđuju grešku u ovome broju:

a - U poslanici Izlazak se pominje (12:38-42):

- da su sa sobom, imali mnoga stada ovaca i goveda, da su more prešli u jednoj noći, da su se iseljavali svaki dan,
- i da su im direktne reči Mojsijeve bile dovoljne kao naredba za iseljavanje.

Nakon prelaska mora Izraelci su odseli kod dvanaest izvora u blizini doline Sinaj. Da su Izraelci bili u broju koji je ranije pomenut bilo bi nemoguće da sa mnoštvom svoje stoke pređu more u jednoj noći, da se iseljavaju svaki dan i da svi čuju direktne reči Mojsijeve koje su bile dovoljne kao naredba za iseljavanje, kao što

borbama protiv Timurlenka. Mnogo je putovao. Njegovo najpoznatije delo je "Mukaddima." Ubraja se u osnivače filozofije istorije i sociologije.

ni mesto oko doline Sinaj ne bi bilo dovoljno prostrano za sve njih i njihovu stoku.

b - U poslanici Izlazak (1:15-22) se navodi da su Izraelci za svoje žene u Egiptu imali samo dve porodilje i da im je faraon naredio da ubijaju svako njihovo muško novorođenče. Da je broj Izraelaca bio tako velik bilo bi absurdno verovati da su samo dve babice porađale sve njihove žene.

Naprotiv, bilo bi neophodno da ih bude na stotine. Istina je da je broj Izraelaca bio onoliki koliki je mogao nastati priraštajem 70 osoba u vremenskom periodu od 215 godina. Njima su, uistinu, bile dovoljne dve babice za porod, bila im je dovoljna samo jedna noć za izlazak sa stokom iz Egipta u Sinaj, tome broju bio je sasvim dovoljan glas Mojsija kao naredba za iseljavanje svaki dan i prostor oko doline Sinaj bio je dovoljan da na njemu odsednu sa svojom stokom. Zato bez najmanje sumnje tvrdimo da je broj 603.550 Izraelaca sposobnih za rat, pomenutih u Poslanici Brojevi (1:44-47) pogrešan.

3. Greška iz koje proizilazi osporavanje Davidove, neka je mir na njega, verovesničke misije:

U knjizi Ponovljeni zakon (23:2) piše:

„U sabor Gospodnji da ne ulazi kopile, ni deseto koleno njegovo da ne ulazi u sabor Gospodnji.“

Ovaj navod je netačan, jer se iz njega razume da Davud, neka je mir na njega, ne ulazi u sabor Gospodnji, i da nije verovesnik, jer je Fares dete bluda. Prema onome što se navodi u knjizi Postanak (38:12-30) njegov otac Juda je učinio blud sa svojom snahom Tamarom koja je iz tog bludnog čina rodila Faresa, a David, neka je mir na njega, je, u toj lozi, deveto koleno iza Faresa, a ako brojimo i Faresa onda je on deseto koleno, jer loza Davudova prema onome što se navodi u Jevanđelju po Luki (3:31-33) sledi ovako:

“(31) ... Sina Davidovog, (32) sina Jesejevog, sina Ovidovog, sina Voozovog, sina Salmonovog, sina Naasonovog, (33) sina Aminadavovog, sina Aramovog, sina Esromovog, sina Faresovog, sina Judinog.“

A prema onome što se navodi u pesničkoj knjizi Psalmi (89:26-27), David, neka je na njega mir, je predsedavajući na skupu Jahvinom i on je iznad svih kraljeva na Zemlji, pa i to potvrđuje činjenicu da je tekst

u knjizi Ponovljeni zakon (23:2) pogrešan. U Lukinom Jevandđelju koji je izdao Ričard Vats 1825. g. u Londonu i u Lukinom Jevandđelju koje je 1826. g. izdao Kilketa u Davidovo lozi je, između Arama i Esroma, ubaćeno ime Jerem (tj. Aram sin Jevrema sin Esroma sin Feresa) pa je David prema tome jedanaesto koleni. Međutim, ljudi koji iskriviše Svetu knjigu dodajući joj ovo ime, zaboravili su da ga dopišu u istom izdanju, i u istoj lozi, koju navode u Jevandđelju po Mateju. I istina o tome izade na videlo, a protivrečnost između ova dva Jevandđelja po pitanju Davidove loze osta prisutna i u današnjim izdanjima. Ime Jevrem, takođe, nije navedeno u izdanju iz 1844. i 1865. g. kao ni kasnije u Jevandđelju po Mateju i Luki. U svima njima je ostalo Aram sin Esroma. Istina je da je navod iz knjige Ponovljeni zakon (23:2) u osnovi pogrešan kao što je i kazivanje o bludu Jude sa snahom Tamarom potvora, jer je absurdno da ovakav sud bude izrečen od strane Uzvišenog Boga ili Mojsija. Komentator Horsle je za reči "ni deseto koleni njegovo neće ulaziti u sabor Gospodnji" rekao da su pridodate i da je njima izmenjen tekst.

4. Greška u broju nastradalih stanovnika Vet Šemesa:

Dovoljno je spomenuti sledeće dve misli iz priče o kovčegu navedene u Prvoj knjizi Samuilovo (6:13 i 19):

"(13) A Vet - Semešani žnjahu pšenicu u dolini, i podigavši oči svoje videše kovčeg, i obradovaše se videvši ga. (19) Ali pobi Gospod neke između Vet - Semešana koji zagledaše u kovčeg Gospodnji, i pobi iz naroda pedeset hiljada i sedamdeset ljudi. I plaka narod što ga Gospod udari velikom pogiblju.“

I ova vest je, u to nema sumnje, netačna. Adam Klark je, nakon opovrgavanja ove vesti, rekao: "Hebrejski tekst je u većini slučajeva izvitoperen. Ili su mu neke reči oduzete ili pridodate. Reči "pedeset hiljada" su dopisane, ili greškom ili namerno, jer je nemoguće da jedno malo selo ima toliki broj stanovnika i da tako velik broj ljudi u isto vreme žanje žito, a još je absurdnije da pedeset hiljada ljudi istovremeno vidi kovčeg postavljen na kamenu u sred njive."

U latinskoj verziji su navedene ove reči: "... sedamdeset poglavara i pedeset hiljada običnog naroda."

U grčkom, kao i hebrejskom izdanju: "... pedeset hiljada i sedamdeset ljudi iz naroda". Na sirskom i arapskom jeziku: "... pet hiljada sedamdeset ljudi." Kod istoričara Josifa²² samo: "sedamdeset osoba." Neki istaknuti sveštenici su spomenuli i neke druge brojeve. Ove međusobne isključivosti nam jasno potvrđuju da se ovde, zaista, desilo iskrivljivanje - dodavanjem ili izbacivanjem nečega.

Henri i Skot u svome komentaru smatraju neverovatnim da stanovnici jednog malog sela toliko zgreše i budu kažnjeni tako surovom kaznom, pa su posumnjali u istinitost vesti.

Razmotre li se izjave ovih komentatora Biblije videće se kako su ovaj događaj smatrali nemogućim, a vesti o njemu su porekli i priznali grešku i namerno iskrivljivanje povećavanjem broja ili njegovim smanjivanjem.

5. Greška u proračunu visine prema kojoj je sagradio Solomun, neka je na njega mir:

U Drugoj knjizi Dnevnika (3:4) stoji:

²³Josif Flavije (lat. Flavius Iosephus; Jerusalim, rođ. 37. ili 38. - umro posle 100) je bio jevrejski vojskovođa, istoričar i pisac.

„A trem koji beše pred dužinom uz širinu doma imaše dvadeset lakata, a u visinu sto i dvadeset; i obloži ga iznutra čistim zlatom.“

u Prvoj knjizi o Carevima (6:2) stoji da je visina kuće koju je gradio Solomun, neka je mir na njega, trideset lakata, pa kako onda visina trema može biti stotinu i dvadeset lakata?! Adam Klark je priznao da se u Drugoj knjizi Dnevnika (3:4) radi o grešci, pa su prevodioci na sirski i arapski jezik izbacili reč stotinu i rekli: "njegova visina je dvadeset laktova" Ispravka u arapskoj verziji je napravljena 1844. godine, pa navedeni pasus sada glasi: "Prednji trem odgovaraše širini doma i imaše dvadeset lakata dužine i dvadeset lakata visine."

6. Netačnost u broju Avijeve i Jerovamove vojske:

U Drugoj knjizi Dnevnika (13:3 i 17):

„(3) I Avija iziđe na boj s hrabrom vojskom, četiri stotine hiljada izabranih vojnika; a Jerovoam uvrsta prema njemu vojsku, osam stotina hiljada izabranih hrabrih vojnika. (17) I pobi ih ljuto Avija i narod njegov, i pade od Izrailja pobijenih pet stotina hiljada odabranih ljudi.“

Njihovi komentatori su priznali grešku u broju u ova dva navoda, jer spomenuti broj je nesrazmeran broju ovih vladara. Oni nisu u to vreme ni izbliza dostigli taj broj. Zato je ovaj broj, u većini izdanja na latinskom jeziku prepravljen, pa na prvom mestu sada стоји: "četrdeset hiljada", na drugom: "osamdeset hiljada", a na trećem: "pedeset hiljada" Komentatori su se ovom izmenom zadovoljili, a sa njom su se složili Horn i Adam Klark, koji su često ukazivali na greške i iskrivljivanja u istorijskim knjigama.

7. Greška u odredivanju jela s drveta i starosne dobi Adama, neka je mir na njega:

U knjizi Postanak (2:17):

„Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš.“

Ovo je netačno, jer je Adam, neka je Božiji mir nad njim, jeo sa tog drveta i nije toga dana umro, nego je, naprotiv, živeo nakon toga više od devet stotina godina.

8. Netačno zbrajanje generacija u Isusovoj lozi:

U Jevangelju po Mateju (1:1-17) se navodi Isusova loza gde se između ostalog kaže:

„(17) Svega dakle kolena od Avrama do Davida, kolena četrnaest, a od Davida do seobe vavilonske, kolena četrnaest, a od seobe vavilonske do Hrista, kolena četrnaest.“

Iz teksta se saznaje da je Isusova loza od Avrama (ar. Ibrahim) do Isusa, podeljena na tri dela. Svaki njen deo sadrži 14 kolena. Tako je ukupan broj kolena (od Avrama do Isusa) četrdeset i dve generacije, što je u osnovi netačno, jer njegova loza u sebi sadrži 41 generaciju. Tako prvi deo od Avrama, neka je mir na njega, do Davida, neka je mir na njega, ima 14 generacija, drugi deo od Solomuna do Jehonije 14 generacija i u trećem delu od Salatiela do Isusa, neka je mir na njega, ima 13 generacija. Burfri je još u trećem veku bio suočen s ovom greškom, međutim nije za nju pronašao adekvatno rešenje a ni odgovor.

9. Greška u pripisivanju saučesnika i drugova Davidu kod poglavara sveštenstva:

U Jevanđelju po Mateju (12:3-4):

"(3) A On reče im: Niste li čitali šta učini David kad ogladne, on i koji behu s njim? (4) Kako uđe u kuću Božju, i hlebove postavljene pojede, kojih nije valjalo jesti njemu ni onima što su bili s njim, nego samim sveštenicima.“

A sličan navod postoji i u Jevanđelju po Luki (6:3-4). A u Jevanđelju po Marku (2:25-26):

„(25) A On reče im: Niste li nikad čitali šta učini David kad mu bi do nevolje i ogladne s onima što behu s njim? (26) Kako uđe u Božju kuću pred Avijatarom poglavarom svešteničkim i hlebove postavljene pojede kojih ne beše slobodno nikome jesti osim sveštenicima, i dade ih onima koji behu s njim?“

Reči: "i koji behu s njim", "ni onima što su bili s njim", i "i dade ih onima koji behu s njim" su sve netačne izjave zato što je David, neka je mir nad njim, tada bio sam.

Isto tako su pogrešne i sledeće reči: "pred Avijatarom poglavarom svešteničkim" zato što se veliki sveštenik kome je pobegao David, neka je mir na njega, zvao Ahimeleh. Ove greške se otkrivaju vraćanjem osnovi priče u Prvoj Samuilovoj Knjizi (21:1-9 i 22:9-23)²³. Zbog toga je gosp. Dževil u svojoj knjizi napisao da se ovde radi o grešci, iskrivljavanju pridodavanjem, a u tome su ga podržali i ostali naučnici.

10. Greška u opisu događaja koji se nisu desili u vreme raspeća:

U Jevanđelju po Mateju (27:50-53):

„(50) A Isus opet povika glasno i ispusti dušu. (51) I gle, zavesa crkvena razdre se nadvoje od gornjeg kraja do donjeg; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade; (52) I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tela svetih koji su pomrli; (53) I izašavši iz grobova, po vaskrsenju Njegovom, uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima.“

²³ Prva Samuilova Knjiga (21): 1. Tada David dođe u Nov ka Ahimelehu svešteniku; a Ahimeleh se uplaši i istrča pred Davida, i reče mu: Zašto si sam, i nema nikoga sa tobom?

2. A David reče Ahimelehu svešteniku: Car mi nešto zapovedi, i reče mi: Niko da ne dozna zašto te šaljem i šta sam ti zapovedio. A sluge sam opravio u to i to mesto....

Cepanje crkvene zavese se pominje i u Jevanđelju po Marku (15:38), kao i u Jevanđelju po Luki (23:45), ali u njima nisu pomenute neke druge stvari, kao npr: potresanje zemlje, pucanje pećina, otvaranje grobova, izlazak uskrasnulih, njihov ulazak u sveti grad i pokazivanje pred masom sveta koje se pominju u Jevanđelju po Mateju. O ovim veoma važnim događajima nije pisao ni jedan istoričar toga vremena osim Mateja. Zaborav u ovome slučaju je nedovoljan izgovor, jer iako je čovek sklon zaboravu, nemoguće je da zaboravi događaje poput ovih, a naročito Luka koji je bio najmarljiviji u beleženju čudnih događaja. Kako shvatiti da svakodnevni nevažni događaji budu pribeleženi, a da ne budu pribeleženi ovi nadnaravnii?

Dakle, ova predaja je lažna. Čak je i istraživač Norton koji je poznat kao pristrani sledbenik Jevanđelja, naveo nekoliko dokaza o njenoj netačnosti, pa kaže: "Priče poput ove su bile u opticaju kod jevreja nakon rušenja Jerusalima, i verovatno ju je neko od autora zabeležio u fusnoti, a zatim je to neko od njениh prevodioca uvrstio u sami tekst."

Iz Nortonovih reči se saznaće da je prevodioč Jevanđelja po Mateju prevodio nasumice. Nije pravio razliku između sirovog i suvog, prenosio je sve

pribeleženo, i istine i greške, bez proveravanja lanaca prenosilaca. Pa da li je onda dozvoljeno oslanjanje na prevode poput ovog?!

11. Greška u imenu oca Salinova:

U Evanđelju po Luki (3:36):

„...sina Salinog, Sina Kainanovog, sina Arfaksadovog, sina Simovog, sina Nojevog, sina Lamehovog...“

Ime Kainan koje se nalazi između imena Salin i Arfaksad je, bez imalo sumnje, na pogrešnom mestu. U knjizi Postanak (10:24):

„A Arfaksad rodi Salu, a Sala rodi Evera.“

U istoj knjizi (11:12-13) stoji:

“(12) A Arfaksad požive trideset i pet godina, i rodi Salu; (13) A rodivši Salu požive Arfaksad četiri stotine i tri godine, rađajući sinove i kćeri. ”

Po pitanju ovog teksta slažu se hebrejsko i samirijsko izdanje kao i Prva knjiga Dnevnika (1:18). U

sve tri navedene knjige se kaže da je Sala sin Arfakdadov, a ne njegov unuk i to dokazuje da je ono s čime je došao Luka greška. Ime Kainan se još pominje samo u grčkom prevodu Starog zaveta (lat. Septuaginti). Postoji velika verovatnoća da su neki hrišćani izmenili grčki Stari zavet kako bi ga uskladili sa Jevandeljem, kako se greška ne bi pripisala njihovom izdanju Jevandelja.

Treći deo

Dokazi da je tekst iskrivljen menjanjem, dodavanjem ili
oduzimanjem

1. Iskrivljavanja po pitanju dužine života velikana pre potopa:

U knjizi Postanje (5:1-32) određuje se vremenski period koji je protekao od stvaranja Adama do Nojevog, neka je mir na njih, potopa, kao i starost velikana koji su živeli između njih dvojice. Pa da vidimo koliko je trajao taj period? Prema samirijskom Starom zavetu od stvaranja Adama do potopa je 1307 godina; prema

hebrejskoj 1656 godina, a prema grčkoj 2262 godine. Razlika između tri izdanja iste knjige je ogromna. Tri izdanja iste knjige, a ne slažu se. Oni se slažu jedino u tome da je Adam, neka je mir nad njim, umro u 930. godini života, Postanak (5:5), kao i u tome da je Noja, neka je mir na njega, imao 600 godina u vreme potopa, Postanak (7:6). Ako sada od vremena potopa 1307 g. oduzmemo onoliko godina koliko je Adam živeo tj. 930 g. to iznosi 377 g. Prema tome Adam je umro 377 godina pre potopa.

Sad od 600 g. koliko ih je imao Noja kada je nastupio potop oduzmimo 377 g. (pre potopa, tj. do vremena kada je umro Adam), i videćemo da je Noja prema ovoj računici iz samirijskog Starog zaveta živeo u vreme Adama 223 godine. Ovo mišljenje je u celosti neosnovano i poriču ga svi istoričari, a oprečno je i hebrejskom i grčkom Starom zavetu, jer, ako saberemo broj godina koliko ih je imao Adam kada je umro 930 sa 600 godina koliko ih je imao Noja u vreme potopa, dolazimo do broja 1530 g.

Prema računanju hebrejskog Starog zaveta $1656 - 1530 = 126$; tj. Noja je rođen 126 godina nakon smrti Adama.

A prema onome što se navodi u grčkom Starom zavetu $2262 - 1530 = 732$, tj. Noja je rođen 732 godine nakon smrti Adama.

Zbog velikog razilaženja između ove tri knjige, poznati jevrejski istoričar Josif, koga poštuju i svi hrišćani, ne oslanja se na tri pomenute knjige i daje prednost mišljenju da je od stvaranja Adama do potopa proteklo 2256 godina.

2. Iskrivljivanje knjiga u pitanjima životne dobi velikana posle potopa:

U Postanku (11:10-26) su donošeni podaci o vremenskom periodu između Nojeva potopa i rođenja Avrama, neka je mir na njih, kao i koliko je koji velikan u tome vremenu živeo. Tako je dužina perioda između potopa i rođenja Avrama prema hebrejskom Starom zavetu 292 godine, samirijskom 942 godine, a prema grčkom 1072 godine. Uočava se ogromno neslaganje između ove tri knjige. Jedino se slažu u tome da je Noja živeo posle potopa 350 godina, Postanak (9:28).

I ako od 350 godina koliko je Noja živeo posle potopa oduzmem 292 godine tj. broj godina od potopa

do Avramovog rođenja, videćemo da je Avram prema hebrejskom Starom zavetu, u vreme Noja, živio 58 godina. Naravno, ovo je neistina i sa ovim se ne slaže niko od istoričara a to osporavaju i samirijski i grčki Stari zavet.

Samirijski Stari zavet nam donosi sledeći račun: $942-350=592$, tj. Avram se rodio 592 godine posle Nojeve smrti.

Dok grčki Stari zavet ima treći račun: $1072-350=722$, tj. Avram se rodio 722 godine posle Nojeve smrti.

Zbog ovako velikih razilaženja između tri verzije jedne iste knjige jevrejski istoričar Josif, koga cene i mnogi hrišćani, se ne oslanja na pomenute knjige i pribegava mišljenju da su od Nojevog potopa do Avramovog rođenja protekle 993 godine.

Henri i Skot, u svome komentaru Biblije, navode izjavu Ekstajna : "Jevreji su 130. godine izvitoperili hebrejsku verziju Knjige izmenivši mesta koja govore o tome koliko su živeli velikani pre i posle potopa, kako bi prevod Knjige na grčki jezik osvanuo neverodostojan. Uradili su to za inat hrišćanima koji su tada više cenili grčku verziju Knjige nego jevrejsku.

Horo u svome komentaru navodi da je Hales jakim dokazima utvrdio izopačivanje hebrejske verzije Knjige, a Kenisot je utvrdio da su Jevreji svoju Knjigu iskrivljivali namerno.

Dakle, priznavanje namernih korekcija u istorijskim knjigama, dodavanjem ili oduzimanjem od njihovih sadržaja, je jedino objašnjenje i izlaz kome su pribegli komentatori i istraživači Svetе knjige. A na to ih je navelo slepo sledenje vlastite sekte i lični prohtevi.

3. Promena imena brda odabranog za podizanje kamena:

U hebrejskom primerku knjige Ponovljeni zakon (27:4) piše:

„I kad pređeš preko Jordana u zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj, podigni sebi kamenje veliko i namaži ga krečom.“

Ova misao je u samirijskoj veziji Starog zaveta formulisana ovako:

„Kada budete prešli preko Jordana, podignućete na brdu Gerizimi ta kamenja nova, koje

vam ja danas savetujem da podignite, i omalterišite ih malterom.“

Iz knjige Ponovljeni zakon (27:12-13 i 11:29) se razume da se brda Gerirzim i Evel nalaze jedno nasuprot drugoga u Napolisu u Palestini. Taj tekst u Ponovljenom zakonu (11:29) glasi:

„I kad te uvede Gospod Bog tvoj u zemlju u koju ideš da je naslediš, tada izreci blagoslov onaj na gori Garizinu, a prokletstvo na gori Evalu.“

Između jevreja hebrejskog i jevreja samirijskog porekla, u prastara vremena pa i danas, se vode žučne polemike i postoje poznate razmirice po pitanju imena blagoslovljenog brda na kome je Mojsije podigao kamen. Svaka strana optužuje onu drugu za iskrivljivanje Starog zaveta promenom imena brda. Protestantski se istraživači i komentatori u tome i danas spore. Jedni tvrde da je tačna samirijska, a drugi hebrejska verzija. Prema Adamu Klarku i Keniju bliža je istini samirijska verzija, zato što su jevreji hebrejskog porekla ovaj tekst namerno izmenili i to iz neprijateljstva prema jevrejima samirijskog porekla koji brdo Garizim smatraju čistim i svetim, jer je bogato izvorima, rastinjem i parkovima, pa mu u potpunosti odgovara

izraz "blagoslovljeno". A što se tiče brda Eval, ono je kamenito, na njemu nema rastinja, i sasvim mu odgovara naziv "prokleti". Istaknuti poznavaoci hrišćanstva i na ovom mestu priznaju iskrivljavanje hebrejske verzije Starog zaveta.

4. Korekcija u imenu kraljevine:

U hebrejskom primerku Druge knjige Dnevnika (28:19) se kaže:

„Jer Gospod obaraše Judu s Ahaza cara Izrailjevog, jer odvuče Judu da grdno greši Gospodu.“

Reč "Izrailjevog" je, u to nema sumnje, pogrešna. Ahaz je kralj Jude - Južne Kraljevine čija je prestolnica Izrael, a ne kralj Severne Kraljevine čija je prestolnica Napolis. Ispravno je staviti reč Juda na mesto reči Izrael. Tako stoji i u grčkoj i latinskoj verziji Knjige: "Jer Jahve ponizi Judu zbog Ahaza kralja Jude..." Hebrejska knjiga je, dakle, na ovome mestu prepravljena.

5. Smetenost i kolebanje između negacije i potvrde:

U hebrejskim Psalmima (105:28) stoji:

„Pusti mrak i zamrači, i ne protiviše se reči Njegovoj.“

A ova rečenica u grčkim Psalmima glasi ovako:

„I oni se usprotiviše reči Njegovoj.“

I tako u hebrejskim Psalmima imamo demantovanje protivljenja a u grčkim njegovu potvrdu, tako da se, sigurno u jednoj od njih nalazi greška, što su i njihovi učenjaci priznali. Pokušavali su razlučiti istinu od laži, međutim, grešku nisu uspeli definisati. Henri i Skot navode u svome komentaru da su istraživanja o tom protivrečju potrajala veoma dugo i da se greška desila dodavanjem ili ispuštanjem jednog slova.

6. Dokaz da je današnji Stari zavet (Tora) pisan posle Mojsija:

U knjizi Postanak (36:31) se navodi:

„A ovo su carevi koji carovaše u zemlji edomskoj pre nego se zacari car nad sinovima Izrailjevim.“

Zatim slede rečenice u kojima se pominju imena edomskih careva koji su vladali pre prvog izraelskog cara Šaula, kojeg je nasledio David a pre njih su Izraelom vladale sudije. Ovi odlomci iz knjige Postanak (36:31-39) se u istoj formi nalaze i u Prvoj knjizi Dnevnika (1:43-50) i njihova saglasnost s Prvom knjigom Dnevnika je očigledna, jer oni jasno ukazuju na to da je njihov autor živeo nakon vladavine Izraelaca u Palestini. Njihov prvi car je bio Šaul, a to je bilo 356 godina nakon Mojsije. Nema nikakve osnove da ove reči budu sastavnim delom prve knjige Starog zaveta Postanak. Pa kako je, onda, mogla ući u njen osnovni tekst?!

Tačan je sud Adama Klarka koji kaže da ovo uopšte nisu reči Mojsija, nego su, zapravo, komentar pisan ispod teksta nekih verzija knjige Postanak. Prenosioc teksta je smatrao da se radi o osnovnom tekstu, pa ih je uneo u njega.

Ovaj komentator otvoreno priznaje da ovih devet pasusa ne pripadaju Starom zavetu, već su pridodati

osnovnom tekstu jednog od njegovih izdanja. Zatim je taj dodatak ušao u sve kasnije verzije Knjige. Eto iz ovog njegovog priznanja saznajemo da su njihove knjige bile izložene iskrivljivanju i korigovanju umetanjem stranog teksta.

7. Korekcija dodavanjem reči "do današnjeg dana":

U knjizi Ponovljeni zakon (3:14) se kaže:

„Jair sin Manasijin uze sav kraj argovski do međe gesurske i mahatske; i prozva Vasansku svojim imenom: sela Jairova do današnjeg dana.“

Čitav ovaj odlomak nije Mojsijev govor. Onaj ko ga je izrekao je posigurno živeo mnogo vremena nakon Jaira sina Manasijina. Na to ukazuju njegove reči "... i prozva Vasansku svojim imenom: sela Jairova do današnjeg dana". A ovakvi izrazi se koriste samo za davno prošlo vreme.

Horn je kategorički osporio mogućnost da su ova dva odlomka (navedeni pod brojem 6 i 7) reči Mojsija, jer odlomak (36:31) pomenut u knjizi Postanak ukazuje

na to da je njegov autor živeo posle osnivanja jevrejske države u Palestini, a drugi odlomak upućuje na zaključak da je taj autor živeo posle dolaska jevreja u Palestinu. Oba vremenska perioda su posle Mojsija. Ova dva odlomka nisu beznačajna, naprotiv oni su teški teret osnovnom tekstu knjige, jer da je Mojsije autor knjige Ponovljeni zakon ne bi rekao: "do dana današnjeg". Horn smatra da je ove reči, nekoliko vekova nakon Mojsija, dopisao neki od autora, ispod teksta, kako bi se znalo da ime koje je tome mestu dao Jair postoji i danas. Zatim je, u kasnijim izdanjima, ovaj kratki komentar ušao u osnovni tekst. Onaj ko sumnja u reči Horna neka pogleda grčku verziju, pa će se uveriti da se pridodate reči koje nalazimo u osnovnom tekstu nekih izdanja nalaze u nekim drugim izdanjima, ali kao komentar ispod teksta. Hom priznaje da su komentatori ispod teksta u osnovni tekst Knjige ubačeni nekoliko vekova posle Mojsija, da bi kasnije postali njenim sastavnim delom. Potom su se raširili u poznim knjigama. Treba li jačeg dokaza da su njihove knjige bile izložene iskrivljivanju?

Zato sakupljači Komentara Henri i Skot kažu da su umetnute reči poput ovih, koje je neko od autora uneo u osnovni tekst Knjige posle Mojsija, bile ostavljene da se ne bi uneo nered u sadržaj Knjige.

Ceo navedeni odlomak se ne može pripisati Mojsiju. Isti slučaj je i sa rečenicom u knjizi Brojevi (32:41):

„I Jair, sin Manasijin otide i uze sela njihova i prozva ih sela Jairova.“

Međutim, otvorimo li Prvu knjigu Dnevnika (2:22), suočićemo se sa iskrivljivanjem drugacije prirode. Saznaćemo da Jair, u stvari, nije sin Manasijin nego Seguvov:

„A Seguv rodi Jaira, koji imaše dvadeset i tri grada u zemlji galadskoj.“

Tako se greška u imenu njegovog oca desila u jednoj od navedenih knjiga Brojevi i Ponovljeni zakon, (a već je utvrđeno da su one, u stvari, umetnute u tekst nakon Mojsija) ili pak, u Prvoj knjizi Dnevnika.

Stoga autori "Rečnika Svetе knjige", Štampanog u Americi, Engleskoj i Indiji kažu: "Neke rečenice Pet Mojsijevih knjiga" jasno ukazuju da nisu reči Mojsijeve. U njima postoje izrazi koji ne odgovaraju njegovom stilu i njegovom načinu govora." Zatim su priznali da nisu u stanju utvrditi ko je ove rečenice pridodao.

Sakupljači Komentara Henri i Skot kažu da se reči „do dana današnjeg“ nalaze u većini knjiga Starog zaveta. Presudili su da je svaka rečenica slična ovoj, pridodata i dopisana rukama autora. Iz knjige Jošua (Isusa Navina) su naveli osam odlomaka da posluže kao primer tome. Daljnja pretraga i detaljno nabranje sličnih navoda u ostalim knjigama Starog zaveta bi potrajala.

8. Izvitoperavanje dodavanjem predgovora nekim poglavljima:

Ko ponovo iščita početak knjige Ponovljeni zakon (1:1-5) sa sigurnošću zna da tih pet odlomaka nisu Mojsijeve reči, jer pisac o Mojsiju govori u trećem licu. Npr.:

"(1) ... ovo su reči koje govori Mojsije svemu Izrailju... (3) ...Mojsije kaza sinovima Izrailjevim sve što mu je Bog zapovedio da kaže. (5) S one strane Jordana u zemlji moavskoj poče Mojsije kazivati ovaj zakon govoreći..."

Adam Klark je potvrdio da su ove rečenice pridodate kao predgovor Ponovljenom zakonu i da 34. poglavljje knjige Ponovljeni zakon nije govor Mojsijev. Njegov govor se završava sa 33. poglavljem i nije dopušteno tvrditi da je Mojsije napisao ovo poglavlje. To je daleko od istine. Adam Klark tvrdi da je 34. poglavlje bilo poglavlje Jošuine Knjige. Mnogi komentatori tvrde da je ovo poglavlje napisalo sedamdeset duhovnih vođa, nakon Mojsijeve smrti i da je ono bilo prvim poglavljem Jošuine Knjige da bi kasnije bilo svrstano u knjigu Ponovljeni zakon.

Ali, za ovu konstataciju ne postoji dokaz. Sakupljači Davolijevog i Rodžmentovog i Henrijeva - Skotovog komentara kažu: "Ovo poglavlje je dodao Jošua, Samuil ili Jezdra ili neka druga nepoznata osoba, a možda i nakon Izrailjevog povratka iz vavilonskog ropstva."

Pogledaj koliko ima sumnji i kolebljivosti u njihovim rečima!

U sledećim redovima navodimo odlomke iz 34. poglavlja knjige Ponovljeni zakon:

„(1) Tada izide Mojsije iz polja moavskog na goru Nava, na vrh Fazge, koja je prema Jerihonu; i

pokaza mu Gospod svu zemlju od Galada do Dana; (4) I reče mu Gospod: Ovo je zemlja, za koju sam se zakleo Avramu, Isaku i Jakovu govoreći: Semenu tvom daću je. Pokazah ti da je vidiš očima svojim, ali u nju nećeš ući. (5) I umre onde Mojsije, sluga Gospodnji u zemlji moavskoj po reči Gospodnjoj. (6) A pogrebe ga Gospod u dolini u zemlji moavskoj prema Vet -Fegoru; i niko ne dozna za grob njegov do današnjeg dana. (7) I beše Mojsiju sto i dvadeset godina kad umre, i ne behu potamnele oči njegove niti ga snaga izdala. 8) I plakaše sinovi Izrailjevi za Mojsijem u polju moavskom trideset dana; i prođoše plačni dani žalosti za Mojsijem. (10) Ali ne usta više prorok u Izrailju kao Mojsije, kog Gospod pozna licem k licu...“

Pa zar da nebeska Knjiga objavljena Mojsiju, neka je mir na njega, sadrži opis njegove smrti, pokopa, naricanja za njim, brisanje svakog traga njegovom grobu sve do danas i odbijanje mogućnosti da se pojavi njemu ravan prorok?!

Mi muslimani čvrsto verujemo da 34. poglavlj Ponovljenog zakona kojim se završava pet Mojsijevih Knjiga nije njegovo delo. I ne samo to, nego osnovano tvrdimo da ni jedno delo od pet Knjiga koje se pripisuju

Mojsiju, neka je mir na njega, nije on napisao, i nije ih dozvoljeno njemu pripisivati. Sve ove nesuglasice, pogreške i iskrivljivanja su naši neoborivi dokazi. Nebeska Knjiga objavljena verovesniku ne može sadržavati ovakve greške. To je vređanje, blaćenje i potvaranje verovesnika. A i deo sledbenika Knjige (jevreji i hrišćani) se, takođe, slaže s onim što smo izneli i prihvata navedene dokaze.

9. Iskrivljivanje radi potpore trojstva:

U nekim izdanjima Prve Jovanove Poslanice (5:7-8) stoji:

„(7) Jer je troje što svedoči na nebu: Otac, Reč, i Sveti Duh; i ovo je troje jedno. (8) I troje je što svedoči na zemlji: duh, i voda, i krv; i troje je zajedno.“

Njihovi učenjaci kažu da je ova misao prvobitno glasila ovako:

„Oni koji svedoče su troje: Duh, voda i krv, i ovo troje je u jednome.“

Ovo je tekst izdanja iz 1865. g. i u njemu nema u zagradi navedenih reči.

A u izdanju iz 1825/1826. godine stoji ovako:

„Jer je troje što svedoči: Duh, voda i krv; i ovo troje se ujedinjuje u jednome.“

Dva teksta su slična pa su oni koji veruju u trojstvo dodali u osnovni tekst sledeće reči: "(na nebu su troje: Otac, Reč i Duh Sveti i ovo troje su jedno, a i na Zemlji svedoče)". Međutim, ova rečenica je danas temelj učenja o trojstvu i pored toga što se zna da je posigurno naknadno unešena u osnovni tekst, što su potvrdili i mnogi hrišćanski istraživači, izjavljajući da je treba izbaciti iz Knjige. U tome se ističu: Krisbah, Sulz, Horn, Adem Klark i skupljači Hernijeva i Skotova komentara.

A što se tiče Ekstajna, najpoznatijeg hršćanskog učenjaka četvrtog veka, a koji je i danas autoritet sledbenika trojstva, on je vodio dijalog sa strankom Irin koja odbacuje učenje o trojstvu. Napisao je deset pisama u kojima komentariše Prvu Jovanovu Poslanicu, a da ni jedanput nije naveo pomenutu rečenicu, niti ju je uzeo kao dokaz protiv negatora trojstva, nego je neubedljivo pokušao potkrepliti ideju o trojstvu tako što je u fusnoti prokomentarisao da se pod rečju "voda" misli na Oca, rečju "krv" na Sina, a rečju "Duh" na Duha Svetoga, i to je njegov najveći korak i istup. A da je ova rečenica u to

vreme bila sastavnim delom Poslanice, naveo bi je kao dokaz u svojim pismima polemišući sa poricateljima trojstva. Međutim, zagovornici trojstva, posle Ekstajna, su iskoristili taj njegov čudni komentar i na temelju njega izmislili ovu, za svoje krivoverstvo, korisnu potporu. Zatim su je uneli u osnovni tekst Prve Jovanove Poslanice.

U poznatom dijalogu koji se vodio u Indiji 1854. g.n.e, između autora Rahmetullah El- Kiranija s jedne strane i sveštenika doktora Fondera i Ferenha s druge strane, ta dvojica sveštnika su priznali da je ova rečenica umetnuta. Takođe su priznali sedam drugih izmena.

Studirajući ovu rečenicu, Horn je o njoj napisao 12 stranica. Sakupljači Henrijeva i Skotova komentara su tu studiju doneli u skraćenom obliku, navodeći sledeće dokaze za lažnost ovih reči:

1. One ne postoje ni u jednom grčkom izdanju napisanom pre šesnaestog veka.
2. Ne postoje u štampanim primercima koji su naučno obrađeni i studiozno pripremani u prvo vreme.

3. Nema ih ni u većini starih latinskih izdanja kao ni u starim prevodima na ostale jezike, izuzev latinskog.

4. Nijedan od prethodnika i crkvenih istoričara se nije oslanjao na ovu rečenicu.

5. Većina prvaka protestantske sekte i obnovitelja njihove vere su ovu rečenicu izbacili iz teksta, a samo mali deo njih ju je obeležio znakom sumnje.

Navedeni dokazi jasno ukazuju da su hrišćani svoje Knjige namerno prepravljali i iskrivljivali kada su u tome videli vlastitu korist i trijumf svog verovanja. Korigovanju Knjige su bila vrata širom otvorena pre izuma štamparije, ali je čudno da se ona nisu zabravila njenim izumom, nego se iskrivljivanje i dalje nastavlja. Osnivač protestantizma i njegov prvi vođa Luter²⁴ je

²⁴ 1) Martin Luter Saksonac: (1483-1546), osnivač i vođa protestantskog pokreta koji se borio protiv nereda u katoličkoj crkvi. Suprostavio se tadašnjem papi Lijunu X okačivši na vrata crkve 95 tekstova kao dokaz protiv pape. Od stvari u kojima mu se suprostavio je i prodaja indulgencija (oproštajnica za grehe) i zabrana čitanja Jevangelja, zbog čega ga je papa 1521. g. isključio iz crkve. 1525. g. je oženio kaluđericu Katarinu Fon, a 1537. g. je uz pomoć nekih ministara proširio svoje učenje. Pridobio je među protestantima svoje pristalice koji se nazivaju luteristi. Za svoje sledbenike je preveo Svetu Knjigu na nemački jezik. Stari zavet je preveo s hebrejskog jezika izdatog 1494. g. Taj prevod je štampan dva puta. Drugo izdanje je

preveo Svetu knjigu na nemački jezik kako bi bila od koristi njegovim sledbenicima. Taj prevod je štampan, nekoliko puta, za vreme njegovog života. U tim izdanjima nema ranije pomenute, umetnute rečenice. Zadnje izdanie, za vreme njegovog života, je izašlo 1546. g, a u predgovoru tog štampanog izdanja Luter je oporučio da niko ne menja njegov prevod. Međutim, po običaju sledbenik brzo je zaboravljena i prekršena njegova oporuka. I nije proteklo ni trideset godina od smrti njihovog vođe, a građani Frankfurta u Nemačkoj 1574. g. su ponovo štampali njegov prevod Knjige i u njega dodali ovu lažnu rečenicu. Nakon toga su je, u nekoliko narednih izdanja, ponovo izbacili bojeći se za vlastiti ugled. Godine 1596. i 1599. ponovo štampaju Luterov prevod Knjige u Vitenbergu i dopisuju ovu rečenicu, a 1596. g. su ih u tome sledili i stanovnici Hamburga. Izdavači Knjige u Vitenbergu su se bojali različitih izdanja jedne iste Knjige pa su tu rečenicu iz novog izdanja ponovo izbacili. Sledbenici Lutera nisu bili zadovoljni ovom neodlučnošću pa su zauzeli jedinstven stav: da rečenicu treba uneti u sva naredna

bilo neposredno pred njegovu smrt 1546. g. Oporučio je svojim sledbenicima da ne prepravljaju njegov prevod, što su oni (nakon 30 godina) prekršili 1574. g. iskrivivši ga u novom izdanju.

izdanja i time su iznova prekršili oporuku svoga vođe! Pa kako, onda, očekivati da osude mali broj prepisivača koji su, pre izuma štamparije, samovoljno prepravljali izdanja Knjige kada isto to rade i oni, nakon ovog mnoštva štamparija?

Takođe, i poznati naučnik Isak Njutn²⁵, u pismu od pedeset stranica, tvrdi da je ova rečenica, a i neke druge, izmišljena i lažna.

Ta rečenica je, u izdanjima iz 1865. i 1983. godine, stavljena između dve velike polumesečaste zagrade. Njen tekst je glasio:

"Jer oni što svedoče (na nebu su troje: Otac, Reč i Duh sveti i ovo troje je jedno, a i oni koji svedoče na Zemlji) su troje: Duh, voda i krv; i ovo troje je u jednome."

Izdavači i lektori ta dva izdanja su na prvoj stranici napisali: "Reči i rečenice koje ne postoje u

²⁵ Isak Njutn: (1643-1727) engleski naučnik, jedan od najpoznatijih učenjaka u svoje vreme u oblasti matematike, prirodnih nauka i astronomije. Profesor na kembridžskom univerzitetu od 1669-1701. g. Otkrio je nekoliko zakona u oblasti svetlosti, kretanju tela i gravitacije. Postojanje svemira je smatrao dokazom postojanja Stvoritelja.

starim, najverodostojnijim izdanjima stavljene su u polumesečaste zgrade".

Međutim, ista rečenica opet nije pomenuta u fatinskoj verziji Novog zaveta kojeg je, 1982. g. izdala katolička štamparija "Darul-Mašrik" u Bejrutu, kao što nije pomenuta ni u izdanju Slobodne štamparije u Bejrutu 1983. g. pod nadzorom Džan Avna.

10. Korekcija s ciljem dokazivanja da je Isus sin Božji:

U Delima Apostola (8:37) se kaže:

„A Filip mu reče: Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji.“

Rečenicu: „**A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji**“, je izmislio i dodao neko od zagovornika trojstva, a s tim, da je ova rečenica potvora i laž, slažu se i učenjaci Krisbah i Šulc.

11. Korekcija opisa bludnog čina Rubena s očevom inočom:

U hebrejskoj verziji Postanka (35:22) se navodi:

„I kad Izrailj živeše u onoj zemlji, otide Ruvim i leže s Valom inočom oca svog. I to doču Izrailj. A imaše Jakov dvanaest sinova.“

Ovaj tekst je, bez sumnje, prepravljen, a i sami jevreji su priznali da mu nešto nedostaje. Sakupljači Henrijevog i Skotovog komentara su rekli sledeće: "Jevreji su priznali da su ove misli krnjave, pa su ih preneli iz grčkog jezika ovako, a bio je u njegovim (Izrailjevim) očima ružan (pokuđen)."

Zašto su hebrejski jevreji ove reči izbacili iz svojih Knjiga?!

11. Korigovanje čina krađe peharu:

U hebrejskoj verziji Postanka (44:5) piše:

„Nije li to čaša iz koje piye moj gospodar?“

Ovaj tekst je izmenjen. Nepotpun je, u to nema sumnje. Komentator Horsli je to potvrdio i naredio da se misao dopuni prema grčkoj verziji, pa je nakon ispravke misao ovako glasila: "Zašto ste ukrali moju čašu? Ovo nije ona iz koje piće moj gospodar ...?"

12. Korigovanje izbacivanjem imena Marije kćeri Amramove, sestre Mojsijeve:

Hebrejska verzija knjige Izlazak (6:20) kaže:

„A Amram se oženi Johavedom i ona mu rodi Arona i Mojsija. A požive Amram sto i trideset i sedam godina.“

Korigovanje izbacivanjem teksta, ovde je očito ako rečenicu uporedimo sa samirijskom verzijom. A u grčkoj verziji stoji ovako:

"... i ona mu rodi Arona i Mojsija i Mariju sestru im."

Adam Klark veli: "Većina israživača smatra da su reči: 'i Mariju sestru im', bile prisutne u hebrejskom tekstu."

To znači da su ih hebrejski jevreji izbacili za inat Samirijama koji su se oslanjali na samirijski Stari zavet ili hrišćanima koji su sledili grčki Stari zavet.

Iz teksta se, takođe, razume da je Amram sin Katov sin Levijev oženio Johavedu, kćerku Levijevu, tj. tetku po ocu (očevu sestru). U ovom kontekstu, reč "tetka" pominje se:

- U samirijskom i ibrijskom Starom zavetu;
- U njegovim prevodima na arapskom jeziku iz 1811, 1865, 1970. i 1983. godine;
- U persijskim izdanjima iz 1839, 1845. i 1856. godine;
- Kao i u indijskim izdanjima iz 1822, 1829. i 1842. Godine, a s obzirom da je brak sa tetkom zabranjen po Starom zavetu, što se vidi iz Levitka (18:12 i 20:19), prilikom štampanja arapskog prevoda, u vreme pape Erbanijusa (umro 1644. godine) reč "tetka" je zamjenjena sa rečju "**bratučeda**", pa je tekst nakon toga glasio ovako: „A Amram se oženi Johavedom bratučedom svojom“. Zaključak je jasan i na ovome mestu su izmenili tekst svojih Knjiga.

13. Korigovanje Psalama dopunjavanjem ili dokidanjem:

Između trećeg i četrtog odlomka četrnaestog Psalma latinske, arapske i vatikanske (jedna od grčkih verzija) verzije Knjige, postoje sledeće rečenice:

"Grob otvoren grlo je njihovo, jezikom se svojim za prevare služe, i jed gujin je pod usnama njihovim. Usta su im puna kletve i gorčine, brze su im noge da krv prolju, pustoš je i rasap na stazama njihovim. Puta mira ne poznaju, nema straha od Boga pred očima njihovim“.

Ovih stihova nema u hebrejskoj verziji, ali se nalaze u Pavlovoj poslanici Rimljanim (3:13-18). Korigovanje je očito. Pitanje je samo da li su ove stihove izbrisali jevreji iz hebrejske verzije za inat hrišćanima koji koriste grčki prevod ili su ih hrišćani umetnuli podupirući njima učenje Pavla u pomenutim verzijama. Dakle, iskrivljivanje se, uistinu, desilo u jednoj od verzija knjige, dodavanjem ili dokidanjem.

14. Korigovanje Lukinog Jevandelja dokidanjem:

U Jevandelu po Luki (21:32-34) stoji:

„(32) Zaista vam kažem da ovaj naraštaj neće proći dok se ovo sve ne zbude. (33) Nebo i zemlja proći će, a reči moje neće proći. (34) Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovog sveta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada.“

Horn je rekao: "U Jevandelu po Luki, između trideset treće i trideset četvrte rečenice, nedostaje čitava rečenica. Svi komentatori i istraživači su pred tom manjkavošću zatvarali oči, sve dok istraživač Hales nije ukazao na to. Horn se odvažio i naredio da se u Jevandelu po Luki doda rečenica iz Markovog i Matejevog Jevandelja, kako bi sva tri bila u saglasnosti.

Da bi se lakše uočilo namerno korigovanje izbacivanjem teksta iz Jevandelja po Luki, evo navoda iz dva druga Jevandelja:

Jevandelu po Mateju (24:34-36):

„(34) Zaista vam kažem: ovaj naraštaj neće proći dok se ovo sve ne zbude. (35) Nebo i zemlja proći će, ali reči moje neće proći. (36) A o danu tom i času niko ne zna, ni anđeli nebeski, do Otac moj sam.“

Jevanđelje po Marku (13:30-32):

„(30) Zaista vam kažem da ovaj naraštaj neće proći dok se ovo sve ne zbude. (31) Nebo i zemlja proći će, ali reči moje neće proći. (32) A o danu tom ili o času niko ne zna, ni anđeli koji su na nebesima, ni Sin, do Otac.“

I tako je, rečenicu koja je izbačena iz Lukinog Jevanđelja, a koja se još uvek nalazi u Jevanđelju po Mateju (24:36); i u Jevanđelju po Marku (13:32), dužnost vratiti na njeno mesto i u Lukino Jevanđelje, nakon priznanja Horna i Halesa.

15. Korekcije zbog međusobnog inata između jevreja i hrišćana:

U Jevanđelju po Mateju (2:23) stoji:

„I došavši onamo, namesti se u gradu koji se zove Nazaret, da se zbude kao što su kazali proroci da će se Nazarećanin nazvati.“

Reči: „da se zbude kao što su kazali proroci da će se Nazarećanin nazvati“, spadaju u poznate greške ovog Jevandjelja, jer ovih reči nema ni u jednoj knjizi koja se pripisuje verovesnicima. Ove su reči uneli hrišćani za inat jevrejima, što predstavlja iskrivljivanje dodavanjem, ili su ih pak, jevreji izbacili iz svojih knjiga za inat hrišćanima, što predstavlja iskrivljivanje dokidanjem.

Istraživač Črysostom kao i katolički učenjaci veruju da su ove reči bile sastavnim delom verovesničkih knjiga, ali su te knjige zagubili jevreji iz nemara i odsustva čvrste vere. Jedne su pocepali, a druge spalili.

A kada su uvideli da su ih apostoli ozbiljno priglili i uzeli dokazom za svoje verovanje neke od njih su namerno zagubili kako bi opovrgli verovesništvo Isusa. To se saznaće iz njihovog spaljivanja knjiga iz kojih je građu prenosio Matej.

Džasten je u dijalogu sa jevrejem Tarifunom rekao: "Jevreji su mnoge knjige preinačili i izbacili ih iz Starog zaveta, kako bi postalo vidno da je Novi zavet u

kontradikciji sa Starim zavetom." Ovo pokazuje, kako je u stara vremena prepravljanje bilo lako. Jasno je kako su s lica zemlje iščezle i zauvek nestale mnoge knjige iz inata jednih prema drugima?! A ima li većeg falsifikovanja od toga da njihove frakcije namerno i iz ličnih prohteva unište nebeske knjige.

Kada su jevreji preinačavali svoje knjige da bi osporili poslaničku misiju Isusa, a hrišćani da bi utvrdili učenje o trojstvu, božanskoj prirodi Isusa, ili njegovom poslanstvu, onda nije čudno što su iskrivljivali radosne vesti koje ukazuju na poslanstvo Muhammeda, neka su Božiji blagoslov i mir na njega.

Naprotiv, oni u tome prednjače. Preinačavali su i još uvek preinačuju svaku reč korisnu za muslimane.

HRIŠĆANSKE ZABLUDUDE I ODGOVORI NA NJIH

Prva zabluda:

Hrišćani smatraju da su samo muslimani ti koji njihova dva Zaveta proglašavaju iskrivljenim i time neuke odvode u zabludu.

Odgovor na ovu zabludu sledi u tri naredne tačke:

1. Navođenje izjava onih koji nisu hrišćani:

a - Idolopoklonički učenjak Selsus je još u drugom veku izdao knjigu kao odgovor hrišćanima. Evo jednog od citata iz te knjige, koji nam je preneo nemački učenjak Eichorn: "Hrišćani su svoja jevanđelja obnavljali tri, četiri i više puta. I izgleda da je njihov sadržaj u potpunosti izmenjen zbog čestih iskrivljivanja."

Ovaj idolopoklonički učenjak nas obaveštava da su hrišćani svoja jevanđelja izmenili četiri puta do vremena u kome je on živeo.

b - Američki sveštenik i obnovitelj Parker (umro 1860. godine) koji je u očima hrišćana otpadnik i ateista je rekao: "U hrišćanskim knjigama postoji trideset hiljada različitosti i protivrečnosti."

v - Jedan heretik je načinio tabelu knjiga koje se pripisuju Isusu, Mariji i apostolima, a koje hrišćani danas odbacuju. Na tabeli se nalaze 74 knjige. Potom je rekao: "Kako možemo znati koje knjige su božanska objava, da li one u Novom zavetu, koje prihvataju hrišćani ili ove koje oni odbacuju ?! A kada znamo da su i priznate knjige, pre pronalaska štamparije, bile izložene korekcijama, sumnja postaje još veća."

2. Navođenje mišljenja starih hrišćanskih struja koje današnji hrišćani smatraju inovatorskim:

a - Sekta ebioniti:

Ova sekta se pojavila u prvom veku, u vreme Pavla kome se žestoko suprostavljala i proglašila ga je

otpadnikom od vere. Iz Starog zaveta je prihvatala samo Toru, a iz Novog samo Jevanđelje po Mateju. Međutim, to njihovo Jevanđelje se bitno razlikuje od ovog današnjeg koje se pripisuje Mateju i koje slede sledbenici Pavla. U njemu ne postoje dva prva poglavlja, jer oni smatraju da su ona na mnogim mestima iskrivljena. Ova sekta je odbacila učenje o božanstvenosti Isusa, tvrdeći da je on samo čovek.

b - Sekta marcioniti:

Ovo je, takođe, jedna od starih hrišćanskih sekti. Odbacivala je sve knjige Starog zaveta govoreći: "One nisu božanske". Takođe je odbacivala sve knjige Novog zaveta osim Jevanđelja po Luki i delat Pavlovi poslanica koje se razlikuju od njegovih danas priznatih poslanica. A od Jevanđelja po Luki je odbacivala dva prva poglavlja, kao i mnoge druge odlomke, od kojih je Lardner u svome komentaru pomenuo 14.

Bil navodi u svojoj istoriji da ova sekta veruje da postoje dva boga, bog dobra i bog zla. Tvrdili su da su Tora i ostale knjige Starog zaveta delo boga zla, jer se ne slažu sa knjigama Novog zaveta.

c - Sekta manichanes:

Najpoznatiji učenjak ove sekte je Faustus koji je živeo u četvrtom veku. Lardner u svome komentaru prenosi od Ekstajna sledeće reči: "Faustus je rekao: "Odbacujem sve što su vaši očevi i dedovi prevarom uneli u Novi zavet. Ukaljali su njegovu čistoću i oskrnavili mu dobrotu. Ovo je proverena stvar. Današnji Novi zavet nije napisao ni Isus niti njegovi učenici. Napisala ga je anonimna osoba, a zatim ga je pripisala njegovim učenicima i njihovim prijateljima iz straha da ga ljudi ne odbace, uvidevši da ona piše o događajima koje ne poznaje. Time je sledbenicima Isusa učinio veliku nepravdu jer je napisao knjige prepune grešaka i protivrečnosti."

Vođa ove sekte je isticao nekoliko stvari od kojih su najpoznatije:

1. Hrišćani su u Novi zavet uneli ono što mu ne pripada.
2. Današnji Novi zavet nije napisao Isus, neka je mir na njega, niti njegovi učenici; niti oni koji iza njih dolaze, nego ga je napisao čovek kome se ni ime ne zna.

3. U ovom Novom zavetu ima mnogo grešaka i kontradikcija.

Lardner u svome komentaru kaže: "Istoričari se slažu u tome da sekta manichanens nije nikada prihvatile Stari zavet. Naprotiv, oni tvrde da ga je sotona izdiktirao Mojsiju i da je on zabludeo verovesnike Izraelja, pa ih zato opisuje kao kradljivce i lopove."

Iz prethodne dve tačke se vidi da su oni koji se ne slažu sa hrišćanima, kao i stare hrišćanske sekte koje današnji hrišćani smatraju otpadničkim, još od prvih vekova na sav glas ukazivali na iskrivljivanje Starog i Novog zaveta.

3. Navođenje reči fanatičnih kršćanskih komentatora i istoričara prihvaćenih od strane svih hrišćana:

a - Adam Klark tvrdi: "Većina opisa koje su istoričari napisali o Gospodu (misli na Isusa) su neistiniti, jer su pisali o izmišljenim događajima kao da su se zaista desili. A grešili su, namerno ili nenamerno, i na drugim mestima. Tako je većina jevanđelja raširenih u prvim hrišćanskim vekovima lažna. Broj takvih

Jevanđelja bio je veći od 70. Sabrao ih je Fabricius i štampao ih je u tri toma.

b - Mojsiju se, osim njegovih pet poznatih knjiga (Postanak, Izlazak, Levitski zakon, Brojevi i Ponovljeni zakon) pripisuju i šest sledećih knjiga, koje su danas poznate kao Tora:

1. Otkrivenje;
2. Knjiga malog Postanja;
3. Knjiga Uzdignuća;
4. Knjiga Tajni;
5. Testament;
6. Knjiga Priznanja.

Horn kaže: "Pretpostavlja se da su ove knjige izmišljene u samim počecima hrišćanstva, tj. u prvom veku.

v - Iсторијар Mevsim је рекао: "Египатски јевреји су још пре појаве Јисуса научили познату филозофску узрећицу: "Лаж и превара су не само дозвољени ради

uvećanja iskrenosti i odanosti Bogu, nego su i pohvalni", pa se njihov rad u skladu sa ovim pravilom jasno ogleda u mnogim starim knjigama. Epidemija ove nevaljale poslovice se ubrzo raširila među hrišćanima, što se da videti u mnogim knjigama koje su lažno pripisali svojim velikanima.

Ali ako su laž i prevara bili kod jevreja pohvalni pre Isusa, a kod hrišćana nakon njegove pojave, pa da li ta laž, falsifikacija i iskrivljivanje imaju granicu kod koje će stati?!

g - Lardner u svome komentaru navodi: "Zaključeno je da sveta jevandelja nisu dobra i ispravna jer su njihovi autori bili neznanice. Neznanje autora je iznudilo zaključak da sveta jevandelja nisu ispravna i dobra, pa su po naredbi vladara Enastitusa (koji je vladao između 491-518.) drugi puta ispravljeni. Da su ta jevandelja tada imala stabilan i pouzdan lanac prenosioča ne bi tadašnji vladar naredio njihovo korigovanje. Učinio je to jer su autori Biblije bile nepoznate osobe. Tako su njegovi korektori greške i protivrečja ispravili prema stepenu svoga znanja. Taj slučaj je u potpunosti dokazao iskrivljivanje kao i to da su lanci njihovih prenosioča zagubljeni.

d - Ekstajn, Hales i mnogi drugi hrišćanski prethodnici su rekli: "Jevreji su 130. g. namerno izvitoperili hebrejski Stari zavet za inat hrišćanima koji su koristili Stari zavet na grčkom jeziku, kako bi ovaj prevod postao slabim i nepouzdanim osloncem". A Kenisot je naveo neoborive dokaze da su jevreji svoj hebrejski Stari zavet iskrivili iz neprijateljstva prema Samirijama koji su imali vlastiti Stari zavet i nisu sledili hebrejski.

đ - Komentator Harsli kaže: "Nema sumnje da je sveti tekst izmenjen. To je očito u različitostima knjiga i međusobnoj isključivosti njihovih odlomaka i rečenica. Gotovo sa sigurnošću možemo reći da su u osnovni tekst ušle veoma odvratne misli, a hebrejska verzija Tevrata je bila u najgroznjem stanju."

e - Vatsun je kazao: "Urudžen²⁶ se tužio na različitosti za koje je navodio raznovrsne razloge poput nemara autora, njihove pokvarenosti ili nepažnje. I kada je Jerome htio prevesti Novi zavet sabrao je njegove različite verzije i suočio se s mnoštvom ogromnih

²⁶ Urudžen: Učenjak koji je preneo reči idolopoklonika Selsusa i dozvolio je da se apokrifne knjige pripisu poznatim autorima.

razlika". Adam Klark u svome komentaru kaže: "U vreme Jeromea su postojali mnogobrojni prevodi na latinskom jeziku od različitih prevodioca. Neki od njih su bili iskrivljeni do krajnje granice. Određeni delovi su bili u potpunom protuslovlju sa drugima, što je potvrdio i sam Jerome."

ž - Sveštenik Filips Kvadinlus je 1649. g. napisao i stampao jednu knjigu kao odgovor nekim muslimanima i nazvao je "Fantazije". On u njoj kaže: "U Starom zavetu je korigovanje veoma često i mi hrišćani smo sačuvali ove knjige kako bi bile dokaz jevrejskih iskivljivanja, a mi se ne slažemo sa njihovim lažima."

z - Od protestantske sekete je pristigla kralju Džejmsu Prvom²⁷ (umro 1625.) peticija u kojoj kažu: "Psalmi koji su sastavni deo naše molitve se razlikuju od

²⁷ Džejms Prvi: (1566-1625), sin lorda Dar Nelti Marije kraljice Škotske. Iako je bio vladar Britanije, poznat je i kao Džejms Sedmi vladar Škotske i taj naziv je dobio u prvoj godini svoga života. Njegova stvarna vlast Britanijom počinje 1603. Godine i dobija naziv James Prvi vladar Britanije. U njegovo vreme je održan verski kongres u kraljevskom dvoru Himton 1604. g. i na tom kongresu je donešena službena verzija Starog zaveta na engleskom jeziku, poznata kao Tekst Kralja Džejmsa, službenim pečatom je overen i štampan 1611. g. Taj tekst je ispravljan 1881. g. pa je nazvan Ispravljena verzija Knjige, zatim je iznova prepravljan 1952. g. nakon čega je nazvan (R.S.V.). Takođe je menjan i 1971. g. Kralj Džejms je vodio prevrtljivu politiku pa su protiv njega ustali katolici i protestanti. U njegovo vreme je počela kolonizacija Severne Amerike.

hebrejskog teksta. Na oko dve stotine mesta im je nešto pridodato, oduzeto ili izmenjeno".

i - Engleski istoričar Mr. Tomas Karlajl²⁸ (umro 1881. godine) je rekao: "Engleski prevodioci su izneverili očekivano. Omalovažili su istinu i u zabludu su odveli neznalice. Cilj jevandelja je bio dobar, a oni su ga iskrivili. Tama im je draža od svetlosti, laž istinitija od istine."

j - Gospodin Breton, ključna ličnost u skupštini za novo prevođenje u Britaniji je rekao sveštenicima: "Postojeći engleski prevod je, uistinu, prepun grešaka, a vaš poznati prevod na engleski jezik je iskrivio tekst Starog zaveta na 848 mesta, i postao uzrokom odbacivanja i Novog zaveta od strane ogromnog broja ljudi".

Uzroci nastanka različitih jezičkih izraza u dva Zaveta

²⁸ Tomas Karlajl: (1795-1881. g.), engleski pisac i istoričar, studirao je teologiju i zakon. Sledio je romantički pravac. U svoje vreme je slovio kao jedna od najpoznatijih osoba. Napisao je nekoliko knjiga.

Horn je u svome komentaru rekao: "Za nastanak različitih jezičkih varijanti postoje četiri uzroka:

1. Nemar i zaborav autora:

Prepostavka je da se desio na sledeće načine:

1. Da onaj ko prepisivaču čita tekst pogreši u čitanju ili, pak, pisar pogrešno razume njegove reči pa ih napiše onako kako on misli.
2. Hebrejska i grčka slova su slična jedna drugima, pa pisar napiše jedna umesto drugih.
3. Pisaru su se znak na slovu ili crta na kojoj piše učinili slovom ili, pak, nije razumeo šta se rečenicom želi reći, pa je rečenicu, po vlastitom mišljenju, ispravio i tako pao u grešku.
4. Da pisar nemerno pređe iz poglavlja u poglavlje, a kada to primeti ne izbriše odmah ono što je napisao, da bi prilikom sledećeg pisanja nastavio tamo gde je stao i tako nemerno ostavio ono što je ranije napisao na pogrešnom mestu.

5. Da pisar zaboravi jedno, a počne pisati nešto drugo, pa kada se seti zaboravljenoga upiše ga na mestu na kome je trenutno zastao. I tako prebaci misao sa njenog pravog mesta na drugo mesto.
6. Da pogled pisara u toku prepisivanja padne na rečenicu koja nije na redu i tako izostavi deo teksta.
7. Da pisar pogreši u razumevanju određenih izraza i da ih upiše prema vlastitom shvatanju i tako pogreši.
8. I najčešći uzrok grešaka je neukost pisara koji nisu razlikovali osnovni tekst od fusnota i komentara, pa su sve unosili u osnovni tekst knjiga.

2. Manjkavost u knjizi iz koje se prepisuje:

Prepostavlja se da je do toga došlo na sledeće načine:

1. Brisanje oznaka na slovima.

2. Deo objašnjenja teksta nije ubeležen na istoj strani, pa je pisar mislio da su to reči glavnog teksta i tu ih i ubeležio.
3. Zaboravljeni tekst je naknadno zapisan u fusnoti bez obeležavanja stranice kojoj pripada, tako da sledeći prepisivač nije znao njegovo pravo mesto, te ga je stavio na neko od mesta, po vlastitoj proceni, i u tome pogrešio.

3. Zamišljene ispravke:

One su se dešavale na sledeće načine:

1. Po proceni pisara određeni tekst je bio manjkav ili nije shvatio šta se njime želi reći ili je, pak, za sasvim ispravnu rečenicu mislio da je pogrešna.
2. Neki istraživači se nisu zadovoljili samo ispravljanjem pogrešaka, nego su stilski nedoterane misli zamenili lepšim književnim izrazima. Tako su izbacili suvišne reči i izraze koje se ponavljaju, ako u njima nisu videli nikakvu razliku.

3. Ukalupljavali su rečenice u stihove poštujući njihova značenja i praveći ih jednakima. Sviše kratke rečenice su povećavali, a dugačke smanjivali. Ovo je naročito zadesilo jevanđelja, pa je zato dodavanje česta pojava u Pavlovim Poslanicama koji je nastojao da rečenice koje prenosi iz Starog zaveta, uskladi sa duhom grčkog jezika. I ovo je najčešći način iskrivljivanja.

4. Neki komentatori su se trudili da izraze i rečenice Starog zaveta usklade sa latinskom verzijom.

4. Namerno izobličavanje:

Knjige su na ovaj način izobličavali i ekstremisti i inovatori u veri. Od inovatora se, u namernom preinačavanju, najviše isticao Marsijun, dok su ekstremisti namerno menjali tekst kako bi potvrdili ionako prihvatljivu postavku ili kako bi izbegli prigovore. Tim korekcijama se kasnije davana prednost. Horn je za ovu vrstu namernih iskrivljivanja od strane verskih fanatika, koji su u svome narodu bili poznati kao verski ljudi, naveo mnogo primera.

I kada se zna da je komentar ili sadržaj fusnota ušao u tekst zbog neznanja i nemara pisara, da su prepisivači lično popravljali one rečenice koje su smatrali pogrešnim, da su loše sročene odlomke menjali biranim i lepim književnim izrazima; da su brisali suvišan i ponovljen govor, da su govor nastojali pretočiti u međusobno jednake ili slične rečenice (što je čest slučaj u jevandeljima), da su neki istraživači Novi zavet usklađivali sa latinskim prevodom, da su novatori namerno vršili korekcije, da su verski fanatici preinačavali tekst da bi njihovo učenje bilo prihvatljivo i da bi bili pošteđeni prigovora i napada i da su ovakva iskrivljivanja kasnije preovladala, pa šta to oni, onda, od korekcija nisu učinili?! I na koja to vrata iskrivljivanja nisu ušli?! Pa zar da se i dalje čini neverovatnim ako kažemo: "Zaista su hrišćani, obožavaoci krsta, nakon pojave Islama namerno promenili ona mesta koja su išla u prilog muslimanima, da bi kasniji naraštaji te korekcije učinili preovladavajućim učenjem?!" I ne samo to, oni su za korekcije teksta protiv muslimana zainteresovаниji nego za korekcije kojima se međusobno jedni drugima suprostavljaju.

Druga zabluda:

Hršćani misle da je Isus, neka je mir na njega, zaista, živi svedok knjiga Starog zaveta, a da su bile iskrivljene ne bi ih uzimao kao osnovu, nego bi bio dužan da jevreje optuži za iskrivljivanje.

Ovaj pogrešan zaključak zahteva odgovor, jer ni jedna od knjiga Starog ili Novog zaveta nije prenošena doslovno i neprekidnim sledom; ni jedna od njih nema lanac prenosioca do njenog autora; njih su zadesili svi oblici iskrivljivanja; dokazano je da su ih verski ekstremisti prepravljali da izbegnu kritike i dokažu ispravnost svoga učenja, pa su nam zbog toga sve postale sumnjiće. Nije dozvoljeno neke delove njihovog teksta uzimati kao dokaz protiv nas, jer uvek postoji mogućnost da su upravo ti delovi teksta dopisani rukama fanatičnih hrišćana, u drugom i trećem stoljeću, kao odgovor sektama ebioniti, marcionit ili manichanes koje Stari zavet odbacuje u celosti ili njegov veći deo, da bi kasnije bili opšteprihvaćeni i priznati kao što su uradili protiv sekte irin.

Zatim, kada bi smo zažmureli pred umetnutim i toj knjizi stranim rečenicama za koje ne znamo ni lanac prenosioca, niti njihova imena i broj, pa kako da onda

saznamo je li broj knjiga Starog zaveta 39 kao što to danas tvrde protestanti ili pak 46 kao što tvrde katolici?!

Jevrejski istoričar Josif koji je živeo posle Isusa i koji je bio veoma odan veri, čije knjige cene i hrišćani, je u svojoj istoriji napisao: "Mi jevreji nemamo stotine međusobno različitih knjiga. Imamo ih samo 22 od kojih je pet Mojsijevih".

Dakle, pored Pet Mojsijevih knjiga u sastav Tore ulazi i sedamnaest drugih knjiga. Međutim, kod protestanata je broj tih pridodatih knjiga 34, a kod katolika 41. Pa koje od tih pridodatih knjiga spadaju u tih 17, a koje ne?!

Već smo čitali tvrdnje istraživača Črysostoma i katoličkih učenjaka da su jevreji, nepažnjom i pomanjkanjem vere, svoje knjige zagubili. Jedne su pocepali, a druge spalili. Postoji verovatnoća da baš neke od tih knjiga ulaze u sastav 17 pomenutih. Istraživači su potvrdili da se tako zameo trag dvadeset knjiga koje su pomenute, a danas ne postoje.

Tomas Inglis je rekao: "Svet je složan u tome da broj zagubljenih knjiga koje čine Svetu knjigu nije manji od 20".

Svedočenja Josifa pokazuju da postoji pet knjiga koje se pripisuju Mojsiju, neka je mir na njega. Međutim, ne zna se jesu li ove današnje te koje mu je Josif pripisao?

Očevidno je da nisu, jer se Josif u svojoj istoriji na ove današnje knjige nije nikada oslanjao.

Kada bismo se i složili sa time da su današnje knjige Starog zaveta iste one koje su bile raširene u vreme Isusa, neka je mir na njega, i da su ih potvrdili on i njegovi učenici, morali bismo se pomiriti i s time da su ih u to vreme posedovali i jevreji, bez obzira pripadaju li one osobama kojima se pripisuju ili ne, i bez obzira na to jesu li događaji koje donose istiniti ili su pak samo neki od njih istiniti, a drugi lažni; opet se iz tog svedočenja ne razume da neka od tih knjiga pripada osobi kojoj se pripisuje; kao ni to da je svaki njihov deo potpuno istinit. Da su Isus i njegovi učenici i preneli nešto iz tih knjiga, to samo po sebi ne znači da ta knjiga zaista pripada osobi kojoj se pripisuje i ne znači da ih ne treba proveriti. Da je Isus izneo svoj sud o svakoj toj knjizi i da se izjasnio o svakom njenom propisu, potvrdivši da je od Boga i da je potom to njegovo svedočenje preneseno preko, nama poznatih i pouzdanih ljudi, to bi bio valjan dokaz njene autentičnosti i ujedno

i osnova za sumnje u preostale knjige. Međutim, takve izjave od Isusa o bilo kojoj knjizi Starog zaveta, se nigde ne pominju i nisu dokazane.

Istraživač Bil u svojoj knjizi kaže da je Isus za Stari zavet rekao da je od Boga. Ali te njegove reči nisu dokaz da je ceo današnji Stari zavet ili svaki njegov odlomak i svaka njegova knjiga originalni, niti da su provera i utvrđivanje njihovih autora izlišni. Isusovi učenici, kao i jevreji koji su živeli u njegovo vreme, su, uistinu, prihvatali te knjige i koristili ih kao udžbenike iz čega se razume da su tada bile poznate i prihvaćene. Međutim, prenošenje odlomka iz Starog zaveta u Novi ne potvrđuje njegovu istinitost i ne isključuje potrebu njegove provere autentičnosti.

Prepostavimo li da je i Isus, neka je mir na njega, priznao knjige Starog zaveta, to njegovo priznanje ne isključuje kasnija iskrivljivanja i korekcije. Jevreji su ih korigovali pre Isusa, a to su radili i posle njega. Već smo videli da je ogromna većina učenjaka, istraživača, komentatora i istoričara potvrdila da su jevreji 130. g. nakon Isusa, namerno i za inat hrišćanima, izmenili svoje knjige. Eventualno svedočenje Isusa, neka je mir na njega, dakle, ne isključuje mogućnost da te knjige nakon njega budu iskrivljene.

Treća zabluda:

Hrišćani veruju da je korigovanje Svetе knjige bilo nemoguće jer su njeni primerci bili razasuti na istoku i zapadu i niko ih nije bio u stanju izmeniti.

Odgovarajući na ove pogreške i zablude navodimo nekoliko stvari koje eliminišu tvrdnje da je njihovo iskrivljivanje bilo nemoguće:

1. Mojsije, neka je mir na njega, je napisao primerak Starog zaveta i predao ga rabinima preporučivši im da ga čuvaju u sanduku kojeg je lično napravio. Taj Mojsijev Stari zavet je stavljen u taj sanduk i prva generacija ga je tako sačuvala. Nakon nje se stanje u izrailjskom narodu izmenilo. Nekada su Stari zavet prihvatali, a nekad ga odbacivali i od vere se odmetali. Tako su radili sve do vladavine Davida i Solomuna, neka je mir na njih, kada se njihova vera ispravila. Međutim, Tevrat koji su stavili u sanduk se zagubio pre pojave Solomuna zbog česte kolebljivosti u veri i njenog odbacivanja, i ne zna se tačno kada je zagubljen, pa kada je Solomun, neka je mir na njega, otvorio sanduk nije u njemu našao ništa osim dve ploče na kojima su bili ispisani samo propisi (deset zapovesti), kao što se to jasno kaže u Prvoj knjizi o Carevima (8:9):

„U kovčegu ne beše ništa osim dve ploče kamene, koje metnu u nj Mojsije na Horivu, kad Gospod učini zavet sa sinovima Izrailjevim pošto izidoše iz zemlje misirske.“

Prema njihovim svetim knjigama krajem Solomunove vladavine se desilo veliko otpadništvo (ovo je bez sumnje velika laž i potvora na časnog verovesnika Solomuna, neka je na njega mir i spas). Oni kažu da se Solomon, neka je mir na njega, pred smrt odrekao vere, obožavao kipove i sagradio im mnogo hramova kako bi udovoljio svojim suprugama (Prva knjiga o Carevima (11:1-11). Ali, ako je, prema njihovim prljavim izjavama, pred kraj svoga života Solomon, neka je mir na njega, postao heretik i idolopoklonik, pa kakvu onda korist ima od Starog zaveta?

Nakon smrti Solomuna, neka je mir na njega, 931 g.p.n.e. dešava se velika hereza. Jevrejska plemena su od jedne kraljevine formirala dve. Jervoam Navatov je postao kraljem deset plemena u severnom delu Palestine. Svoju kraljevinu je nazvao Kraljevina Izrael, a za prestolnicu je izabrao Tirset koji se nalazi u blizini Napolisa. A Rehbuam sin Solomuna je postao kraljem dva plemena na jugu Palestine. Svoju državu je nazvao Kraljevina Juda, a za prestolnicu uzeo Uršlim (Kudus).

U tim dvema kraljevinama se raširilo bezboštvo. Ono je u Izraelu bilo izrazitije i žešće, jer se njegov kralj Jervoam, nakon ustoličenja, preobratio u idolopoklonika. Napravio je telad od zlata i naredio da se obožavaju, a u tome ga je sledilo njegovih deset plemena. Počeli su obožavati kipove, a ko je od njih ostao u monoteističkoj veri odselio se u Kraljevinu Judu.

U Kraljevini Izrael se na vlasti smenilo 19 kraljeva, ali se njihovo stanje nije izmenilo i svih deset plemena, od njihovog prvog do zadnjeg kralja, je odbacivalo veru u Boga. Obožavali su kipove i zanemarili Stari zavet, pa ih je Uzvišeni Bog uništio tako što je, 722. g.p.n.e., dopustio Ašurijama²⁹, predvođenim Serdžunom Prvim, da zavladaju nad njima. Veći deo ih je pao u ropstvo ili je likvidiran, dok je drugi deo raseljen po drugim kraljevinama, te ih je u njihovoj Kraljevini Izrael ostalo veoma malo. Zatim su u Kraljevini Izrael nastanili idolopoklonike, te se ova mala izraelska skupina izmešala s njima. Ženili su se njihovim

²⁹ Ašurije su stari narod koji je živeo u dolini reke Ed-Didžle, tj. današnjem iračkom delu Kurdistana (severo-istočni deo Iraka). Obožavali su zvezde. Njihova vlast je trajala 10 stoljeća. Ratovali su protiv Vavilonaca na jugu, i Hajsijina na severo-zapadu. Neki kraljevi Jude i Izraela su im plaćali danak.

devojkama i množili, a njihovi potomci su prozvani Samirije. Od vremena prvog izraelskog kralja Jervoama, pa do njihovog uništenja protekla su dva stoleća i u tom periodu oni nisu uopšte marili za Stari zavet. Njegovo prisustvo u Kraljevini je bilo kao prisustvo zmaja iz bajki o kome se priča, a koji u stvari i ne postoji.

U Kraljevini Juda koja je obuhvatala dva jevrejska plemena, nakon Solomunove smrti se smenilo 20 kraljeva, od kojih je broj otpadnika od vere bio veći nego broj vernika (monoteista). Čak je i Solomunov sin Redžan širio paganstvo, pa su kipovi stavljeni ispod svakog drveta i obožavani. Uzvišeni Bog je učinio da nad njima zavlada egipatski kralj Sisek koji je napao kraljevinu Judu te uništio temelje hrama i kraljevog dvora. Zatim je Bog vlast nad njima i njihovim trećim kraljem dao idolopokloniku Baši, sinu trećeg kralja Kraljevine Izrael. I on je, takođe, bio idolopoklonik i otpadnik, koji je došao u Kuds i opljačkao hram i kraljevski dvorac. U vreme Ahzije, sedmog kralja Jude, na svakom kraju grada Kudsa su sagrađeni oltari za prinošenje žrtava kipu Ba'lu, tako da su time bila blokirana sva vrata Bejtul-Makdisa.

U vreme Manasije, četrnaestog kralja Jude zavladao je pravi ateizam. Većina stanovnika Kraljevine

se preobratila u idolopoklonike. U predvorju Bejtul Makdisa su izgrađeni oltari za prinošenje žrtava kipovima, a kip koga je Manasije lično obožavao je stajao u Bejtul-Makdisu. Isto stanje je bilo i u vreme njegova sina Amona.

638. g.p.n.e. vlast je nasledio Jošua sin Amona koji se iskreno pokajao i vratio Bogu. Naredio je da se oživi vera Mojsijeva, srušio je crteže i simbole ateizma i idolopoklonstva, za savetnika je imenovao sveštenika Hilkiju, a svome pisaru Safanu je naredio da od naroda sakuplja porez za obnovu Hrama. Stari zavet mu je jako nedostajao, međutim, niko nije čuo da njegova verzija postoji do 621. g.p.n.e. tj. do 17. godine nakon njegova ustoličenja. U 18. godini njegov savetnik, sveštenik Hilkija, je izjavio da je u Bejtul-Makdisu, dok je brojao za gradnju Hrama prikupljeno srebro, pronašao rukopis Ponovljenog zakona i skup drugih zakona. Ovu knjigu je dao Safanu da je pročita kralju Jošui. Kada je Jošua saslušao njen sadržaj, od žalosti za grešnim Izraelcima, pocepao je svoje odelo. (Druga knjiga o Carevima 22:1-11 i Druga knjiga Dnevnika 34:1-19).

Međutim, na ovu knjigu i na reči Hilkije se ne može osloniti zato što je pre Ahazije Hram pljačkan dva puta, a u njegovo vreme preuređen u Hram za kipove, pa

su u njega svakodnevno ulazili vratari i zvonari. U toku dva stoljeća, tj. od početka Ahazijine vladavine 843. g.p.n.e. pa sve do 621. g.p.n.e. vladavine Jošuine, niko nije ni čuo za Toru, niti je video. Znamo da su Jošua i njegovi velikodostojnici ulagali ogromne napore na oživljavanju Mojsijevog zakona i učenja, a i kaluđeri su svakodnevno ulazili u Hram, pa je čudno da Ponovljeni zakon bude u Hramu, a da ga niko ne vidi tokom dugo godina. Istina je, međutim, to da ga je Hilkija lično napisao. Kada je video da su Jošua i njegovi velikani jako zainteresovani za uspostavljanje Mojsijevog zakonika napisao je knjigu, po predajama koje su sveštenici ili obični ljudi prepričavali, ne gledajući jesu li one istinite ili lažne. Čitavih 17 godina je radio na njihovom prikupljanju i beleženju. I kada je okončao posao, pripisao ih je Mojsiju tvrdeći da ih je pronašao u Hramu. Ovakve laži i potvore, radi širenja vere, su bile verom pohvalne kod poznih jevreja i hrišćanskih prethodnika.

I bez obzira na ono što je uradio Hilkija, Zakonik kojeg je predao kralju Jošui 620. g.p.n.e., u 18. godini njegove vladavine, nastavio je da radi na njemu do kraja svoga života, tj. 13 narednih godina. Nakon smrti Jošue na vlast je došao njegov sin Jehvahaz, koji je otpao od vere i u zemlji ponovo raširio neverstvo. Uzvišeni Bog

je dopustio da nad njima zavlada egipatski kralj Neho³⁰, koji ga je zarobio, a zatim na njegov kraljevski tron postavio njegovog brata Jojakima sina Jošuina koji je, takođe, bio jeretik i idolopoklonik kao i njegov brat. Nakon njegove smrti vladao je njegov sin Jojakin sin Jojakima, koji je isto tako bio ateista i idolopoklonik kao i njegov otac i očev brat. Božijom odredbom nad njim je zagospodario Navuhodonosor kralj Vavilona. Zarobio je i njega i ogroman broj Izraelaca, opljačkao Hram, Kuds i kraljev dvor, a potom na vlast postavio njegovog očevog brata Sidkiju sina Jošuina, koji je, takođe, bio idolopoklonik kao i njegova dva brata, a koji je vladao 11 godina pokoravajući se Navuhodonosoru. 587. g.p.n.e. došao je Navuhodonosor, uhapsio Sidkiju, na njegove oči ubio svu njegovu decu, zatim mu iskopao oči, okovao ga i sa preostalim Izraelćanima poslao u ropstvo u Vavilon, te spalio Hram, kraljev dvor i sve kuće u Kudsu, uništivši ga do temelja i konačno srušivši Kraljevinu Judu, 587. g.p.n.e., tj. 135 godina nakon što je Sargon Drugi Ašurijac uništilo Kraljevinu Izrael.

³⁰ Neho sin faraona Bismatika Prvog. Drugi faraon dvadeset i Šeste faraonske porodice koju je osnovao njegov otac. Vladao između (609-583. g.p.n.e.). Okupirao Palestinu i Siriju, porazio ga je Navuhodonosor.

Znači, lanac prenosilaca Starog zaveta kod jevreja je prekinut pre Jošuine vladavine (638-608 g.p.n.e.), a na knjigu koju je on pronašao se ne može oslanjati, jer za nju ne postoji lanac prenosioca i po njoj se radilo samo 13 godina, nakon čega joj se zameo svaki trag. Očigledno je nestala u vreme povratka ateizma, hereze i idolopoklonstva u toku vladavine Jošuinih sinova, dakle, pre Navuhodonosora. A da je i sačuvana pre Navuhodonosora u događajima vezanim za njega sigurno bi nestala, jer su i sve ostale knjige Starog zaveta, napisane pre tog događaja, u tom periodu nestale sa lica zemlje. Ovu činjenicu priznaju i hrišćani i jevreji, pa su zato prinuđeni reći: "Jezdra je po drugi puta napisao Stari zavet u Vavilonu".

Autori „Rečnika Svetе Knjige“ pominju da je većina svetih knjiga upropastišena i zagubljena u vreme jeresa i progona, a naročito u vreme pedesetpetogodišnje vladavine Menesijine (693-639. g.p.n.e.) i uvereni su da je primerak koji je pronašao Hiklija uništen u toku oskrvnuća Hrama.

2. Pošto je Jezdra (prema njihovom mišljenju) po drugi put napisao Stari zavet, dogodila se druga velika nesreća koja se pominje u Prvoj knjizi o Mekabejcima, istoriji Josifovoj, kao i u nekim drugim knjigama.

Naime, kada je Entijuks Četvrti osvojio Urešlim hteo je da uništi jevrejsku veru, pa je spalio sve knjige Starog zaveta koje je uspeo pronaći. Zatim je naredio da se ubije svako kod koga se pronađe primerak Starog zaveta, i ko ukaže na sprovođenje Zakonika. To je rađeno svaki mesec u toku tri i po godine, a to se odvijalo oko 161. g.p.n.e. Ubijen je ogroman broj jevreja i uništene su sve knjige koje je napisao Jezdra. Zato je Džon Milner rekao: "Učenjaci su saglasni u tome da su primerak Tore i primerci Starog zaveta uništeni rukama Navuhodonosorovih vojnika. A kada su se pojavile Jezdrine predaje uništene su u događajima Entijuksa. Zatim su se jevrejima desile i druge nesreće u kojima su zagubljene i Jezdrine predaje i predaje kojima se ni broj ne zna, a u te događaje spada i događaj Tita³¹ Rimljana 70. g.n.e. O tome opširno piše istorija Josifa kao i druge istorije. U toku ovog događaja je u Kudsu i okolini, sabljom, raspećem na krstu, vatrom ili glađu ubio milion i stotinu hiljada osoba. Zarobio je, i u raznim pokrajinama prodao, devedeset i sedam hiljada ljudi. Zatim je velike mase stanovništva uništio u predelima

³¹ Tito, Titus: Ime mu je Flafijus Sebabinus. Rođen je 39. g., a u Kuds ga je, kao vojskovođu sa velikom vojskom, poslao njegov otac 70. g. Ubio je oko 70.000 jevreja, a Kuds sravnio sa zemljom. Imperator je od 79. 81. g.

Palestine i Sirije. Zato, ako je nešto od Starog zaveta i sačuvano od spaljivanja u vreme Entijuksa, sigurno je spaljeno ili zagubljeno u ovim događajima.

3. Stari hrišćani nisu priznavali hebrejske verzije Starog zaveta. Verovali su da su iskrivljene pa su, sve do kraja drugog stoljeća, koristili grčki prevod. A u jevrejskim bogomoljama se grčki prevod upotrebljavao sve do konca prvog stoljeća. I kod jednih i kod drugih je broj primeraka hebrejske verzije bio veoma mali. Jevreji su, odlukom savetodavnog veća, dokinuli sve knjige pisane u sedmom i osmom stoljeću, jer su se u mnogome razlikovale od knjiga na koje su se oni oslanjali. Tako ni jedna verzija knjige pisana u ova dva stoljeća nije došla u ruke onih koji su kasnije pokušali ispravljati greške u njima. Pošto su jevreji uništili sve primerke, izuzev onih sa kojima su oni bili zadovoljni, pred njima su se otvorile sve predispozicije za menjanje knjiga kako je to njima odgovaralo.

4. Događaji koji su, u prva tri stoljeća, zadesili hrišćanski svet su učinili da kod njih preostane samo mali broj primeraka, tako da je iskrivljivanje malog broja knjiga bilo veoma lako. Njihova istorija potvrđuje da su oni u toku ova tri stoljeća bili izloženi mnogim nesrećama. Mnogobrojni periodi prepuni nasilja i terora

nad njima su bili dovoljno dugi da zagube originalnu verziju Jevanđelja i ostalih svetih knjiga. Sledećih deset razdoblja su bila najstrašnija u celoj njihovoj istoriji:

Prvi period:

64. g., period vladavine Nerona³² koji je toliko bio poznat po nasilju i grubosti, da je spalio grad Rim, a zatim za to optužio hrišćane i žestoko ih zlostavljaо. Priznavanje pripadnosti hrišćanstvu je bio ogroman greh. Ubio je Pavla, njegovu suprugu i masu drugog sveta, a ubijanje se nastavilo i u drugim gradovima sve do njegove smrti, tj. do 68. G

Drugi period:

Period vladavine rimskog imperatora Dumisjana (Dumitjanusa)³³, Titovog brata koji je 70. g. izvršio

³² Neron Klaudijus Kajser, rimski imperator rođen 37. g., postao imperator 54. g., poznat po nasilju. Ubio je majku, suprugu, brata i učitelja, a zatim, 64. ili 67. g. spalio ceo Rim. Dok je Rim goreo stajao je na krovu svoje zgrade i lično nadzirao spaljivanje. Potom je za palež Rima optužio hrišćane i nemilosrdno ih kažnjavao. Ubio je Pavla i Petra. Kada je osetio da ga narod prezire i radi na njegovom smaknuću ubio je sam sebe 68. g.

³³ Domicijan: Živeo od (51-96), rimski car (81- 96). On je Titov brat koji je počinio nezapamćene zločine nad hrišćanima, otrovala ga je njegova supruga.

veliki masakr nad jevrejima. On je bio veoma silan, ohol i neprijateljski je, poput Nerona, postupao s hrišćanima. Ubio je apostola Jovana, naredio opšti masakr hrišćana, opljačkao im imetke i nad njima počinio zločine kakve nije počinio niko od njegovih prethodnika. I malo je trebalo pa da u korenu uništi hrišćanstvo. Ovako stanje je potrajalo sve do 96. godine, kada je ubijen.

Treći period:

U vreme vladavine Trajana³⁴, koji je postao rimski imperator 98. g., nastavlja se teror nad hrišćanima. Teror se nastavlja 101. g., a nesnošljiv postaje 108. g. kada naređuje smaknuće svakog ko pripada Davidovoj, neka je na njega mir, lozi. Oficiri su vršili pretrage i ubijali svakog koga su od njih pronašli. Mnogi episkopi su ubijeni raspećem, udarcem ili utapanjem u moru. Ovo je potrajalo tokom celog njegovog života, sve dok ga nije iznenadila smrt 117. g.

Četvrti period:

Period vladavine Markusa Antoniusa koji je postao rimski imperator 161. g. On je bio krvoločni,

³⁴ Trajan: (53-117), rođen u Španiji, jedan od najboljih rimske vojskovođa, postao kralj 98. g., učvrstio granice rimske imperije. Hrišćane je bez milosti mučio.

idolopoklonički, ekstremni filozof. Za hrišćane iznova počinju crni dani. Ubijani su i na istoku i na zapadu i taj neviđeni teror je trajao oko deset godina. Od episkopa je zahtevao da budu zajedno sa čuvarima kipova, a onaj ko bi to odbio stavljan je na železnu stolicu ispod koje je ložena vatra. Zatim bi njegovo telo trgali kukama od železa.

Peti period:

U vreme vladara Severusa³⁵ koji postaje imperator Rima 193. g. a počinje sa progonom hrišćana 202. g. On je naredio da se oni posvuda ubijaju. Pomor je bio najveći u Egiptu, Kartagi i Francuskoj gde su na najzverskiji način ubijene hiljade ljudi, tako da su hrišćani mislili da je već došlo vreme Antihrista.

Šesti period:

Vreme vladavine Maximina koji je postao rimski imperator 235. g. Oživeo je idolopoklonstvo i naredio mučenje, progon i ubijanje hrišćana 237. godine. On je

³⁵ Svirjus (Sifirus) Severus: (164-211), rođen u Africi, rimske prestolje prigrabio 193. g. upokorio sve pobune, ustanke protiv njega i revolucije u svoje vreme, u Aziji i Evropi. Veliko je nasilje vršio nad hrišćanima.

izdao naredbu o ubijanju svih njihovih učenjaka verujući da će mu neuki ljudi, nakon toga, biti slepo pokorni. Zatim je naredio ubijanje svakog hrišćanina bez istrage i suda. Mnogo je skupina od pedeset - šezdeset ljudi završavalo život u zajedničkim grobnicama. Međutim, nije se time zadovoljio, već je planirao pobiti i sve stanovnike Rima. Nad njim je, konačno 238. g., izvršio atentat jedan od njegovih vojnika.

Sedmi period:

Vreme Di Sesa (Denisa) koji je zlodela nad hrišćanima počeo vršiti 253. g. On je radio na potpunom iskorenjavanju hrišćanstva. Svojim namesnicima je izdao naredbu da to urade i oni su to sprovodili sa velikom surovošću. Tragali su za hrišćanima i ubijali ih posvuda, nakon žestokog mučenja. Nasilje je bilo najžešće u Egiptu, Africi, Italiji i istoku (Maloj Aziji), i predelima Sirije, Palestine i Jordana, tako da su se mnogi hrišćani u tim mestima preobratili u idolopoklonike.

Osmi period:

Period vladara Vilijana (Valjiranusa-Falrijana), koji teror nad hrišćanima počinje sprovoditi 257. g. kada izdaje smrtnu presudu svim episkopima i slugama vere. Naredio je da se upokore i unize svi ugledni hrišćani i da

se konfiskuje sva njihova imovina. Njihove žene su prognane van domovine nakon što im je sav nakit otet. Ko je od njih i nakon toga ostao hrišćanin i odbio prineti žrtvu njihovom kipu Džubitni, ubijen je, spaljen ili bačen tigrovima da ga rastrgaju. Tako je ubijeno nekoliko hiljada hrišćana, dok su preostali okovani u lance i kao roblje korišteni za državne poslove.

Deveti period:

Vreme vladara Urlina³⁶ koji je, 274. g. izdao razne akte protiv hrišćana. Međutim tada nije stradao veliki broj hrišćana jer je i on sam ubrzo ubijen.

Deseti period:

Vreme Dioklecijana³⁷ koji je postao imperator Rima 284. g. Teror nad hrišćanima je počeo provoditi 286. g. kada ih je ubio 6 600. Vrhunac mučenja je trajao od 302. do 313. g. On je, 302. g. spalio čitav grad

³⁶ Orlin: Urlin: (Nasitus), imperator Rima, vladao samo četiri meseca, ubijen 274. g.

³⁷ Dioklecijan (Dekledjanus): rimski imperator. Roditelji su mu bili veoma skromni, bio je vojskovođa a od 284 g. rimski imperator. Uspeo je upokoriti Perziju i neke druge pokrajine. Zlostavljao je hrišćane više od deset godina, i na istoku i na zapadu. Namesniku Egipta je naredio da prisili Kopte na klanjanje kipovima, a da se sabljom ubije svako ko to odbije. Ubijeno ih je oko 800 000. Živeo je u raskošnoj tvrđavi u Sahinu.

Fridžija, tako da u njemu nije ostao ni jedan hrišćanin. Takođe je, ogroman trud uložio na uništavanju hrišćanskih svetih knjiga. U martu 303. g. je naredio rušenje svih bogomolja, spaljivanje svih knjiga i zabranio okupljanje hrišćana radi zajedničke molitve. Njegovi namesnici su naredbu revnosno sproveli. Bogomolje su uništene u svim mestima, spaljena je svaka knjiga koju su pronašli i žestoko kažnjen svako na koga se sumnjalo da je sakrio neku od knjiga. Hrišćani su prestali obavljati zajedničku molitvu. Jusi Bis³⁸ kaže, da je svojim očima video rušenje crkava i spaljivanje svetih knjiga na pijacama.

Dioklecijan je svome namesniku za Egipt naredio da prisili Kopte na obožavanje kipova i da sabljom odseče glavu svakome ko se usprotivi. Ubijeno ih je 800.000, pa je njegovo vreme nazvano "vreme mučenika". Svaki dan je ubijano oko 30-80 hrišćana. Teror, duži i žešći od svih prethodnih, je trajao 10 godina i smrt se širila istokom i zapadom.

³⁸ Jusi Bis: Grčki istoričar rođen u Palestini. Od 314-339. g. je bio kajsenki biskup za područje Palestine. Nije se slagao s odlukama nikejskog skupa koji je održan 325. g. Napisao je Crkvenu istoriju u 10 tomova, i to delo je najveće delo napisano u toj oblasti kod katolika i protestanata. Štampana je 1847. g.

U ovim zbivanjima i nesrećama opisanim i u njihovim istorijskim knjigama, nezamislivo je prisustvo velikog broja svetih knjiga i njihova prisutnost na istoku i zapadu, kao što to oni tvrde. I ne samo to, nego je nezamisliva i sama mogućnost da bilo koji primerak, koji su imali u svojim rukama, očuvaju. Nisu ih mogli proučavati niti u njima greške ispraviti, jer se ispravnim originalima, u ovakvim situacijama, zameo svaki trag. Tako se pisarima knjiga ukazala velika mogućnost da ih iskrive prema vlastitim prohtevima.

Zbog navedenih, a i mnogih drugih objektivnih okolnosti zagubljeni su lanci prenosioca knjiga oba Zaveta. Danas postojeća dva Zaveta su samo izmišljene potvore. Ni jevreji ni hrišćani ne poseduju lanac prenosioca ni za jednu od njihovih knjiga. Autor Rahmetullah je u dijalogu sa dvojicom sveštenika, Fonderom i Ferenhom, to od njih tražio, a oni su se opravdavali, objašnjavajući da je razlog gubitka celovitog lanca prenosioca bio period velikih iskušenja, smutnji i nesreća, koje su trajale sve do 313. g.

Ovim je potvrđeno da ne postoji valjan dokaz da su njihove knjige napisane u određenom stoljeću. Na kraju poslanica nije zabeleženo da je autor završio njihovo pisanje u toj i toj godini, kao što je slučaj sa

većinom islamskih knjiga. Sledbenici Knjige samo nagađaju, pretpostavljaju i govore: verovatno je napisana tada i tada, u tom i tom stoleću. A pretpostavke nisu nikakav dokaz protiv onoga koji se sa tim ne slaže.

Mi muslimani ne tvrdimo da knjige jevreja i hrišćana nisu izvitoperene pre pojave Muhammeda, neka su na njega blagoslov i mir, i da su tek nakon njegove pojave izmenjene, nego su svi muslimani saglasni u tome da su te njihove knjige iskrivljene i pre pojave Muhammeda, neka su na njega blagoslov i mir, i da su svi lanci njihovih prenosioca zagubljeni, da su mnoga mesta u njima izmenjena i nakon Muhammeda, neka su na njega blagoslov i mir, kao i da mnogobrojni primerci nisu valjan dokaz da one nisu iskrivljene.

Naprotiv, brojnost starih izdanja samo potvrđuje izvitoperivanje s obzirom da one sadrže patvorene i lažne knjige i ogromne međusobne isključivosti i oprečnosti. To je jedan od najvećih dokaza da su njihovi preci te svoje "Svete knjige" menjali shodno okolnostima i prohtevima, a ako je nešto staro ne znači i da je istinito.

Konačno su - hvala Bogu - dokazani oblici iskrivljivanja u knjigama jevreja i hrišćana i dokazano je

da oni nemaju lanac prenosioca ni za jednu jedinu svoju knjigu, i da oni samo nagađaju i prepostavljaju. A istina od sumnji i prepostavki nema nikakvu korist.

Četvrto poglavlje

Utvrđivanje derogacije (nesha) u dva Zaveta

Arapska reč "nesh" ima dva značenja:

1. Onemogućavanje, ukidanje, poništavanje, anuliranje, obesnaživanje i brisanje. U duhu arapskog jezika ovu reč koristimo u sledećim kombinacijama: Sunce je izbrisalo hlad; Vetar je izbrisao trag; Sudija je dokinuo presudu.

Reč sa istim značenjem nalazimo, u Božijem govoru, u kur'anskom poglavlju "El-Bekara", ajet (odломак) 106.:

"Mi nijedan propis ne dokinemo, niti ga u zaborav potisnemo, a da bolji od njega ili sličan njemu ne donesemo."

Kao i u poglavlju El-Hadždž, ajet (odломак) 52.:

"Bog bi ono što je davo ubacio uklonio, a zatim bi reči Svoje učvrstio" (tj. odstranio bi ih i obesnažio tako da od njih ne ostane nikakav trag).

2. Preneti, prevesti, transportirati, premestiti, presaditi, (is)pisati, prekopirati, popraviti, menjati, preobražavati, pretvarati, transformirati.

U arapskom jeziku se kaže: Prepisao je knjigu; Pčela je prenela med; a pominje se i u kur'anskom poglavlju "El-Džasije":

"... jer smo naredili da se zapiše sve što ste radili."

"Nesh" u islamskoj terminologiji znači: određivanje koliko traje konačna izvršna presuda uz određene uslove, ili "oslobađenje od zakonski donesene presude zbog naknadnog dokaza"

Kod nas muslimana derogacija ne postoji:

- u pričama i vestima, u jasnim razumskim (aksiomima) činjenicama kao npr: u tome da Bog opстоји i da je jedan;

- u pitanjima verovanja (npr: obaveznost verovanja i zabrana neverovanja i pripisivanja Bogu sudruga u bilo čemu);
- u večno važećim propisima (npr: reči Uzvišenog Boga: "**... i nikada njihovo svedočenje ne prihvatajte**") (Kur'an, En- Nur, 4);
- u vremenski određenim propisima pre njihovog vremena; niti u molitvama.

Kod nas derogacija postoji samo u praktičnim propisima relativne prirode, koji se mogu desiti a i ne moraju, i koji nisu večno važeći niti vremenski ograničeni, dakle samo u opštim propisima.

Muslimani pod "neshom" u terminološkom značenju ne podrazumevaju isto što i jevreji koji Uzvišenom Bogu pripisuju privid, jer značenje privida je otkrivanje ili shvatanje nečega nakon što je bilo skriveno i nepoznato. Tako je po njima Bog donosio naredbe i zabrane, a da nije znao kakve će biti njihove posledice, te je nakon što je to saznao dokidao raniju odluku. Tako su oni Bogu pripisali neznanje, da nas Bog sačuva od ovako izopačenog verovanja - a Allah je iznad toga i Uzvišen je.

Značenje "nesha" u terminologiji muslimana je da Uzvišeni Bog zna da određeni propis, naredba ili zabrana ostaju aktuelnim i obaveznim za one radi kojih je donešena sve do određenog, Njemu Bogu poznatog vremena, da bi ga zatim dokinuo. Tj. kada dođe određeno vreme, o kome je Bog oduvek sve znao, On pravnim subjektima propisuje drugi zakon u kome se propiše dodatna obaveza ili olakšica u odnosu na prethodni propis ili se pak on potpuno dokine. Tako je ovaj drugi propis, u stvari, samo objašnjenje da treba prekinuti rad po onom ranijem. Međutim, mi smo određenim propisom zaduženi, jer za drugi nismo ni znali, kao što nismo znali ni vreme njegovog propisivanja. Za nas prvi propis nije privremen i mi smo ga smatrali večnim. Kada je drugi propis donešen, zbog ograničenosti naših umova, mislimo da se radi o obnovi i promeni prvog propisa. Međutim, on kod Boga nije obnova i promena nego samo obznana da rad po prvom propisu prestaje. U ovome je velika mudrost i korist koju Uzvišeni Bog zna³⁹, svejedno otkrila se ona nama ili ne,

³⁹ Jedan od primera derogiranih ajeta se odnosi na postepeno zabranjivanje alkohola. Prvi kur'anski ajet koji se bavi opojnim sredstvima je 219. ajet sure El-Bekara: *Pitaju te o vinu i kocki. Reci: "Oni donose veliku štetu, a i neku korist ljudima, samo je šteta od njih veća od koristi."* Naredni ajet o alkoholu je sledeći: *O vernici, pijani nikako molitvu ne obavljajte, sve dok ne budete znali šta izgovarate...* (Kur'an, En-Nisa, 43) U suri El-Maide je smešten poslednji ajet

jer su svi zakoni koje je Bog propisao Svojim robovima korisni za njih. To se ogleda u zadobijanju koristi ili u njenom upotpunjenu, te u odstranjivanju zla ili njegovom umanjivanju. Mudrosti i koristi postoje u odnosu na stanje zaduženih ljudi ili vreme i mesto i to je nešto što ne zna niko osim Boga (hvaljen neka je On). Zato je "nesh" isključivo Njegovo pravo. Tu ne postoji privid kojeg je Allahu nemoguće pripisati jer je Njegovo znanje iskonsko i večno. On sve zna pre nego što se desi, a privid je svojstven samo nama ljudima.

objavljen u vezi opojnih sredstava: *O vernici, vino i kocka i strelice za gatanje su odvratne stvari, šejtanovo (sotonino) delo; zato se toga klonite da biste postigli što želite.* (Kur'an, El-Maida, 90) Kur'an je objavljivan u periodu od dvadeset tri godine. Mnoge društvene reforme su uvođene postepeno. Svrha toga je što lakše prilagođavanje novim zakonima. Naglo i osorno uvođenje novih zakona uvek vodi pobuni i anarhiji. Zabrana alkohola je došla u tri koraka. U prvom ajetu se navodi da je u alkoholu velika šteta i nešto malo koristi, ali je šteta veća od koristi. Sledeći ajet zabranjuje obavljanje namaza (molitve) u pijanom stanju, što je značilo da u toku dana niko nije mogao piti alkohol, zbog pet dnevnih namaza (molitvi). Neki su zbog toga u potpunosti ostavili alkohol, a neki su, pak, nastavili piti. Oni koji su ga pili činili su to noću. Kur'an ne komentariše više ništa. Da je ovaj ajet naglasio da je ljudima dozvoljeno piti alkohol između namaza, to bi bila kontradikcija. Međutim, Uzvišeni Allah je pažljivo izabrao potrebne reči. Konačno, alkohol je u potpunosti zabranjen za sva vremena, u 90. ajetu sure El-Maida. Iz ovoga je očito da ajeti ne protivreče jedan drugom. Da su u kontradiktornosti, mi ih danas ne bismo mogli sva tri prihvati. Pošto musliman mora prihvati i slediti celi Kur'an. Ako sledi samo 90. ajet sure El-Maida, on istovremeno prihvaća i sledi i prethodna dva ajeta.

Nakon pojašnjenja termina "derogacije" u Islamu kažemo: "Za nas u Starom i Novom zavetu ne postoji ni jedna derogirana priča, nego su neke od njih, nesumnjivo, lažne" (da nas Bog sačuva od gnusnih potvora i laži), kao:

1. Da je časni verovesnik Lot, neka je na njega mir, počinio blud sa svoje dve kćeri i da su obe zanele s njim; (Postanak 19:30-38):

„(30) A Lot otide iz Sigora i stani se na onom brdu sa dve kćeri svoje, jer se bojaše ostati u Sigoru; i živeše u pećini s dve kćeri svoje. (31) A starija reče mlađoj: Naš je otac star, a nema nikoga na zemlji da dođe k nama, kao što je običaj po svoj zemlji. (32) Hajde da damo ocu vina neka se opije, pa da legnemo s njim, eda bismo sačuvale seme ocu svom. (33) I dadoše ocu vina onu noć; i došavši starija leže s ocem svojim, i on ne oseti ni kad ona leže ni kad ustade. (34) A sutradan reče starija mlađoj: Gle, noćas spavah s ocem svojim. Da mu damo vina i doveče, pa idi ti i lezi s njim, eda bismo sačuvale seme ocu svom. (35) Pa i to veče dadoše ocu vina, i ustavši mlađa leže s njim, i on ne oseti ni kad ona leže ni kad ustade. (36) I obe kćeri Lotove zatrudneše od oca svog. (37) I starija rodi sina, i nadede mu ime Moav; od njega su

Moavci do današnjeg dana. (38) Pa i mlađa rodi sina, i nadede mu ime Ven-Amije; od njega su Amonci do današnjeg dana.“

2. Da je Juda sin Jakova učinio blud sa snahom (ženom svoga sina) Tamarom i da je ona iz tog odnosa zatrudnila i rodila blizance - Pereza i Zeraha: (Postanak 38:12-30):

„(12) A kad prođe mnogo vremena, umre kći Savina, žena Judina. I kad se Juda uteši, podje u Tamnu ka ljudima što mu strižahu ovce, sam s Irasom prijateljem svojim Odolamejcem. (13) I javiše Tamari govoreći: Eto svekar tvoj ide u Tamnu da striže ovce svoje. (14) A ona skide sa sebe udovičko ruho svoje, i uze pokrivalo i pokri lice, i sede na raskršće na putu koji ide u Tamnu. Jer vide da je Silom odrastao, a nju još ne udaše za nj. (15) A Juda kada vide, pomisli da je kurva, jer beše pokrila lice svoje. (16) Pa svrnu s puta k njoj i reče joj: Pusti da legnem s tobom. Jer nije poznao da mu je snaha. A ona reče: Šta ćeš mi dati da legneš sa mnom? (17) A on reče: Poslaću ti jare iz stada. A ona reče: Ali da mi daš zalog dokle ga ne pošalješ. (18) A on reče: Kakav

zalog da ti dam? A ona reče: Eto, prsten i rubac, i štap što ti je u ruci. I on joj dade, te leže s njom, i ona zatrudne od njega. (19) Posle ustavši Tamara otide i skide pokrivalo sa sebe i obuče udovičko ruho. (20) A Juda posla jare po prijatelju svom Odolamejcu da mu doneše natrag od žene zalog. Ali je on ne nade. (21) Pa pitaše ljude po onom mestu gde je ona bila govoreći: Gde je ona kurva što je bila na raskršću na ovom putu? A oni rekoše: Nije ovde bilo kurve. (22) I vрати se k Judi i reče: Ne nađoh je, nego još rekoše meštani: Nije ovde bilo kurve. (23) A Juda reče: Neka joj, da se ne sramotimo; ja sam slao jare, ali je ti ne nade. (24) A kad prođe do tri meseca dana, javiše Judi govoreći: Tamara snaha tvoja učini preljubu, i evo zatrudne od preljube. A Juda reče: Izvedite je da se spali. (25) A kad je povedoše, posla k svekru svom i poruči: S čovekom čije je ovo zatrudnela sam. I reče: Traži čiji je ovaj prsten i rubac i štap. (26) A Juda pozna i reče: Pravija je od mene, jer je ne dадох sinu svom Silomu. I više ne leže s njom. (27) A kad dođe vreme da rodi, a to blizanci u utrobi njenoj. (28) I kad se porađaše, jedno dete pomoli ruku, a babica uze i veza mu crven konac oko ruke govoreći: Ovaj je prvi. (29) Ali on uvuče ruku, i gle izade brat njegov, a ona reče: Kako prodre? Prodiranje neka ti bude. I

nadeše mu ime Fares. (30) A posle izade brat mu, kome oko ruke beše crveni konac, i nadeše mu ime Zara.“ I po ovome su verovesnici David, Solomun i Isus, neka je na njih mir, deca vanbračnog Faresa: (Evandelje po Mateju 1:3-16):

3. Da je David, neka je mir na njega, počinio blud sa suprugom Urija, te je iz tog odnosa zanelo. Zatim je on na prevaru ubio njenog muža i uzeo je sebi za ženu; (Druga knjiga o Samuilu 11:1-27):

„(1) A kad prođe godina, u vreme kad carevi idu na vojsku, posla David Joava i sluge svoje s njim, i svega Izrailja, te potirahu sinove Amonove, i opkoliše Ravu; a David osta u Jerusalimu. (2) I pred veče usta David s postelje svoje, i hodajući po krovu carskog dvora ugleda s krova ženu gde se mijе, a žena beše vrlo lepa na oči. (3) I David posla da propitaju za ženu i rekoše: Nije li to Vitsaveja kćи Elijamova, žena Urije Hetejina? (4) I David posla poslanike da je dovedu; i kad dođe k njemu, on leže s njom, a ona se beše očistila od nečistote svoje; posle se vrati svojoj kući. (5) I zatrudne žena, te posla i javi Davidu govoreći: Trudna sam. (6) Tada David posla k Joavu i poruči: Pošlji mi Uriju Hetejina. I posla Joav Uriju k Davidu. (7) I kad Urija dođe k njemu, zapita ga

David kako je Joav i kako je narod i kako ide rat. (8)
Potom reče David Uriji: Idi kući svojoj, i operi noge
svoje. I Urija izide iz carevog dvora, a za njim
iznesoše jelo carsko. (9) Ali Urija leže na vratima
dvora carevog sa svim slugama gospodara svog, i ne
otide kući svojoj. (10) I javiše Davidu govoreći: Urija
nije otišao kući svojoj. A David reče Uriji: Nisi li
došao s puta? Zašto ne ideš kući svojoj? (11) A Urija
reče Davidu: Kovčeg i Izrailj i Juda stoje po
šatorima, i Joav gospodar moj i sluge gospodara mog
stoje u polju, pa kako bih ja ušao u kuću svoju da
jedem i pijem i spavam sa ženom svojom? Tako ti bio
živ i tako bila živa duša tvoja, neću to učiniti. (12)
Tada reče David Uriji: Ostani ovde još danas, pa će
te sutra otpustiti. Tako osta Urija u Jerusalimu onaj
dan i sutradan. (13) I pozva ga David da jede i pije s
njim, te ga opije. A uveče otide, te leže na postelju
svoju sa slugama gospodara svog, a kući svojoj ne
otide. (14) A ujutru napisa David knjigu Joavu, i
posla po Uriji. (15) A u knjizi pisa i reče: Namestite
Uriju gde je najžešći boj, pa se uzmaknите od njega
da bi ga ubili da pogine. (16) I Joav opkolivši grad
namesti Uriju na mesto gde je znao da su najhrabriji
ljudi. (17) I izidoše ljudi iz grada i pobiše se s Judom.
I pogibe iz naroda nekoliko sluga Davidovih; pogibe

i Urija Hetejin. (18) Tada Joav posla k Davidu, i javi mu sve što bi u boju. (19) I zapovedi glasniku govoreći: Kad pripovediš caru sve što je bilo u boju, (20) Ako se razgnevi car i reče ti: Zašto ste išli tako blizu grada da se bijete? Zar niste znali kako se strelja s grada? (21) Ko je ubio Avimeleha sina Jeruvesetovog? Nije li žena bacila na nj komad žrvnja sa zida, te pogibe u Tevesu? Zašto ste išli blizu zida? Tada reci: Poginuo je i sluga tvoj Urija Hetejin. (22) I otide glasnik, i došavši javi Davidu sve za šta ga je poslao Joav. (23) I reče glasnik Davidu: Behu jači od nas, i izidoše u polje na nas, ali ih uzbismo do vrata gradskih. (24) A strelci stadoše streljati na sluge tvoje sa zida, i pogibe nekoliko sluga carevih, tako i sluga tvoj Urija Hetejin pogibe. (25) Tada reče David glasniku: Ovako reci Joavu: Ne budi zlovoljan za to; jer mač proždire sad ovog sad onog; udri još jače na grad i raskopaj ga. Tako ga ohrabri. (26) A žena Urijina čuvši da je poginuo muž njen Urija, plaka za mužem svojim. (27) A kad prođe žalost, posla David i uze je u kuću svoju, i ona mu posta žena, i rodi mu sina. Ali ne beše po volji Gospodu šta učini David.“

4. Da je Solomun, neka je na njega mir ,koncem svoga života postao otpadnik od vere, robovao idolima i sagradio im hramove u kojima će ih obožavati. (Prva knjiga o Carevima 11:1-13):

„(1) Ali car Solomun ljubljaše mnoge žene tuđinke osim kćeri Faraonove, Moavke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetejke, (2) Od ovih naroda za koje beše rekao Gospod sinovima Izrailjevim: Ne idite k njima i oni da ne dolaze k vama, jer će zaneti srce vaše za svojim bogovima. Za njih prionu Solomun ljubeći ih. (3) Te imaše žena carica sedam stotina, i tri stotina inoča; i žene njegove zanesoše srce njegovo. (4) I kad ostare Solomun, žene zanesoše srce njegovo za tuđim bogovima; i srce njegovo ne bi celo prema Gospodu Bogu njegovom kao što je bilo srce Davida, oca njegovog. (5) I Solomun hođaše za Astarotom, boginjom sidonskom, i za Melhomom, gadom amonskim. (6) I činjaše Solomun šta beše zlo pred Gospodom, i ne hođaše sasvim za Gospodom kao David, otac njegov. (7) Tada sagradi Solomun visinu Hemisu, gadu moavskom, na gori prema Jerusalimu, i Molohu gadu amonskom. (8) Tako učini svim ženama tuđinkama, te kađahu i prinošahu žrtve svojim bogovima. (9) A Gospod se razgnevi na Solomuna što se odvrati srce njegovo od Gospoda

Boga Izrailjevog, koji mu se beše javio dva puta, (10) I beše mu zapovedio da ne ide za drugim bogovima, a on ne održa šta mu Gospod zapovedi. (11) I reče Gospod Solomunu: Što se to nađe na tebi, i nisi držao zavet moj ni uredbe moje, koje sam ti zapovedio, zato ču otregnuti od tebe carstvo i daću ga sluzi tvom. (12) Ali za tvog veka neću to učiniti radi Davida oca tvog; nego ču ga otregnuti iz ruke sina tvog. (13) Ali neću otregnuti svo carstvo; jedno ču pleme dati sinu tvom radi Davida sluge svog i radi Jerusalima, koji izabrah.“

5. Da je Aron, neka je mir na njega, napravio tele Izraelcima, da ga je lično obožavao i njima naredio da mu se klanjaju (Izlazak 32:1-6):

„(1) A narod videvši gde Mojsije za dugo ne silazi s gore, skupi se narod pred Arona, i rekoše mu: Hajde, načini nam bogove, koji će ići pred nama, jer tom Mojsiju koji nas izvede iz zemlje misirske ne znamo šta bi. (2) A Aron im reče: Poskidajte zlatne oboce što su u ušima žena vaših, sinova vaših i kćeri vaših, i donesite mi. (3) I poskida sav narod zlatne oboce što im behu u ušima, i donešoše Aronu. (4) A on uzevši iz ruku njihovih, sali u kalup, i načini tele saliveno. I rekoše: Ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji

te izvedoše iz zemlje misirske. (5) A kad to vide Aron, načini oltar pred njim; i povika Aron, i reče: Sutra je praznik Gospodnji. (6) I sutradan ustavši rano prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i poseda narod, te jedoše i piše, a posle ustaše da igraju.“

Za ove priče i slične tvrdnje ne kažemo da su derogirane, nego da su, nesumnjivo, gnusna laž i potvora na časne verovesnike Uzvišenog Boga.

Prema ovom stručnom značenju reči - za nas - Pslame ne dokida Tora niti njega dokida Jevanđelje, jer su Psalmi skup molitvi a molitve se ne dokidaju.

Nama je zabranjena upotreba Psalama i drugih knjiga oba Zaveta, Starog i Novog, jer su sve te knjige krajnje sumnjive, svi lanci njihovih prenosica zagubljeni i u svima je utvrđeno korigovanje svih vrsta.

Postoje opšti propisi prikladni za dokidanje i mi priznajemo da se neki od njih nalaze i u Tori. Islamski zakon je dokinuo neke od njih. Ne kažemo da je islamski zakon dokinuo svaki propis u Tori, jer neki od njih, zaista, nisu dokinuti, kao npr.: zabrana krivokletva, ubistva, bluda, homoseksualnosti, krađe, lažnog svedočenja, varanje komšije u njegovom imetku i časti, sklapanje braka sa zabranjenim osobama i zlostavljanje

roditelja. Navedene zabrane su ostale zabranjenim i u islamskom zakoniku, dakle, nisu dokinute.

Ponekad se derogirajući propis nalazi u zakonu novog verovesnika, a derogirani u zakonu ranijeg verovesnika, a nekada se oba propisa - i derogirani i derogirajući - nalaze u zakonu istog verovesnika. Primera za ovo u dva Zaveta, Novom i Starom, ima jako mnogo. A evo nekih, gde se derogirajući propis nalazi u zakonu novog verovesnika, a derogirani u zakonu ranijeg verovesnika, i do nekih od njih dolazimo logičkim zaključkom, kao npr.:

1. Brak sa sestrom je bio dozvoljen zakonom Adama, neka je mir na njega:

Njegovi sinovi su se ženili svojim sestrama, što je kasnije postalo strogo zabranjenim u zakonu Mojsija, neka je mir na njega, u Levitskom zakoniku (18:9) se navodi:

„Golotinje sestre svoje, kćeri oca svog ili kćeri matere svoje, koja je rođena u kući ili izvan kuće, ne otkrij golotinje njihove.“

U Levitskom zakoniku (20:17) stoji:

„Ko bi uzeo sestru svoju, kćer oca svog ili kćer matere svoje, video bi golotinju njenu i ona bi videla golotinju njegovu, sramota je; zato da se istrebe ispred sinova naroda svog; otkrio je golotinju sestre svoje, neka nosi bezakonje svoje.“

U Ponovljenom zakonu (27:22) je pomenuto:

„Proklet da je koji bi obležao sestru svoju, kćer oca svog ili kćer matere svoje. A sav narod neka kaže: Amin.“

Da brak sa sestrom, u zakonu Adama, neka je mir na njega, nije bio dozvoljen, prema ovome tekstu bi sva njegova deca bila bludnici i trebalo bi ih kazniti smrtnom kaznom i prokleti ih. Činjenica je da je taj brak bio dozvoljen a zatim u zakonu Mojsija, neka je mir na njega, zabranjen.

2. Meso svih životinja u vreme Noje, neka je mir na njega, je bilo dozvoljeno:

U Postanku (9:3) piše:

„Šta se god miče i živi, neka vam bude za jelo, sve vam to dадох kao zelenu travu.“

Tako su sve životinje po zakonu Noje bile dozvoljene, kao i svo bilje. Mojsijev verozakon je dokinuo neke, pa su postale zabranjenim kao što se navodi u Levitskom zakoniku (11:4-8). A sličan odlomak postoji i u Ponovljenom zakoniku (14:7-8):

„(7) Ali ne jedite one koje samo preživaju ili koje samo imaju papke rascepljene na dvoje, kao: kamilu, zeca, pitomog zeca, jer preživaju, a nemaju papke razdvojene; da vam je nečisto; (8) Ni svinjče, jer ima razdvojene papke, ali ne preživa; da vam je nečisto; meso od njega ne jedite, i strva se njegovog ne dohvatajte.“

3. Po Jakovljevom, neka je mir na njega, verozakonu je bilo dozvoljeno sastaviti dve sestre u braku:

To je učinio i sam Jakov, neka je mir na njega. Istovremeno je oženio dve sestre, Liju i Rahilju, kao što se navodi u Postanku (29:15-35). Zatim je Mojsijev verozakon to zabranio. U Levitkskom zakoniku (18:18) se kaže:

„Nemoj uzeti žene preko jedne žene, da je ucveliš otkrivajući golotinju drugoj za života njenog.“

I da nije bilo dozvoljeno sastaviti u braku dve sestre u vreme Jakova, neka je mir na njega, njegova deca bi bila vanbrančna – da Bog sačuva od toga - a većina izraelskih verovesnika vode poreklo od njegovih sinova.

4. Brak sa raspuštenicom:

Prema Mojsijevom verozakonu bilo je dozvoljeno razvesti se od žene iz bilo kojeg razloga. Nakon njenog izlaska iz kuće svakom čoveku je bilo dozvoljeno da je oženi, kao što se navodi u Ponovljenom zakonu (24:1-4). Međutim, u Isusovom zakonu nije bio dozvoljen razvod osim zbog bluda i nije bilo dopušteno drugom čoveku da oženi tu raspuštenicu. Brak sa raspuštenicom je bio ravan bludu, kao što je pojašnjeno u Jevangelju po Mateju (5:31-32):

„(31) Tako je kazano: 'Ako ko pusti ženu svoju, da joj da knjigu raspusnu'. (32) A ja vam kažem da svaki koji pusti ženu svoju, osim za preljubu, navodi je te čini preljubu; i koji puštenicu uzme preljubu čini.“

U Jevanđelju po Mateju (19:8-9) stoji odgovor Isusa Farisejima:

„(8) Reče im: Mojsije je vama dopustio po tvrđi vašeg srca puštati svoje žene; a iz početka nije bilo tako. (9) Nego ja vama kažem: Ako ko pusti svoju ženu, osim za kurvarstvo, i oženi se drugom, čini preljubu; i koji uzme puštenicu čini preljubu.“

Ovime je potvrđeno da se dokidanje propisa desilo dva puta. To se razume iz osme tačke. Tj. pre Mojsija je razvod braka bio zabranjen, zatim je u njegovom verozakonu dopušten, a u verozakonu Isusovom je ponovo zabranjen, i ne samo to nego je postao ravan bludu.

5. Dokidanje svih propisa Tevrata:

U Mojsijevoj Tori su svi propisi izraelskog zakona. I svim njihovim verovesnicima je bilo naređeno da po njemu rade. Tu spadaju propisi o životinjama, šta je od njih dozvoljeno jesti, a šta zabranjeno. Isus, neka je mir na njega, je, takođe, jedan od Izraelaca. On je sledio verozakon Mojsijev, neka je mir na njega, i nije došao da ga dokine, što je on lično potvrdio u Jevanđelju po Mateju (5:17-18):

„(17) Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim. (18) Jer vam zaista kažem: dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanje slovce ili jedna titla iz zakona dok se sve ne izvrši.“

Sveštenik Dr Fonder je, na 24. strani svoje knjige "Vaga istine", ova dva odlomka je uzeo kao dokaz da propisi Starog zaveta nisu derogirani i tako je odbacio postavku da je Isus, neka je mir na njega, nešto dokinuo od njegovih propisa, jer on nije došao da ruši i dokida već da dopunjava.

Međutim, sve zabrane u Starom zavetu su postale dozvoljenim Pavlovim pravnim rešenjem. U njegovom zakonu ne postoje zabranjene stvari, osim za one koji su nečisti. Tako su čiste stvari nečiste nečistima, a nečiste stvari čiste čistima. Ovo je vrlo čudnovato mišljenje. U Pavlovoj poslanici Rimljanim (14:14) stoji:

„Znam i uveren sam u Hristu Isusu da ništa nije pogano po sebi, osim kad ko misli da je pogano, onome je pogano.“

A u Pavlovoj poslanici Titu (1:15) piše:

**„Čistima je sve čisto; a poganim i nevernim
ništa nije čisto, nego je opoganjen njihov i um i
savest.“**

Iz prethodna dva teksta se razume da Mojsije, neka je mir na njega, i ostali izraelski verovesnici, sve do Isusa, neka je mir na njega, i njegovih sledbenika, nisu bili čisti pa im je prema tome sve bilo zabranjeno. I tako. Isus, neka je mir na njega, nije bio u stanju dokinuti zakon Mojsijev, ali pošto su sledbenici Pavlovi čisti sve zabranjene stvari i sva zabranjena jela su im postale dozvoljenim. Tako je njihov poglavar Pavle uspeo u potpunosti dokinuti Mojsijev verozakon kojeg Isus nije dokinuo. Uložio je veliki trud da dokaže kako su svi propisi derogirani i kako je sve postalo dozvoljeno. U Prvoj poslanici Timoteju (4:1-7) Pavle je napisao:

(1) A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena odstupiti neki od vere slušajući lažne duhove i nauke đavolske, (2) U licemerju laža, žigosanih na svojoj savesti, (3) Koji zabranjuju ženiti se, i zapovedaju uzdržavati se od jela koja Bog stvori za jelo sa zahvalnošću vernima i onima koji poznaše istinu. (4) Jer je svako stvorenje Božije dobro i ništa nije na odmet kad se prima sa zahvalnošću (5) Jer se osvećuje rečju Božijom i molitvom. (6) Ovo sve

kazujući braći bićeš dobar sluga Isusa Hrista, odgajen rečima vere i dobrom naukom koju si primio. (7) A poganih i babskih gatalica kloni se; a obučavaj se u pobožnosti.

6. Dokidanje izraelskih praznika i subote:

Propisi vezani za praznike i subotu su opširno doneseni u knjizi Levitski zakonik (23:1-44). U odlomcima: (14, 21, 31 i 41) se pominje da su to stroge obaveze važeće za sva vremena i sve generacije Izraelaca i obaveza ih je sprovoditi u svim njihovim kućama.

Veličanje subote je bio večni propis u Mojsijevom verozakonu. Svako ko bi radio u subotu kažnjavan je smrću. Njeno poštovanje se ponavlja na više mesta u Starom zavetu, a evo nekih navoda: Knjiga Postanka (2:2-3); Knjiga Izlaska (20:8-11; 23:12; 34:21); Levitski zakonik (19:3; 23:3); Ponovljeni zakonik (5:12-15); Jeremija (17:19-27); Icaija (56:1-8; 58:13-14); Nemija (9:14); Jezekilj (20:12-24).

A kažnjavanje smrću svakog ko radi u subotu je pomenute u: Knjizi Izlaska (31:12-17; 35:1-3). U vreme

Mojsija su pronašli čoveka koji u subotu sakuplja drva. Izveli su ga iz toga mesta i kamenovali ga dok nije umro, kao što se navodi u knjizi Brojevi (15:32-36).

Pavle je sve propise o štovanju subote dokinuo. U svojoj Poslanici Kološanima (2:16) je napisao:

„Da vas dakle niko ne osuđuje za jelo ili za piće, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote.“

U komentaru Devalija i Džerdementa se ističe sledeći navod dvojice učenjaka - komentatora - Biblije: "Kod jevreja su postojale tri vrste praznika: Jedan godišnji, jedan mesečni i jedan sedmični. Svi ovi praznici su ukinuti pa, čak i subota. Umesto nje hrišćani su, za svoj praznik, uzeli nedelju.

7. Derogacija propisa o obrezivanju:

Propis o obrezivanju postoji još u Avramovom, neka je mir na njega, verozakonu kao večna obaveza, kao što to on javno obznanjuje u knjizi Postanak (17:9-14):

(9) I reče Bog Avramu: Ti pak drži zavet moj, ti i seme tvoje nakon tebe od kolena do kolena. (10) A

ovo je zavet moj između mene i vas i semena tvog nakon tebe koji ćete držati: da se obrezuju između vas sve muškinje. (11) A obrezivaćete okrajak tela svog, da bude znak zaveta između mene i vas. (12) Svako muško dete kad mu bude osam dana da se obrezuje od kolena do kolena, rodilo se u kući ili bilo kupljeno za novce od kojih god stranaca, koje ne bude od semena tvog. (13) Da se obrezuje koje se rodi u kući tvojoj i koje se kupi za novce tvoje; tako će biti zavet moj na telu vašem zavet večan. (14) A neobrezano muško, kome se ne obreže okrajak tela njegovog, da se istrebi iz naroda svog, jer pokvari zavet moj.

I ta odredba je ostala na snazi u vreme Jišmailova i Isakova, neka je mir na njih, potomstva, kao i u zakonu Mojsija u Levitkskom zakoniku (12:3) gde se specijalno za muško novorodenče kaže:

„A u osmi dan neka se obreže dete.“

I Isus, neka je mir na njega, je obrezan. Jevandelje po Luki (2:21) nam to potvrđuje:

„I kad se navrši osam dana da Ga obrežu, nadenuše Mu ime Isus, kao što je anđeo rekao dok se još nije bio ni zametnuo u utrobi.“

U obredima hrišćana i danas postoji određena molitva koja se obavlja na dan kada je obrezan Isus u znak sećanja na taj dan. Obavezno obrezivanja je ostala važećom tokom celog njegovog života. Međutim, Pavle je bio uporan u nastojanju da ovaj obred dokine. To se jasno uočava u njegovim sledećim poslanicama:

- Poslanici Rimljanim (2:25-29);
- Poslanici Galaćanima (2:3-5; 5:1-6; 6:11-16);
- Poslanici Filipljanima (3:3); i u
- Poslanici Kološanima (2:11).

Zadovoljićemo se sa dva navoda iz njegove Poslanice Galatima (5:2 i 6):

„(2) Evo ja Pavle kažem vam da ako se obrežete Hristos vam ništa neće pomoći. (6) Jer u Hristu Isusu niti šta pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego vera, koja kroz ljubav radi.“

Hrišćani su ovaj svoj večiti propis napustili, a Isus ga nikada nije osporio. Poverovali su da im ga Pavle može dokinuti.

8. Vrednost Starog zaveta u očima Pavla:

U Pavlovoj poslanici Jervejima (7:18) se kaže:

„Tako se ukida predašnja zapovest, što bi slaba i zaludna.“

U izdanju iz 1825. i 1826. godine ova misao je formulisana ovako:

"Dokidaju se ranije došli propisi, jer su izloženi slabosti i beskorisnosti.“

Ova rečenica je u izdanjima iz 1671. ; 1823. i 1844. godine navedena ovako:

"Bezvrednost prve oporuke je bila u njenoj slabosti i beskorisnosti," a u izdanju 1882. g. stoji:

"Dakle, raniju oporuku odbacujemo zbog njene slabosti i beskorisnosti."

U Poslanici Jevrejima (8:7 i 13) se kaže:

"(7) Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugom tražilo mesta. (13) A kad veli: nov zavet, prvi načini vethim; a šta je vetho i ostarelo, blizu je kraja.“

Te dve rečenice su u izdanjima iz 1823. i 1844. godine glasile:

„(7) Da je prvi bio bez pokude, ne bi se, umesto njega, tratio drugi. (13) A kad veli: nov savez, prvi načini starim, a onaj što je ostario i zastareva blizu je pogrešnosti.“

Isti tekst u izdanjima iz 1825. i 1826. godine glasi:

„(7) A da prvi propis nije bio oprečan, ne bi drugi imao mesta. (13) I njegovom rečju prvi propis je zamjenjen novim, a nešto staro i raspadajuće je blizu iščeznuću.“

U Poslanici Jevrejima (10:9) stoji:

„Tada reče: Evo dodata da učinim volju Tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo.“

U izdanju iz 1825. i 1826. godine taj tekst glasi ovako:

„Ja ukidam prvo da bi se učvrstilo drugo.“

U prethodnim navodima Pavle je za Stari zavet rekao da je slab, beskoristan, loš, zastareo, da je oprečan,

da je blizu pogrešnosti, da treba da iščezne, da ga treba odbaciti, da je u raspadanju, blizu prolaznosti, odstranjen i dokinut.

Komentatori Devali i Rodžerment prenose reči Bajla: "Sasvim je vidno da Bog stari krnjavi propis, želi dokinuti novim i boljim. Tako je dokinuo i jevrejski, a umesto njega osnovao hrišćanski pravac. U njemu je vest o žrtvi jevreja bila nepotpuna, pa je Isus izabrao smrt da ispravi tu njihovu manjkavost. Eto, tako je praktično jedan pravac dokinut drugim."

Iz navedenih primera proističe sledeće:

1. Postojanje derogiranih propisa u ranijim zakonima i derogirajućih u kasnijim zakonima, nije specifično samo za islam, nego se to nalazi i u drugim zakonima.
2. Pavle je dokinuo sve propise Starog zaveta, bili oni večni ili privremeni, kao i sve stroge obaveze i zabrane. Prema onome što je napisao u svojim poslanicama sve je derogirano, a njegovi sledbenici su od svega toga oslobođeni.

3. Pojam derogacije Starog zaveta i njegovih propisa, se pominje i u Pavlovom govoru, kao i u izjavama njegovih komentatora i učenjaka.
4. Pavle tvrdi da je ono što je staro i raspadajuće blizu prolaznosti, nestanka, da je slabo, beskorisno, ružno, loše, pred iščeznućem, odbačeno, nepohvalno, oprečno i dokinuto. Dakle, nije čudno što je islam dokinuo propise sledbenika Knjige. Naprotiv, to je bilo neophodno prema rečima Pavla, jer su propisi sledbenika Knjige zastareli u odnosu na nove propise islama. A kako i ne bi bila neophodna njihova derogacija, kada su njihov Pavle i komentatori o Starom zavetu, koji je po njihovom ubeđenju Božiji govor, dali takve neprilične izjave?!

Dokidanje propisa Starog i Novog zaveta propisima Časnoga Kur'ana je stvar u koju nema sumnje. Za to postoje primeri i u prošlim narodima. A kada se ukinu njihovi propisi ukida se i rad po njima i zamjenjuje se radom po Časnome Kura'nu.

U narednim redovima su primeri i dokidajućih i dokinutih propisa u verozakonu jednog verovesnika, a

do nekih od njih dolazimo logičkim zaključivanjem, kao npr.:

1. Ukipanje propisa o klanju:

U knjizi Postanak (22:1-14) se navodi da je Bog naredio Avramu, neka je mir na njega, da zakolje sina Isaka (međutim, radi se o Jišmailu). I kada se odazvao i pomirio s odrebom Bog je tu naredbu ukinuo pre nego što je postupljeno po njoj. Zamenio ju je klanjem velikog ovna koji je spušten sa nebesa.

2. Dokidanje naredbe izrečene Jezekilju pre nego što je i radio po njoj:

U poslanici Jezekilj (4:10,12 i 14 i 15) se kaže:

„(10) I jela tvog što ćeš jesti neka bude merom dvadeset sikala na dan; na rokove jedi ga. (12) A hleb presan ječmen jedi, ispekavši ga na kalu čovečjem na njihove oči. (14) Tada rekoh: Ah Gospode Gospode, gle, duša se moja nije oskvrnila, jer od detinjstva svog do sada nisam jeo mrcinoga ni šta bi zverka razdrila, niti je ušlo u usta moja meso nečisto. (15) A On mi reče: Vidi, dajem ti goveđu balegu mesto čovečjeg kala (izmeta), da na njoj ispečeš sebi hleb.“

Iz teksta se razume da je Bog naredio Jezekilju da ispeče hleb na ljudskom izmetu (kako stoji u originalnom tekstu) i kada je zavapio Jezekilj, Bog dokida odredbu pre rada po njoj i naređuje da hljeb bude pečen na govedoј balegi.

3. Ukipanje naredbe o klanju na za to predviđenom mestu:

Navodi se u knjizi Levitski zakonik (17:1-7)⁴⁰ da je Bog naredio Mojsiju i Izraelcima da kolju žrtve svoje: vola, jagnje ili kozu, na određenom mestu, blizu šatora za sastanke (Kupole vremena, Kupole zaveta, Kupole svedočenja) kako bi žrtve bile prinos Gospodu. Onaj ko zakolje van tog mesta biće istrebljen iz naroda svoga ili ubijen.

⁴⁰ Levitski zakonik (17:1-7): 1. Još reče Gospod Mojsiju govoreći: 2. Kaži Aronu i sinovima njegovim i svim sinovima Izrailjevim, i reci im: Ovo je zapovedio Gospod govoreći: 3. Ko god od doma Izrailjevog zakolje vola ili jagnje ili kozu u logoru, ili ko god zakolje izvan logora, 4. A ne dovede na vrata šatora od sastanka, da prinese prinos Gospodu pred šatorom Gospodnjim, kriv je za krv; zato da se istrebi onaj čovek iz naroda svog. 5. Zato sinovi Izrailjevi neka dovedu žrtve svoje, koje bi klali u polju, neka ih dovedu Gospodu na vrata šatora od sastanka k svešteniku, i neka prinесу žrtve zahvalne Gospodu. 6. I sveštenik neka pokropi krvlju po oltaru Gospodnjem na vratima šatora od sastanka, i salo neka zapali na ugodni miris Gospodu. 7. I neka više ne prinose žrtve svoje đavolima, za kojima oni čine preljubu. Ovo neka im bude zakon večan od kolena na koleno.

Zatim je ovaj propis dokinut poslanicom Ponovljeni zakon (12:15-22)⁴¹ pa im je postalo dozvoljeno klati na bilo kojem mestu, bez ograničavanja na određeno mesto. Hora u svome komentaru, nakon citiranja navoda iz knjige Levitski zakonik i poslanice Ponovljeni zakon, koji ukazuju na ovo, kaže: "Na ova dva mesta je jasna protivrečnost, međutim, ako se uzme u obzir da se mojsijevski zakonik povećavao i smanjivao shodno potrebi izraelskog naroda i da je bio izložen izmeni, stvar postaje veoma jasna. Mojsije je, nakon četrdeset godina lutanja, pred ulaz u Palestinu, zamenio propise knjige Levitski zakonik poslanicom Ponovljeni zakon, što predstavlja čestu derogaciju. Tako je njima

⁴¹ Ponovljeni zakon (12:15-22): 15. Ali ćeš moći klati i jesti meso kako ti duša zaželi u svakom mestu svom po blagoslovu Gospoda Boga svog, koji ti da; čist i nečist može jesti kao srnu i jelena. 16. Samo krv ne jedite; prolite je na zemlju kao vodu. 17. Nećeš moći jesti u mestu svom desetka od žita svog ni od vina svog ni od ulja svog, ni prvina od stoke svoje krupne i sitne, ni onog što zavetuješ; ni prinosa dragovoljnih, ni prinosa ruku svojih. 18. Nego to jedi pred Gospodom Bogom svojim na mestu koje izabere Gospod Bog tvoj, ti, sin tvoj i kći tvoja i sluga tvoj i sluškinja tvoja, i Levit koji je u mestu tvom; i veseli se pred Gospodom Bogom svojim svačim za šta se prihvatiš rukom. 19. Čuvaj se da ne ostaviš Levita dok si god živ na zemlji. 20. Kad raširi Gospod Bog tvoj međe tvoje, kao što ti je kazao, ako kažeš: Da jedem mesa, kad duša tvoja želi da jede mesa, jedi mesa po svoj želji duše svoje. 21. Ako bi bilo daleko od tebe mesto koje Gospod Bog tvoj izabere da onde namesti ime svoje, zakolji od stoke svoje krupne ili sitne, koju ti da Gospod, kao što sam ti zapovedio, i jedi u svom mestu po želji duše svoje. 22. Kako se jede srna i jelen, onako jedi; i čist i nečist neka jede.

nakon ulaska u Palestinu dozvoljeno da kolju krave, ovce i koze na bilo kome mestu i da jedu njihovo meso."

Tako je on priznao da u Mojsijevom zakonu postoji derogacija i da se taj zakon povećavao i smanjivao shodno stanju u kome se nalazio narod Izraelov. Ali čudno je da sledbenici Knjige kritikuju druge zakone zbog postojanja derogacije, umanjivanja i dodavanja u njima, i govore da dokidanje znači pripisivanje neznanje Bogu. Međutim, ovo se ne odnosi na derogaciju o kojoj govore muslimani tvrdeći da je propis o dokidanju isključivo pravo Uzvišenog Boga, nego se to odnosi na verovanje u privid čije postojanje oni priznaju u svojim knjigama i o kome otvoreno govori Pavle u svojim poslanicama.

4. Propis o starosnoj dobi Levijevih sinova koji mogu vršiti službu:

U knjizi Brojevi (4:3, 23, 30, 35, 39. 43, 46) se kaže da dob levijevih rabina određenog da služi u šatoru za sastanke ne može biti manja od trideset i veća od pedeset godina. "... od trideset godina naviše, sve do pedeset godina ...", da bi se u istoj Knjizi (8:24 i 25) kasnije reklo da starost levijevih rabina određenih za službu ne može biti manja od 25 godina, niti veća od 50.

Ova razlika je ili međusobno protivrečje i isključivost koja je nastala iskriviljivanjem, ili pak dokidanje prvog propisa drugim. Jedno od ovo dvoje se mora priznati.

5. Višak godina u starosnoj dobi Jezekilja:

U Drugoj knjizi o Carevima (20:1-6) se tvrdi da je Bog naredio verovesniku Isaiji sinu Amosovom da ide Jezekiji caru Jude i obavesti ga o njegovoj smrti kako bi ostavio oporuku svojim ukućanima. Car Jezekija se okrenuo zidu, pomolio se i gorko zaplakao. I nakon što je Isaija preneo poruku i izasao, Bog je odluku promenio i, pre nego je došao kući, naredio Isaiji da se ponovo vrati Jezekiji i obavesti ga da je Bog čuo molitvu njegovu, video suze njegove, izlečio ga i dodao veku njegovome 15 godina života.

Oba propisa, i dokinuti i dokidajući, su dostavljeni Božijom Objavom, posredstvom verovesnika Isaije.

6. Isusova, neka je mir na njega, poslanica između posebnog i opštег:

U Jevanđelju po Mateju (10:5-6) se kaže:

„(5) Ovih dvanaest posla Isus i zapovedi im govoreći: Na put neznabožaca ne idite, i u grad samarjanski ne ulazite. (6) Nego idite k izgubljenim ovcama doma Izrailjevog.“

U Jevanđelju po Mateju (15:24) stoji:

„A On odgovarajući reče: Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izrailjevog.“

U ove dve poruke Isus, neka je mir na njega, je ograničio svoju misiju samo na Izraelce.

U Jevanđelju po Marku (16:15) piše da je Isus, neka je mir na njega, rekao apostolima:

„I reče im: Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakom stvorenju.“

Hrišćani veruju da ovaj tekst ukazuje na univerzalnost misije. Tako ovaj tekst derogira pomenutu osobenost. Prva odredba je, dakle, dokinuta. Tj. Isus, neka je mir na njega, je prvobitno ograničio svoju misiju samo na Izraelce, a potom je to ograničavanje dokinuo i naredio da se čitav svet pozove. Ako oni prihvate derogaciju, onda smo postigli što smo hteli. Utvrđili smo da derogacija u njihovim knjigama, ipak, postoji i da one

nisu od toga pošteđene. A ako se pak ne slože sa time dokazali smo međusobne isključivosti i iskrivljivanje njihovih knjiga. Tačno je, u stvari, to da navedenu rečenicu u Markovom Jevanđelju nije rekao Isus.

I ovi primeri su sasvim dovoljni. Sumnja u postojanje obe vrste derogacije u knjigama hrišćana i jevreja više ne postoji. Sada je sasvim jasno da je njihova tvrdnja o nepostojanju derogacije u njihovim knjigama, potpuno neosnovana. A kako uopšte mogu tako nešto tvrditi kada se potrebe Božijih stvorenja razlikuju shodno vremenu, mestu i onima na koje obaveza pada. Neke obaveze su zaduženi ljudi u stanju izvršavati u nekim vremenima, dok u drugim vremenima nisu. Neki propisi u jednom vremenu ljudima odgovaraju, dok im u drugom ne odgovaraju. Božiji robovi ne znaju u čemu je njihova istinska korist, međutim, Uzvišeni Bog koji ih je stvorio to bolje od njih zna. Polazeći od toga, sledbenicima Knjige (jervejima i hrišćanima) nije dopušteno proizvoljno i isprazno tumačenje i negiranje postojanja derogacije od strane Sveznanog i o svemu obaveštenog Uzvišenog Boga.

DRUGI DEO

Opovrgavanje trojstva

Sadrži uvod i tri poglavlja:

Uvod: Pojašnjenja koja omogućavaju uvid u poglavlja.

Prvo poglavlje: Opovrgavanje trojstva razumskim dokazima.

Drugo poglavlje: Opovrgavanje trojstva rečima Isusa, neka je mir na njega.

Treće poglavlje: Opovrgavanje božanske prirode Isusove ličnosti tradicionalnim dokazima .

Uvod

Pojašnjenja koja daju uvid u poglavlja

Prvo:

Stari zavet govori da je Bog (ar. Allah) jedan i jedini. Da nema suprugu, niti dete. Živ je i besmrтан. U stanju je da radi sve što hoće. Ništa nije slično ni

Njegovom biću niti Njegovim svojstvima. Ova stvar je tako jasna i za nju postoji toliko dokaza da ih je suvišno navoditi.

Drugo:

Obožavati nekoga ili nešto mimo Boga je strogo zabranjeno, zabrana se nalazi na mnogo mesta u Tori. Evo samo nekih od njih: Knjiga Izlaska (20:3,4, 5,23; 34:14,17); Ponovljeni zakon (13:1-11; 17:2-7).

Stari zavet naređuje da se ubije svako ko poziva obožavanju nekoga mimo Jednog Boga, pa kada bi bio i verovesnik kome su date veličanstvena nadnaravna dela. Stari zavet jasno govori da se mora kamenovati svako ko se klanja nekome ili nečemu drugome mimo Boga ili na to nekoga navraća, bio on muško ili žensko, bio bliski rod ili prijatelj.

Treće:

U Starom zavetu se navode odlomci koji nedvosmisleno kazuju da je Uzvišeni Bog čist od svake manjkavosti i da mu ništa nije slično. U Ponovljenom zakonu (4:12,15) stoji:

"(12) I progovori Gospod k vama isred ognja; glas od reči čuste, ali osim glasa lik ne videste; (15) Zato čuvajte dobro duše svoje; jer ne videste nikakav lik u onaj dan kad vam govori Gospod na Horivu isred ognja.“

I Novi zavet potvrđuje da je, na ovome svetu nemoguće videti Boga. U Prvoj Pavlovoj poslanici Timoteju (6:16) stoji:

„Koji sam ima besmrtnost, i živi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti, kog niko od ljudi nije video, niti može videti, kome čast i država večna. Amin.“

U Prvoj Jovanovoj Poslanici (4:12) se kaže:

„Boga niko ne vide nikad: ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je Njegova savršena u nama.“

Prethodnim rečima je dokazano da Uzvišenom Bogu nema ništa slično, da Ga je na ovome svetu nemoguće videti i da onaj ko u sebi ima ljudsku dimenziju nikako ne može biti Bog, pa kada bi se i u "božijem" govoru ili govoru verovesnika ili apostola za njega upotrebio izraz "bog" ili "gospod" jer, međusobno

oprečne reči se ne mogu uzimati kao razumski dokazi, a istovremeno ostavljati prethodno navedene koje su u potpunoj saglasnosti sa razumskim dokazima. Na mnogim mestima se, u knjigama oba Zaveta, rečju "gospod" oslovljavaju: kralj, Mojsije, sudije Izraelaca, dobri ljudi, mnogobrojni pojedinci, pa čak i prokleti šeitan (đavo). To je zato što ova reč, ako se koristi u bilo kojem značenju mimo njenog pravog, u svakoj novoj upotrebi poprima i novo značenje. I kako se kod čitaoca, na samom početku, ne bi pojavila zbrka treba napomenuti da sam kontekst jasno ukazuju na to značenje. Zato razumnom ne priliči da oslovljavanje nekih ljudi ovom rečju smatra dokazom da je on, zaista, Bog ili sin Božiji, a da istovremeno zanemaruje sve razumske i ispravne tradicionalne dokaze.

Četvrto:

Sa verom u trojstvo nije došao ni jedan verovesnik i trojstvo nije objavljeno ni u jednoj nebeskoj knjizi. Da ono nije pomenuto u Starom zavetu ne treba pojašnjavati, jer u njemu ni danas, ni na jednom mestu, ne postoji jasan tekst, niti aludiranje na to.

Jevrejski učenjaci, od vremena Mojsija do danas, ne priznaju trojstvo i nisu zadovoljni da se ono pripše

njihovim knjigama. Da je trojstvo istina, Mosjije i ostali jevrejski verovesnici, i njihov poslednji poslanik Isus, neka je mir na njega, morali bi ga detaljno objasniti, jer im je bilo naređeno da pojasne i mnogo manje bitnije propise u veri i zakonu. Pobornici i sledbenici trojstva veruju da je to njihovo verovanje ključ uspeha i spasa i da niko neće biti spašen bez njega, bio on Božiji verovesnik ili ne. Kako je, onda, moguće da su svi verovesnici otišli sa ovog sveta, a da tu veru nisu dostavili i detaljno je objasnili?! U isto vreme su detaljno objasnili manje bitne propise, a o nekim su govorili i više puta ukazujući na potrebu njihovog čuvanja i rada po njima i dužnosti da se ubije onaj ko neke od njih zapostavi. Veoma je čudno da je Isus, neka je mir na njega, poslednji verovesnik iz naroda Izraelova i jedan od stubova trojstva kod hrišćana, podignut na nebesa, a da svojim sledbenicima nije objasnio to verovanje rečima tako jasnim, da im ne treba nikakav komentar. Zašto nije rekao: "Bog je troje: Otac, Sin i Sveti Duh. Sin drugi bog je sa mnom vezan na ovaj ili onaj način ili vezan je sa mnom vezom koja je van dometa vaših umova." Ili zašto nije, na bilo koji drugi način, objasnio to verovanje!?

Činjenica je, da sledbenici trojstva nemaju u rukama ni jedan dokaz za svoje verovanje. Oni samo

donose komentare koji su daleko od jasnih govora, koji ne trebaju nikakva pojašnjenja.

Autor knjige 'Vaga istine' sveštenik dr Fonder u svojoj knjizi 'Ključ tajni', pita: „Zašto se Isus o svojoj bogolikosti nije jasno izrazio? Zašto nije kratko i jasno rekao: 'Ja sam bog'?“ Da bi potom sam odgovorio na ovo pitanje rečima: „Zaista, niko nije bio u stanju razumeti bit ove veze i sedinjenost, pre njegovog vaskrsnuća između mrtvih i uspona na nebo. Da je otvoreno rekao: 'Ja sam bog', oni bi razumeli da je on bog i svojim ljudskim telom, a to nije tačno. Postoje mnoge stvari koje je rekao samo svojim učenicima, kao što stoji u Jevandjelu po Jovanu (16:12): '**Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi.**' Zato su ga jevrejski učenjaci više puta pokušali kamenovati, iako im je on samo na tajanstven i zagonetan način pokušavao objasniti svoju bogolikost.“

Odgovarajući dr Foderu kažemo sledeće:

Prvo:

Tvoj odgovor je veoma slab. Jer Isus, neka je mir na njega, je svojim sledbenicima i jevrejima, za nemogućnost shvatanja vere u trojstvo i njegove bogolikosti pre vaskrsenja iz mrtvih i uspona na nebo,

mogao reći: "Moje telesno sjedinjenje s drugim elementom božanstva (Sinom) je vama nemoguće razumeti. Zato se okanite proučavanja toga i verujte da sam ja bog. Nisam bog u telesnom smislu, nego u smislu moje sjedinjenosti čije je shvatanje van dometa vaših umova".

Takođe je čudno da je pomenuta sjedinjenost i nakon Isusovog uspona na nebo ostala nejasna. Niko od hrišćanskih učenjaka, ni danas, nije u stanju da objasni kakvoću te veze. Njihove knjige su prepune priznanja da je to tajna čije je razumevanje van dometa ljudskog razuma. Ko se želi u to uveriti neka konsultuje „Rečnik Svetе knjige“ u čijem je pisanju učestovalo više od dvadeset njihovih učenjaka, teologa, pa će videti kako nejasno objašnjavaju značenje reči "trostvo"

Drugo:

Zašto se Isus, neka je mir na njega, bojao jevreja i o svojoj bogolikosti im govorio samo na tajanstven način?! Ta, vi tvrdite da je Isus došao samo zato da iskupi ljudske grehe, tako što će ga jevreji razapeti. I tvrdite da je on sa sigurnošću znao da će ga razapeti. Pa kakvog onda smisla ima strah od jevreja u objašnjavanju

vere koja je nužna za spas?! I kako to da se "veličanstveni stvoritelj" nebesa i zemalja plaši od najslabijeg naroda na Zemlji, kada se zna da su neki izraelski verovesnici istinu objasnili bez straha, pa su jedni svirepo mučeni, a drugi ubijeni?!

A Isus, neka je mir na njega, je žestoko oslovljavao pisare i fariseje. Opisao ih je kao licemere, predvodnike slepaca, neznalice i zmije. Pred svedocima je na videolo iznosio njihovu poganost, pa su se neki žalili da ih grdi. Vidi Jevangelje po Mateju (23:13-37) i Jevangelje po Luki (11:37-54). Isus, neka je mir na njega, je jevrejskim učenjacima objasnio njihove pogreške, zbog njih ih je oslovljavao osoro i bez straha, opisao ih grubim opisima. Pa kako poverovati da on u sebi nosi strah od njih koji ga sputavaju da im objasni veru neophodnu za spas?! Bože sačuvaj da njegov plemeniti moral bude na tako niskom nivou.

Prvo poglavljje

Opovrgavanje trojstva razumskim dokazima

Hrišćani veruju da su i trojstvo i verovanje u Jednog Boga istina. Međutim, ako postoji istinsko

trojstvo, postoji i istinsko mnoštvo. A ako se utvrdi stvarno trojstvo i mnoštvo, istovremeno iščezava istinska jednoća i nemoguće ju je utvrditi. U suprotnom bi trebalo spojiti dve sušte suprotnosti? To je nemoguće, jer to podrazumeva mnoštvo nužno postojećih bitaka, što je takođe, absurd. Tako onaj ko veruje u trojstvo ne veruje istinski u Jednog Boga. Istinska jednoća ne poseduje pravu trećinu i ona nije skup jedinki. A troje ima svoj stvarni treći deo i ono je skup tri jedinke, iz čega se razume da je jedno deo trojice. I ako se ovo dvoje sjedini na jednome mestu, to zahteva da deo postane celinom, a celina delom i da celina bude trećinom same sebe, što su u stvari tri celine jednoga. Troje bi bilo trećina jednog, što je opet tri puta veće od jednoga, a i taj jedan bi u tom slučaju bio tri puta veći od samoga sebe. Sve to razum ne prihvata.

Istinsko trojstvo je, na temelju toga, isključujuće u pitanju Božijeg uzvišenog bića. I ako se u knjigama hrišćana nađe govor koji svojom vanjštinom ukazuje na trojstvo, on se mora prokomentarisati tako da se slaže sa razumom i tradicionalnim dokazima, jer razum i tradicionalni dokazi ukazuju na apsurdnost trojstva bića Uzvišenog Boga.

Džordžis Sal, u svome „Prevodu značenja Kur'ana“ na engleski jezik, štampanom 1836. g. svojim sunarodnjacima upućuje nekoliko saveta, te između ostalog kaže: "Ne podučavajte muslimane temama koje su u oprečnosti sa razumom. Oni nisu glupi, pa da ih u ovim pitanjima nadmudrite. U takva pitanja spada obožavanje kipa i božanstvena večera, jer oni o ovim temama znaju mnogo. Svaka crkva ima ovakvih tema, a nije u stanju tim temama pridobiti ih."

Pogledaj kako ovaj sveštenik priznaje da u njegovoj veri postoje teme koje se ne slažu s razumom. A ustvari, radi se o tome da su sledbenici takve vere pravi idolopoklonici. Islamski učenjaci su rekli: "Nismo, na ovome svetu, videli nerazboritijeg i od razuma udaljenijeg učenja od hrišćanskog učenja i lošijih i očiglednije lažnih izjava od njihovih izjava."

Drugo poglavlje

Opovrgavanje trojstva rečima Isusa

Prvi citat:

U Jevandelju po Jovanu (17:3) se navodi Isusov razgovor s Bogom:

„A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“

Eto, tako je Isus objasnio da se večni život zadobija verom u Božije jedinstvo i poslanstvo njegovog verovesnika Isusa. On nije rekao: "Večni život se dobija verom u božije trojstvo ili verom da je Isus Bog i sin Božiji." Pošto se ovde radi o razgovoru Isusa sa Bogom, izlišan je svaki strah od jevreja. Da je vera u trojstvo i bogolikost Isusa put spasenja, on bi ga objasnio. Međutim, put ka spasenju i večnom životu je verovanje u stvarnu Božiju jednoću i poslaničku misiju Isusa, neka je mir na njega. Suprotno ubeđenje je večita propast i jasna zabluda, jer je Božije jedinstvo sušta suprotnost trojstvu, kao što je Isusovo postojanje u svojstvu verovesnika sušta suprotnost Isusu kao Bogu! Onaj koji šalje nije isti kao i poslani.

Drugi citat:

U Jevandelju po Marku (12:28-34) se kaže:

„(28) I pristupi jedan od književnika koji ih slušaše kako se prepiru, i vide da im dobro odgovara, i zapita Ga: Koja je prva zapovest od svih? (29) A Isus odgovori mu: Prva je zapovest od svih: Čuj Izrailiju, Gospod je Bog naš Gospod jedini; (30) I ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovest. (31) I druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe. Druge zapovesti veće od ovih nema. (32) I reče Mu književnik: Dobro, učitelju! Pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugog osim Njega; (33) I ljubiti Ga svim srcem i svim razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjeg kao samog sebe, veće je od svih žrtava i priloga. (34) A Isus videvši kako pametno odgovori reče mu: Nisi daleko od carstva Božjeg. I niko više ne smeše da Ga zapita.“

Isti tekst se nalazi i u Jevandelju po Mateju (22:34-40):

(34) A fariseji čuvši da posrami sadukeje sabraše se zajedno. (35) I upita jedan od njih zakonik

kušajući Ga i govoreći: (36) Učitelju! Koja je zapovest najveća u zakonu? (37) A Isus reče mu: Ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. (38) Ovo je prva i najveća zapovest. (39) A druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe. (40) O ovima dvema zapovestima visi sav zakon i proroci.

Prethodni citati potvrđuju da je prva i najvažnija oporuka, u Starom zavetu i knjigama ostalih verovesnika, zapovest koja vodi ka spasenju sadržana u veri da je Bog jedan i da mimo Njega drugog Boga nema.

Da je vera u trojstvo i bogolikost istinita, bila bi pomenuta i objašnjena u Starom zavetu i knjigama ostalih verovesnika, a Isus, neka je mir na njega, bi na pitanje odgovorio: "Prva zapoved je vera u jednog Boga koji je sjedinjen od troje, a ja sam drugi član tog božanskog saveza i Sin Božiji." Međutim, Isus, neka je mir na njega to nikada nije rekao, i ne samo to, nego, u Starom zavetu i knjigama ostalih verovesnika za takvo verovanje ne postoji ni aludiranje, nego se, naprotiv, tvrdi da je put spasenja istinska vera u jednog Boga, oprečna veri u trojstvo i veri da Bog ima sudruga i sina.

Knjige Starog zaveta su prepune jasnih tekstova o veri u jednog Uzvišenog Boga.

Ponovljeni zakon (4:35-40):

„(35) Tebi je to pokazano da poznaš da je Gospod Bog, i da nema drugog osim Njega. (36) Dao ti je da čuješ glas Njegov sa neba da bi te naučio, i pokazao ti je na zemlji oganj svoj veliki, i reči Njegove čuo si ispred ognja. (37) I što mu mili behuoci tvoji, zato izabra seme njihovo nakon njih, i izvede te sam velikom silom svojom iz Misira, (38) Da otera ispred tebe narode veće i jače od tebe, i da tebe uvede u njihovu zemlju i dade ti je u nasledstvo, kao što se vidi danas. (39) Znaj dakle i pamti u srcu svom da je Gospod Bog, gore na nebu i dole na zemlji, nema drugog. (40) I drži uredbe Njegove i zapovesti Njegove, koje ti ja danas zapovedam, da bi dobro bilo tebi i sinovima tvojim nakon tebe, da bi ti se produžili dani na zemlji koju ti Gospod Bog tvoj daje zasvagda.“

Ponovljeni zakon (6:4-5):

„(4) Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod. (5) Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje.“

Knjiga proroka Isaije (45:5-6):

„(5) Ja sam Gospod, i nema drugog, osim mene nema boga; opasah te, premda me ne znaš, (6) Da bi poznali od istoka sunčanog i od zapada da nema drugog osim mene; ja sam Gospod i nema drugog.“

Knjiga proroka Isaije (46:9):

„(9) Pamtite šta je bilo od starine; jer sam ja Bog, i nema drugog Boga, i niko nije kao ja.“

Treći citat:

U Jevanđelju po Marku (13:32) se kaže:

„A o danu tom ili o času niko ne zna, ni anđeli koji su na nebesima, ni Sin, do Otac.“

Ova izjava pobija učenje o trojstvu i bogolikosti Isusa, neka je mir na njega, zato što Isus, neka je mir na njega, ograničava znanje o Sudnjem danu samo na Boga, isključujući da on ili bilo ko od stvorenja poseduje znanje o njemu. On se, dakle, u neznanju izjednačava sa ostalim stvo-renjima. Da je Isus, neka je mir na njega,

Bog znao bi kada će se desiti Sudnji dan i ne bi svoje znanje o tome demantovao.

Četvrti citat:

U Jevanđelju po Mateju (27:46 i 50) se kaže:

„(46) A oko devetog sata povika Isus glasno govoreći: Ili! Ili! Lama savahtani? To jest: Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio? (50) A Isus opet povika glasno i ispusti dušu.“

U Lukinom Jevanđelju (23:46) stoji:

„I povikavši Isus glasno reče: Oče! U ruke Tvoje predajem duh svoj. I rekavši ovo izdahnu.“

Ove reči, koje je po njihovom ubeđenju izustio Isus, neka je mir na njega, u poslednjim momentima svoga života, demantuju njegovu božansku prirodu, jer da je on bio Bog, ne bi tražio pomoć od drugog Boga. Istinski Bog je čist od manjkavosti, kao što su bespomoćnost, posustalost, zamor, vapljenje, traženje pomoći, malaksalost i smrt. On je Živ i preuzvišen. U poslanici Isaija (40:28) se kaže:

„Ne znaš li? Nisi li čuo da Bog večni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje? Razumu Njegovom nema mere.“

Postoji mnogo odlomaka poput ovoga iz Isajine Poslanice. Pogledaj: Isaiju (44:6), Jeremiju (10:10), Habakuk (1:12) i Prvu Pavlovu Poslanicu Timoteju (1:17). Svi ovi citati ukazuju na to da je istinski Bog večan, živ, presvet, da ne umire, da osim Njega nema drugog Boga, da je čist od slabosti, umora i nesposobnosti. Pa kako onda slabi i prolazni smrtnik može biti Bog?! Oni veruju da je Bog koga je Isus tada prizivao pravi Bog, i u to ne sumnjuju.

Čitaocu pada u oči odlomak (1:12) iz knjige Habakuk koji je u starim izdanjima Knjige glasio ovako: "Bože moj, Sveče moj! Ti koji ne umireš."

U njemu se pominje arapska reč (la temtu) sa značenjem (ti nećeš umreti) kojom se negira smrt Uzvišenog Boga. Međutim, u novijim izdanjima je toj reči izbrisana samo jedna tačka što je potpuno izmenilo njeno značenje. Tako je, sada, umesto slova (t) upisano slovo (n) = (la nemetu) što znači (mi nećemo umreti). Uradili su to zbog uverenja da je Isus ubijen. Reč (la nemetu) "nećemo umreti" u ovom kontekstu nema

nikakvog značenja i nije joj ovde mesto. Vidimo kako ih odbrana krivoverstva navodi na iskrivljavanje verskih knjiga.

Peti citat:

U Jevanđelju po Jovanu (20:17) se prenosi da je Isus, neka je mir na njega, rekao Mariji Magdaleni:

„Reče joj Isus: Ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k Ocu svom; nego idi k braći mojoj, i kaži im: Vraćam se k Ocu svom i Ocu vašem, i Bogu svom i Bogu vašem.“

Ovom izjavom se Isus, neka je mir na njega, poistovetio sa ostalim ljudima u tome da je Bog i Otac njegov kao i njihov, kako na njega ne bi slagali i rekli da je on Bog i Sin⁴² Božiji. I kao što su njegovi učenici

⁴² Reč sin ne bi trebalo shvatiti doslovno, jer se za mnoge poslanike, pa i za nas obične ljude u Bibliji kaže "deca Božija". Izlazak (4:22): „**A ti ćeš reći Faraonu: Ovako kaže Gospod: Izrailj je sin moj, prvenac moj.**“ Davno, pre nego je Isus rođen, Bog je rekao Davidu (Psalmi, 2:7): „**Kazaću naredbu Gospodnju; On reče meni: "Ti si sin moj, ja te sad rodih.**“ Dakle i David je takođe rođeni sin Božiji. Značenje pojma sin Božiji nije doslovno nego metaforično (preneseno). To može biti bilo koji Božiji miljenik (onaj koga Bog voli). Izraz "sin Božiji", što označava ljubav, naklonost i blizinu Božiju, ne odnosi samo na Isusa, (Korićani, 6:18): „**I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govorи Gospod Svedržitelj.**“ Dakle prema ovim pasusima nema razloga da se Isus doslovno smatra Božijim sinom. Zašto onda i Adama ne smatrati Božijim sinom. On nije imao ni oca ni majku, i takođe je nazvan sinom

Božiji robovi, a ne istinski Božiji sinovi, jer se ovde radi o prenesenom značenju reči, tako je i Isus, neka je mir na njega, Božiji rob, a ne Božiji sin u doslovnom smislu reči. Tako, njihovo "sinovstvo" u odnosu spram Boga ne znači da su oni bogovi, kao što ni njegovo "sinovstvo" ne znači da je on Bog. Ove reči je Isus, neka je mir na njega, izustio nakon što je uskrsnuo između mrtvih, prema njihovom verovanju, tj. neposredno pred uzdignuće je vikao da je on Božiji rob i da je Jedan Bog i njegov i njihov Bog. Izgovarao je te reči do zadnjeg momenta svoga boravka na ovoj zemlji. Ovo se slaže sa Isusovim rečima koje navodi Uzvišeni Bog u Časnom Kur'anu:

**"Allah⁴³ (Bog) je doista i moj i vaš Gospodar,
pa se Njemu klanjajte."** (Imranova porodica, 51)

Božijim (Luka, 3:38): „*Sina Enosovog, sina Sitovog, sina Adamovog, sina Božijeg.*“ Stoga je Isus sin Marijin, neka je mir na njega, Božiji poslanik kao što su bili i drugi poslanici, i Božije stvorenje kao i druga Božija stvorenja. (op.rev.)

⁴³ Ilah je arapska reč koja u prevodu znači Bog. Sa dodavanjem određenog člana 'Al' dobija se 'Allah' što predstavlja vlastito ime Jednog Boga. Mi muslimani preferiramo upotrebu reči Allah, umesto uopštenog imena Bog. Arapska reč Allah je jedinstvena, nema joj slične, dok se sa reč "bog" mogu praviti razne gramatičke manipulacije. Ako na reč bog dodate nastavke množine, dobicećete reč bogovi. Međutim, ako pokušate dodati plural na reč Allah, nećete uspeti, jer ne postoji množina od reči Allah. Na reč "bog" možete dodavati i nastavke za ženski rod, pa će dobiti reč

"... klanjajte se Allahu, i mome i vašem Gospodaru!" (Trpeza, 72 i 117).

"A Allah je doista i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte." (Merjem, 36)

"Allah je i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte!" (Ukras, 64).

Govor o trojstvu i bogolikosti Isusa je nespojiv sa ovim rečima i drugim rečima Isusa, neka je mir na njega, kojima se on oprostio od svojih učenika pred uzdignuće. On je sve do tog trena pozivao veri u jednog jedinog Boga, naređujući da se samo Njemu klanja i objašnjavajući da on, Isus, samo Allahu, svome Gospodaru, robuje.

Šesti citat:

Odlomak u kojima Isus, neka je mir na njega, izjavljuje da je on samo čovek, učitelj, poslanik i

"boginja". Sa rečju Allah ne možete praviti takve manipulacije, ona ne spada pod gramatičko pravilo dodavanja nastavaka za rod i broj. Ispred reči "bog" možete čak dodavati i prefikse koji daju sliku o bogu. Međutim, reč Allah je jedinstvena, ne mogu joj se dodavati čak ni prefiksi, tako da ne postoji mogućnost zamišljanja slike Allaha Uzvišenog. Zbog svega toga, mi muslimani radije upotrebljavamo reč Allah od reči Bog. Mada, kada se obraćamo nemuslimanima, da bi govor bio što razumljiviji, možemo u govoru da koristimo reč Bog umesto reči Allah. (op.rev.)

verovesnik kome se objavljuje je u Jevandeljima tako mnogo da ih je teško i pobrojati. Za one koji se žele obratiti na ove navode izdvajamo samo neke:

Jevandelje po Mateju: 10:40; 11:19; 13:57;
15:24; 17:12, 22; 19:16; 21:11, 46; 23:8,10; 26:18.
Jevandelje po Marku: 9:37,38; 10:35.

Jevandelje po Luki: 4:43; 5:5; 7:16, 39, 40; 8:24,
45; 9:33, 38, 56; 10:16; 12:13; 13:33, 34; 17:13; 23:47;
24:19.

Jevandelje po Jovanu: 1:38; 4:19, 31,34; 5:23,
24, 36, 37; 6:14, 25; 7:15, 16, 17, 18, 52; 8:16, 18, 26,
28, 29, 40, 42; 9:11, 15, 17; 11:42; 12:44, 49, 50; 13:13,
14; 14:24; 17:3, 8, 18, 25; 20:16, 21.

Zadovoljavamo se citiranjem samo nekih:

U Jevandelju po Mateju se kaže:

„Koji vas prima, mene prima; a koji mene prima, prima Onog koji me je poslao.“ (10:40)

„A On odgovarajući reče: Ja sam poslan samo ka izgubljenim ovcama doma Izrailjevog.“ (15:24)

„A narod govoraše: Ovo je Isus prorok iz Nazareta galilejskog.“ (21:11)

U istoj Knjizi (23:10) je i Isusov, neka je mir na njega, govor učenicima:

„Niti se zovite Učitelji; jer je u vas jedan učitelj Hristos.“

U Lukinom Jevandelju piše:

„A On im reče: i drugim gradovima treba mi propovediti jevangelje o carstvu Božijem; jer sam na to poslan.“ (4:43)

U istom Jevandelju, nakon opisa Isusovog oživljavanja mrtvaca, se kaže:

„A strah obuze sve, i hvaljahu Boga govoreći: Veliki prorok izide među nama, i Bog pohodi narod svoj.“ (7:16)

„Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odriče mene se odriče; a ko se mene odriče, odriče se Onog koji je mene poslao.“ (10:16)

U Jevandelju po Jovanu (5:36 i 37) se kaže:

„(36) Ali ja imam svedočanstvo veće od Jovanova; jer poslovi koje mi dade Otac da ih svršim, ovi poslovi koje ja radim svedoče za mene da me Otac posla. (37) I Otac koji me posla sam svedoči za mene. Ni glas Njegov kad čuste ni lice Njegovo videste.“

U tom Jevanđelju se, nakon čuda povećavanja male količine hrane, kaže:

„A ljudi videvši čudo koje učini Isus govorahu: Ovo je zaista onaj prorok koji treba da dođe na svet.“ (6:14)

“(15) I divljahu se Jevreji govoreći: Kako ovaj zna knjige, a nije se učio? (16) ada im odgovori Isus i reče: Moja nauka nije moja, nego Onog koji me je poslao. (17) Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumeće je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim.“
(7:15-17)

“(18) Ja sam koji svedočim sam za sebe, i svedoči za mene Otac koji me posla. (26) Mnogo imam za vas govoriti i suditi; ali Onaj koji me posla istinit je, i ja ono govorim svetu što čuh od Njega. (29) I Onaj koji me posla sa mnom je. Ne ostavi Otac mene samog; jer ja svagda činim šta je Njemu ugodno. (40) A sad gledate mene da ubijete, čoveka koji vam istinu

kazah koju čuh od Boga: Tako Avraam nije činio.“
(8: 18, 26, 29, 40)

„(10) Tada mu govorahu: Kako ti se otvoriše oči? (11) On odgovori i reče: Čovek koji se zove Isus načini kao, i pomaza oči moje, i reče mi: Idi u banju siloamsku i umij se. A kad otidoh i umih se, progledah. (17) Rekoše, dakle, opet slepcu: Šta kažeš ti za njega što ti otvori oči tvoje? A on reče: Prorok je.“ (9:10, 11,17)

„Koji nema ljubavi k meni ne drži moje reči; a reč što čujete nije moja nego Oca koji me posla.“
(14:24)

Isus, neka je mir na njega, je u ovim izjavama jasno obznanio da je on čovek, učitelj svojim učenicima, od Boga poslani verovesnik (prorok), da mu Bog objavljuje i da ne govori ništa osim istinu koju je čuo od Uzvišenog Boga. Dostojan je objave i brižan je nad njom. Bogu se ništa ne skriva. Isus, neka je mir na njega, je svoje sledbenike podučavao objavi onako kako ju je primio od svoga Gospodara. Njemu je Uzvišeni Bog davao čuda. Ali ne njemu kao božanstvu ili Svome sinu, nego njemu u svojstvu čoveka i verovesnika.

Sedmi citat:

Navedeno je u Jevangelju po Mateju (26: 36-46) sledeće:

„(36) Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima: Sedite tu dok ja idem tamo da se pomolim Bogu. (37) I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i poče tužiti. (38) Tada reče im Isus: Žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovde, i stražite sa mnom. (39) I otišavši malo pade na lice svoje moleći se i govoreći: Oče moj! Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti. (40) I došavši k učenicima nađe ih gde spavaju, i reče Petru: Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom? (41) Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo. (42) Opet po drugi put otide i pomoli se govoreći: Oče moj! Ako me ne može čaša ova mimoći da je ne pijem, neka bude volja Tvoja. (43) I došavši nađe ih opet gde spavaju; jer im behu oči otežale. (44) I ostavivši ih otide opet i treći put pa se pomoli govoreći one iste reči. (45) Tada dođe k učenicima svojim i reče im: Jednako spavate i počivate; evo se približi čas, i Sin čovečiji predaje se u ruke grešnika. (46) Ustanite da idemo; evo se približi izdajnik moj.“

Odlomci poput ovih iz Lukinog Jevanđelja (22:39-46), kao i u njima navedene Isusove reči i opisi situacija u kojima se on našao, jasno ukazuju da se Isus, neka je mir na njega, klanjao samo Bogu i da Isus nije ni Bog, ni Sin Božiji, jer onaj ko tuguje, stradava, klanja se, skrušeno moli i umire može biti samo stvoreni čovek, a nikako Bog koji stvara.

Treće poglavlje

Ogovrgavanje božanske prirode Isusove ličnosti tradicionalnim dokazima

Hrišćani bogolikost Isusa, neka je mir na njega, dokazuju nekim predajama iz Jevanđelja, od kojih je većina u Jovanovom Jevanđelju. U narednim redovima navodimo njihove dokaze i nivelišemo njihov pokušaj da ga tim dokazima dokažu:

Njihov prvi dokaz:

Oslovljavanje Isusa izrazom "Sin Božiji."

Taj dokaz je nevažeći iz dva razloga:

Prvi razlog:

Korišćenje izraza "Sin Božiji" za Isusa je oprečan izrazu "Sin čovečiji", kao i izrazu "Sin Davida" kojima se oslovljava Isus, neka je mir na njega.

Pogledaj izraz "Sin čovečiji" kojim se on oslovljava u Matejevom Jevanđelju: (8:20; 9:6; 16:13,27; 17:9,12,22; 18:11; 19:28; 20:18,28; 24:27; 26:24,45,64); zatim izraz "Sin Davida", takođe, u Matejevom Jevanđelju: (9:27; 12:23; 15:22; 20:30,31; 21:9,15; 22:42), kao i u Jevanđelju po Marku: (10:47,48), i Jevanđelju po Luki: (18:38,39).

Isto tako Isusova geneologija (rodoslovlje) koja se veže za Davida, a zatim za Jakova sina Isaka sina Avrama, neka je na sve njih mir i spas, a koja se navodi u Matejevom (1:1-17), i Lukinom Jevanđelju (3:23-34), jasno govori da Isus, neka je mir na njega, vodi poreklo od pomenutih verovesnika koji su potomci čoveka (Adama), kao i to da je on sin ljudskog bića, a jasno je da sin ljudskog bića može biti samo čovek, a nikako Sin Boga.

Drugi razlog:

Reč "sin" u njihovom govoru "Sin Božiji" ne može imati svoje stvarno značenje, jer je pravo značenje reči "sin", u svim jezicima sveta, onaj koji se rodio od

dva roditelja, a to je u slučaju Isusa nemoguće. To znači da se u tom izrazu radi o metafori, čije je značenje: „dobar i čestit čovek“.

Dokaz tom metaforičkom značenju su reči vojskovođe, navedene u Markovom i Lukinom Jevandelju. Jevandelje po Marku (15:39) beleži:

„(39) A kad vide kapetan koji stajaše prema Njemu da s takvom vikom izdahnu, reče: Zaista čovek ovaj Sin Božji beše.“

A u Lukinom Jevandelju (23:47) se kaže ovako:

„A kad vide kapetan šta bi, stade hvaliti Boga govoreći: Zaista ovaj čovek beše pravednik.“

Tako je kod Luke reč "pravednik" zamenila Markov izraz "Sin Božiji". Iako se zanemari to što se protivreće između ova dva izraza desilo zbog kontinuiranog iskrivljivanja Jevandelja, s ciljem da se dokaže bogolikost Isusa, i ako se pretpostavi da su oba ispravna, i u njima postoji dokaz da je, pravednog i dobrog čoveka, dopušteno osloviti sa „Sin Božiji!“ Tim pre što je kapetan već na dva mesta za Isusa rekao da je čovek.

U Jevanđeljima se, mimo Isusa, neka je mir na njega, izrazom "Sin Božji" oslovjavaju i mnogi drugi dobri ljudi, kao što se počinioc zla naziva "sinom sotone".

U Matejevom Jevanđelju (5:9, 44, 45) se kaže:

„(9) Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati; (44) A ja vam kažem: Ilijubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; (45) Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, pa obasjava i zle i dobre, i da je dažd pravednima i nepravednima.“

I tako je, prema prethodnoj rečenici, Isus, neka je mir na njega, miroljubive i dobre nazvao „sinovima Božijima“ i Boga oslovio sa "Otac".

Navodimo neke delove razgovora između Isusa, neka je na njega mir, i jevreja, zabeležene u Jovanovom Jevanđelju (8:41,42,44):

„(41) Vi činite dela oca svog. Tada Mu rekoše: Mi nismo rođeni od kurvarstva: jednog Oca imamo, Boga. (42) A Isus im reče: Kad bi Bog bio vaš Otac,

ljubili biste mene; jer ja od Boga izidoh i dodođ; jer ne dodođ sam od sebe, nego me On posla. (44) Vaš je otac đavo; i slasti oca svog hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži.“

Jevreji tvrde da su sinovi Božiji, tj. dobri i Bogu pokorni, a Isus, neka je na njega mir, im uzvraća da su lažci i đavolu odani i da su njegovi sinovi; a on je samo lažac i otac lažova. A otac im, u doslovnom smislu reči, bez sumnje, nije ni Bog ni đavo. Zato se mora prihvati metaforičko značenje tih izraza. Nužnost ovakvog razumevanja potvrđuju mnogobrojni odlomci. U njih spadaju i sledeći odlomci iz:

- Prve Jovanove Poslanice:

„(8) Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javi Sin Božji da raskopa dela đavolja. (9) Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer Njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga. (10) Po tome se poznaju deca Božija i deca đavolja: koji god ne tvori pravde, nije od Boga, i koji ne ljubi brata svog.“ (3:8,9,10).

„Ljubazni! Da ljubimo jedan drugog; jer je ljubav od Boga, i svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga.“ (4:7)

„(1) Koji god veruje da je Isus Hristos, od Boga je rođen; i koji god ljubi Onog koji je rodio, ljubi i Onog koji je rođen od Njega. (2) Po tom znamo da ljubimo decu Božiju kad Boga ljubimo i Njegove zapovesti držimo.“ (5:1-2)

- Pavlove Poslanice Rimljanima (8:14):

„Jer koji se vladaju po duhu Božijem oni su sinovi Božiji.“

- Pavlove Poslanice Filibljanima (2:14-15):

„(14) Sve činite bez vike i premišljanja. (15) Da budete pravi i celi, deca Božja bez mane usred roda nevaljalog i pokvarenog, u kome svetlite kao videla na svetu.“

I, bez sumnje, niko od pomenutih u ovim citatima nije u doslovnom smislu reči dete Božije, pa je nužno prihvati figurativno značenje. U knjigama Starog zaveta se, u tom kontekstu pominje izraz "Sin Božiji", a "Otac" sa značenjem Bog, na nebrojenim mestima:

U Jevanđelju po Luki (3:38) se za Adama, neka je mir na njega, kaže da je "Sin Božji".

A u knjizi Izlazak (4:22) se Izrailj oslovljava sa „Božiji sin prvenac“ kao što se i David, neka je mir na njega, u Psalmima (89:26-27) oslovljava sa "prvenac", a za Boga se kaže da je njegov „Otac“.

U Jeremiji (31:9) se Jefrem naziva "prvencem", a za Boga se koristi izraz „Otac Izrailju“.

U Drugoj knjizi Samuilovoj (7:14), Solomun, neka je mir na njega, je nazvan "Sin Božji", a za Boga je upotrebljen izraz „njegov Otac“.

I kada bi izraz "Sin Božji" kojim se oslovljava Isus, neka je mir na njega, bio dokaz njegove bogolikosti, onda bi Adam, i Izrailj, Jefrem, David i Solomun, neka je mir na sve njih, polagali veće pravo na bogolikost od Isusa, jer su oni njegovi preci i sva trojica su oslovljeni sa "sin prvenac".

Takođe se, na više mesta, za sve Izraelce koristi izraz "sinovi Božji". Pogledaj: Ponovljeni zakon (14:1 i 32:19); Isaija (1:2; 30:1 i 63:8); Osija (1:10).

U Ponovljenom zakonu (6:2 i 4) se pod izrazom "sinovi Božiji" misli na Adamove sinove.

U Isajiji (63:16 i 64:8) se za Boga kaže: "Otac svih Izraelaca".

U Knjizi o Jovu (38:7) se kaže:

„Kad pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu.“

A u Psalmima (68:5):

„Otac je sirotama i sudija udovicama Bog u svetom stanu svom.“

U svim navedenim odlomcima je neophodno pribrežite metaforičkom značenju. I niko od sledbenika Knjige ne tvrdi da se ti citati razumeju u bukvalnom smislu. I kao što je neosnovana i nedopuštena vera u bogolikost Adama, neka je mir na njega, i njegove dece, pa Jakova (Izrailj, Izrael), Jefrema, Davida, Solomuna, svih Izraelaca i svih jetima, tako je nedopušteno verovati u bogolikost Isusa samo s toga što je oslovljen nekim od izraza kojima se ne želi njihovo bukvalno značenje.

Njihov drugi dokaz:

Tvrđnja da je Isus, neka je mir na njega, od neba, a ne od ovog sveta, kao što je pomenuto u Jovanovom Jevanđelju (8:23):

„I reče im: Vi ste od nižih, ja sam od viših; vi ste od ovog sveta, ja nisam od ovog sveta.“

Oni, zbog ovih reči, umišljaju da je Isus, neka je na njega mir, Bog koji je sišao od Boga Oca koji nije od ovoga sveta.

Ovo tumačenje je neispravno i suprotno stvarnosti, jer je Isus, neka je mir na njega, doista bio od ovoga sveta. Na njihov komentar se odgovara dvojako:

Prvo:

Ovaj komentar se ne slaže ni s razumskim, niti jasnim tradicionalnim dokazima.

Drugo:

Iste reči je Isus, neka je mir na njega, rekao i za svoje učenike, u Jovanovom Jevanđelju (15:19):

„Kad biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio; a kako niste od sveta, nego vas ja od sveta izbrah, zato mrzi na vas svet.“

"(14) Ja im dadoh reč Tvoju; i svet omrznu na njih, jer nisu od sveta, kao i ja što nisam od sveta. (16) Od sveta nisu, kao ni ja što nisam od sveta."
(17:14,16)

Isus neka je mir na njega, se u ovim redovima, izjednačuje sa svojim učenicima u nepripadanju ovom svetu.

Ako ovaj govor čini nužnim bogolikost Isusa, neka je mir na njega, kao što oni misle, onda i svi njegovi učenici moraju biti božanstva. Pošto hrišćani negiraju božansku prirodu njegovih učenika, to jasno potvrđuje neosnovanost ovog njihovog komentara. Tačno je to da Isus, neka je na njega mir, i njegovi učenici nisu bili od učenika niskog dunjalučkog sveta, nego su bili učenici onog drugog sveta (nakon smrti), jer su tragali za Božijim zadovoljstvom. Ova metafora je raširena u mnogim jezicima. Tako se za isposnike i dobre ljude kaže: "Oni, zaista, nisu od ovoga sveta".

Njihov treći dokaz:

Tvrđnja da su Isus, neka je na njega mir, i "Otac" jedno.

Te Isusove reči se nalaze u Jevanđelju po Jovanu (10:30):

„Ja i Otac jedno smo.“

Ovaj govor, po njihovom mišljenju, ukazuje na Isusovo sjedinjenje s Bogom, što ga čini Bogom poput njega.

Ovo tumačenje je, takođe, neispravno iz dva razloga:

Prvi razlog:

Isus je, i po njihovom mišljenju, čovek sa dušom koja je u stanju da govori, ali on nije sjedinjen s Bogom u smislu njegove ljudskosti, nego kažu da je s Bogom sjedinjena njegova božanska, a ne ljudska priroda. Međutim, pošto oni pod imenom Isus, neka je mir na njega, podrazumevaju i njegovu božansku i ljudsku prirodu, pada njihov prethodni komentar.

Drugi razlog:

Sličan govor se odnosi i na apostole. U Jvanđelju po Jovanu (17:21-23) se kaže:

„(21) Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me Ti poslao. (22) I slavu koju si mi dao ja dадох јима, да буду jedno kao mi što smo jedno. (23) Ja у јима и Ти у мене: да буду сасвим уједно, и дапозна свет да si me Ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.“

Navedene reči u ovim odlomcima govore o njegovom sjedinjenju s Bogom i njihovom međusobnom sjedinjenju. I kao što je jasno da njihovo međusobno sjedinjenje nije stvarno, tako je očito da i Isusovo sjedinjenje s Bogom nije stvarno. A ispravno značenje sjedinjenja u ovom slučaju je „pokoravanje odredbama Uzvišenog Boga i činjenje dobrih dela“. U tome se izjednačuju Isus, neka je mir na njega, njegovi učenici i svi vernici. Razlika je samo u snazi vere i njenoj slabosti. Isusova, neka je na njega mir, pokornost i savršenost u obožavanju Boga je, bez sumnje, veća od pokornosti njegovih učenika, a pod sjedinjenjem se ovde podrazumeva istovetnost njihovih želja i njihovog učenja. Oni su kao jedan u pokornosti Bogu i izvršavanju Njegovih naredbi i ljubavi prema Njemu. I kao što se ne misli na telesno sjedinjenje jednih s drugima ili s Isusom, isto se tako ne misli na sjedinjenje Isusa, neka je mir na njega, s Božijim bićem u doslovnom smislu.

Njihov četvrti dokaz:

Tvrđnja da je viđenje Isusa, neka je na njega mir, isto što i viđenje Boga, jer je on u Ocu, a Otac u njemu. U Jovanovom Jevanđelju (14:9-10) se kaže:

„(9) Isus mu reče: Toliko sam vreme s vama i nisi me poznao, Filipe? Koji vide mene, vide Oca; pa kako ti govoriš: Pokaži nam Oca? (10) Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego Otac koji stoji u meni On tvori dela.“

I ovaj govor je, prema njima, dokaz Isusove bogolikosti, jer je viđenje njega istovremeno i viđenje Boga koji opстоji u njemu.

I ovo je neosnovano zbog sledeće dve činjenice:

Prva činjenica:

Videti Boga na ovome svetu je nemoguće po slovu njihovih poslanica. Viđenje Isusa nije isto što i viđenje Boga. Oni viđenje komentarišu spoznajom. Spoznavanje Isusa, neka je mir na njega, u telesnom smislu, takođe, ne znači sjedinjenje. Tačno je jedino to, da onaj ko je video dela koja Isus, neka je mir na njega,

radi isto je kao da je video i Božija dela, jer su se ona desila po Njegovom naređenju i Njegovoj volji.

Druga činjenica:

Isti govor se odnosi i na apostole. U Jovanovom Jevandelju (14:20) se kaže:

„U onaj čete vi dan doznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama.“

U Jovanovom Jevandelju (17:21) stoji:

„Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me Ti poslao.“

U Prvoj Pavlovoj poslanici Korinćanima (6:19) piše:

„Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kog imate od Boga, i niste svoji?“

A u Drugoj Pavlovoj poslanici Korinćanima (6:16) piše:

Ili kako se udara crkva Božja s idolima? Jer ste vi crkve Boga Živoga, kao što reče Bog: Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.

U Pavlovoj poslanici Efescima (4:6) se kaže:

„Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.“

Kada bi ove reči bile znak utelovljenja i potvrda Isusove, neka je na njega mir, bogolikosti, iz toga bi proizašlo da su svi njegovi učenici, svi Korićani i svi Efesci bogovi. Pravi komentar ovim citatima je: Pomenuto utelovljenje Boga u nekome; ili nečije utelovljenje u njemu; ili utelovljenje nekoga u Isusu; ili utelovljenje Isusa u njemu, znači pokoravenje naredbama njih dvojice. A upoznavanje Isusa i pokoravanje njemu, je na istom stupnju kao i upoznavanje Boga i pokoravanje Njemu, jer je Bog taj koji je poslao Isusa da dostavi Njegovu objavu.

Plemeniti čitaoče!

Znaj da je navođenje prethodnih citata s pretpostavkom da su ispravni; samo radi ukazivanja na nužnost dokazivanja neosnovanosti njihovih komentara

u proglašavanju Isusa, neka je mir na njega, Bogom. Mi muslimani nikako ne verujemo da je ono što se navodi u Jevanđeljima Isusov govor ili govor njegovih učenika, jer se lancima prenosioca - svih njihovih knjiga pa i četiri Jevanđelja - zameo svaki trag.

Naše islamsko verovanje je da su Isus, neka je mir na njega, i njegovi učenici čisti od tih neverničkih ideologija.

Svedočimo da je samo Jedan Bog i da nema ortaka, da je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, Njegov rob i poslanik, i da je Isus, neka je mir na njega, takođe, Božiji rob i poslanik, a Isusovi učenici su njegovi izaslanici.

TREĆI DEO

Dokaz da je Kur'an Božiji govor i nadnaravno delo i otklanjanje sumnji koje su o Kur'anu i časnim verovesničkim hadisima⁴⁴ (kazivanjima) izneli sveštenici.

Ova glava ima dva poglavlja:

Prvo poglavlje: Činjenice koje ukazuju da je Časni Kur'an govor Uzvišenog Boga, i odstranjivanje sumnji koje su o njemu izneli sveštenici.

Drugo poglavlje: Neosnovanost tobožnjih sumnji koje sveštenici iznose o verovesničkim hadisima (kazivanjima).

⁴⁴ Ono što je Božiji poslanik Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, radio, preporučio ili šutnjom odobrio, a ovde se obično misli na njegove reči.

Prvo poglavlje

**Činjenice koje ukazuju da je Časni Kur'an govor
Uzvišenog Boga, i odstranjivanje sumnji koje su o
njemu izneli sveštenici.**

Prva činjenica:

Kur'an je objavljen visokim književnim stilom. Njemu u arapskom jeziku ne postoji ništa slično i sva stilistika za njim zaostaje. A to je iskazivanje određenog sadržaja, u odgovarajućoj situaciji, zadržavajući jezičkim izrazom, bez manjkavosti ili viška u objašnjavanju. Taj veličanstveni stupanj književnog izražavanja se ogleda u nekoliko aspekata:

Prvi aspekt:

Rečitost arapskih pisaca i pesnika se većinom ogleda u prizorima koje oni vide, kao što su: opis deve, konja, sluškinje, kralja, rata ili prepada. Njihova književnost se razvijala u toj sferi, jer je priroda većine ljudi tome težila. I kada se u stilu pisca ili pesnika pojavi lep jezički izraz, oni koji dolaze posle njega ga, većinom, oponašaju, dorađujući neke njegove aspekte. Međutim, Časni Kur'an se ne ograničava na ove stvari, a u njemu

se, i pored toga, nalazi književnost kakvu Arapi nikada nisu sročili u svom govoru.

Drugi aspekt:

Književnost Arapa u raznovrsnim granama i temama preplavljuju laži, tako da je rečeno: "Najbolje pesništvo je ono u kome ima najviše laži". Međutim, Kur'an je došao s vrhunskom književnošću koju u celosti prožima samo sušta istina i u kojoj uopšte ne postoji laž.

Treći aspekt:

Od čitave pesme, pesniku se samo jedan ili dva stiha ubrajaju u vrhunsko književno ostvarenje, dok se ostatak ne ubraja u lepi književni izraz, što nije slučaj sa Časnim Kur'anom. On je čitav na vrhuncu književnog izražavanja. Sva stvorenja pred takvim lepim izrazom ostaju nemoćna. I onaj ko znalački iščita poglavljje "Josif" i kazivanje o njemu (neka je mir na njega), ne skriva mu se, iako je duga, vrhunska lepota njenog književnog stila.

Četvrti aspekt:

Kada pesnik ili pisac ponovi sadržaj ili priču, njegov ponovljeni govor nije kao prvi, dok se kur'anski

sadržaji, u kazivanjima o verovesnicima ponavljaju, pri čemu su i prve i druge situacije; i propisi i božanski opisi, nadahnuti. U njemu se prepliću različiti sažeti jezički izrazi sa opširnim kazivanjima i skrivenost sa direktnim obraćanjem, ali su njegovi sadržaji i pored toga vrhunski lepo sročeni i u njima se nazire savršena harmonija.

Peti aspekt:

Časni Kur'an sadrži naredbe i zabrane; obligatnost izvršavanja verskih obreda i zabrane nevaljalih i odvratnih dela; podsticanje na plemeniti moral i davanje prevage Onome nad Ovim svetom. Sve je to iskazano prefinjenim književnim stilom, iako se zna da je sve to veoma teško sročiti na tako lep način. Jer, ako se od vrsnog pisca ili rečitog pesnika zatraži da, lepim i prefinjenim književnim stilom koji sadrži divne alegorije i precizne metafore, napiše samo nekoliko pravnih i verskih pitanja, jasno će do izražaja doći njegova nemoć.

Šesti aspekt:

Stil svakog pesnika je dobar u jednoj oblasti, a slab u drugoj. A Časni Kur'an je savršeno sročen i povezan u svim situacijama: i kada bodri i kada zastrašuje; i kada preti i kada savetuје, pa u svim

stanjima i oblastima, radilo se o pretnji, savetovanju ili bilo čemu drugom.

Evo nekoliko primera⁴⁵:

Primer bodrenja u rečima Uzvišenog:

"I niko ne zna kakve ih, kao nagrada za ono što su činili, skrivene radosti čekaju." (Kur'an, Padanje ničice, 17)

Primer zastrašivanja u rečima Uzvišenog:

"... pa je svaki oholi inadžija nastradao, - pred njim će džehennem (pakao) biti - i on će biti pojed odvratnom kapljevinom, mučiće se da je proguta, ali je nikako neće moći proždreti i smrt će mu sa svih strana prilaziti, ali on neće umreti; njega će teška patnja čekati." (Kur'an, Avram, 15-17)

Primer pretnje i prekora u govoru Uzvišenog:

⁴⁵ Kur'an se ne može prevesti, a da ne izgubi na kvalitetu, jer je on Božiji govor. Mi ovde navodimo prevode kur'anskih značenja, a to nije ono što je Bog objavio. Njegova vrednost u oblasti književnosti se može sagledati samo na jeziku na kome je objavljen, tj. arapskom. Zato, neka čitaoc ne očekuje u prevodu, koji je delo čoveka, ono što sadrži originalni Božiji govor.

"I sve smo prema gresima njihovim kaznili: na neke vetar, pun peska, poslali, a neke strašnim glasom uništili; neke u zemlju uterali, a neke potopili." (Kur'an, Pauk, 40)

Primer savetovanja u rečima Uzvišenog:

"Zašto oni kaznu Našu požuruju?! Šta ti misliš, ako im Mi dopuštamo da godinama uživaju, i naposletku ih snađe ono čime im se preti..." (Kur'an, Pesnici ; 204-207).

Primer opisa u Božijem govoru:

"Bog zna šta svaka žena nosi i koliko se materice stežu, a koliko šire; u Njega sve ima meru; On zna nevidljivi i vidljivi svet..." (Kur'an, Grom, 8-9).

Sedmi aspekt:

Prelaz iz sadržaja u sadržaj i iz jedne priče u drugu, te objedinjavanje različitih stvari u govoru, umanjuju kvalitet rečitosti i jezičku lepotu. A u Časnom Kur'anu je čest prelaz iz kazivanja u kazivanje, iz sadržaja u sadržaj. Pri tome govor sadrži naredbu, zabranu, obećanje, pretnju, veru u jednog Boga, opis

Njegovih svojstava, potvrdu verovesničkih misija, podsticanje, zastrašivanje i navođenje primera. I pored svega toga, veza između njegovih delova je savršena, a rečitost nedostižna i van domašaja Arapa, tako da su pred njim njihovi najrečitiji umovi ostali zapanjeni.

Osmi aspekt:

Sadržaj Časnog Kur'ana je lak, a njegova značenja su mnogobrojna. Tako, na primer, početak sure "Sad" govori o:

- nevernicima gde se zastrašuju i gde im se preti kaznama kojima su uništeni drevni narodi;
- njihovom neslaganju s Muhammedom, neka su blagoslov i mir na njega;
- osporavanju njegove misije;
- začuđenosti onim sa čime je on došao;
- složnosti njihovog naroda u neverstvu;
- pojavi zavidnosti u njihovom govoru;

- pretnjama da će oni biti poniženi i na ovom i budućem svetu;
- neverstvu iščezlih civilizacija i njihovom uništenju od strane Uzvišenog Boga;
- pretnji Kurejšijama i onima koji su oni, kaznama kakvima su oni raniji uništeni,
- Muhammedovoј, neka su blagoslov i mir na njega, strpljivosti na patnjama kojima je bio izložen i utešivanjem kroz kazivanja o ranijim verovesnicima.

I sve navedeno je izrečeno jednostavnim i lakim stilom koji objedinjuje mnoga značenja. Tako u rečima Uzvišenog Boga u poglavlju El-Bakara, 179: "U odmazdi vam je – opstanak", imamo lak stil sa mnogobrojnim značenjima. U njemu je velika književna vrednost, a istovremeno sadrže i podudarnost (simetriju) između dva suprotna značenja: "odmazda i opstanak", kao i neobičnost u prikazivanju ubistva (odmazde) koje uzrokuje prolaznost života njegovom zaštitom. Ove reči su, u pokušaju dokidanja ubijanja, delotvornije od svih ranije poznatih izjava Arapa, jer su to značenje izražavali

na sledeće načine: "Odmazda prema grupi znači opstanak za sve", "umnožite odmazdu da bi iščezlo ubijanje", "ubijanje je negacija ubijanja" Ovaj njihov poslednji govor je najjezgrovitiji i najlepši. Međutim, kur'anske reči: „U odmazdi vam je - opstanak ...“ su stilski upečatljivije od njega u sledećem:

1. Reči Uzvišenog: "U odmazdi vam je - opstanak ..." su konciznije od svakog njihovog govora.
2. Njihove reči: "ubijanje je negacija ubijanja", iziskuju da postojanje nečega bude uzrokom njegovog iščeznuća, što nije slučaj sa Časnim Kur'anom, jer je po njemu samo jedna vrsta ubijanja (kisas)⁴⁶ uzrok njihovog opstanka.
3. U njihovim najsazetijim i najlepšim rečima: "ubijanje je negacija ubijanja", postoji ponavljanje reči "ubijanje", što nije slučaj sa Časnim Kur'anom.
4. Njihove najsazetije i najlepše reči samo sprečavaju ubijanje, dok reči Kur'ana pored

⁴⁶ Kisas: Kazna koju je Uzvišeni Allah propisao za određena zlodela, kao što su npr. namerno nepravedno ubistvo čoveka i presecanje puteva radi pljačke putnika..

sprečavanja ubijanja sadrže u sebi i negaciju ubijanja. Reč "kisas" objedinjuje oba značenja.

5. Njihove najsažetije i najlepše reči ukazuju na traženo, tj. na "život" koji je samo posledica nečega, tj. negaciju života čini potrebnom u osnovi, a život samo njenom posledicom. Časni Kur'an stavlja akcenat na ono što je u osnovi traženo, tj. neubijanje je posledica iz koje proizilazi opstanak života što se, opet, traži u osnovi.
6. nepravedno ubijanje je ubijanje, iako ono nije negacija ubijanja i ne iziskuje da se ubije samo ubica, za razliku od Časnog Kur'ana koji ne dopušta nepravedno ubijanje i dokida ubijanje traženjem da se ubije (kisasom) samo ubica. Njihov govor je, prema tome, isprazan, a govor Časnog Kur'ana ispravan u svakom pogledu.

Deveti aspekt:

"Energičnost i prijatnost" su dva oprečna svojstva i njihovo navođenje u svim delovima drugog govora je strano i neuobičajeno kod rečitih književnika. A njihovo ponavljanje u svim delovima Časnog Kur'ana

je dokaz njegove savršene i neuobičajene književne i stilske vrednosti.

Deseti aspekt:

Časni Kur'an sadrži sve oblike lepih književnih izraza: razne vrste potvrđivanja, poređenja, opisivanja, metafora, zatim lep način dokazivanja navođenjem prividnog uzroka koji sadrži duhovitu misao, lep završetak misli, lepo prekidanje misli, lepo povezivanje misli, razdvajanje i spajanje na odgovarajućim mestima, odsutstvo nepravilnog, usamljenog i neskladnog govora koji je daleko od upotrebe u jeziku, kao i razne druge načine književnog izraza. Najveći arapski književnici i retoričari su se dokazali samo u jednom ili dva pomenuta načina književnog izraza i ako bi se okušali u nekom drugom načinu jezičkog izražavanja, to im ne bi pošlo za rukom i došla bi do izražaja njihova nesposobnost. Časni Kur'an, međutim, sadrži sve navedene grane književnosti.

Deset nabrojanih aspekata dokazuju da je Časni Kur'an na najvišem stupnju neuobičajenog književnog izraza sa kakvim ljudi ne mogu doći, i onaj ko poznaje jezik Arapa i prefinjene tajne njegove književnosti, on poznaje i čudesnost Časnog Kur'ana.

Druga činjenica:

Sastav Kur'ana je čudesan. Počeci njegovog kazivanja, njegovi preseci i završne reči su satkane neobičnim stilom, a uz to sadrži i precizna pojašnjenja, bit spoznaje, lepotu izraza, finoću aludiranja, tečnost konstrukcije i ispravnost redanja, čime su zbuњeni umovi i najrečtijih Arapa. U toj osobenosti se krije velika mudrost, jer neobjektivnom prkosniku nije ostavljena sumnja da je Kur'an ukraden (prepisan), jer ovaj govor se razlikuje od njihovog govora i nadmašuje ga, iako književnik, posmatrač ili prozista ulaže veliki trud u pomenutim mestima, zbog kojih većinom dobija pohvale ili kritike. I svakom istaknutom pesniku se ubraja u grešku ako nije na lep način kazao odlomak ili ako je taj odlomak ukrao od drugoga.

Arapski prvaci, i pored savršenog poznavanja tajni oratorstva i neprijateljskog odnosa prema Islamu, u stilu Kur'ana i njegovom sastavu nisu pronašli manjkavost niti su njegovu književnu vrednost uspeli umanjiti. Naprotiv, oni su priznali da to nisu reči običnog govornika niti pesma pesnika, te su ga, zapanjeni njegovom književnom vrednošću i lepotom izraza, jedanput opisali kao čaroliju, a drugi put kao izmišljotinu

naroda drevnih. Uzvišeni Bog nam otkriva njihove reči u poglavlju "Objašnjenje", 26:

"Ne slušajte ovaj Kur'an, nego pravite buku da biste ga nadvikali!"

A ovako postupa onaj ko je ostao bez teksta i ko je zapanjen. Ovom začudujućom osobenošću se potvrđuje da je Kur'an čudo na polju književnosti, jezičkog izraza i lepote stila.

Arapski književnici i govornici su bili mnogobrojni i poznati po velikom patriotizmu, fanatizmu, požrtvovanosti u natecanjima, hvalisavosti i zaštiti plemenskog porekla. Pa kako shvatiti njihovo odustajanje od jednostavne stvari, donošenja teksta koji nije duži od najkraće kur'anske sure. a izabiranje težeg, borbe i žrtvovanja života i imetaka, dok ih Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, kori i upućuje im izazov poput onog u suri (poglavlju) El-Bekara, 23-24:

"A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Jednoga Boga, ako istinu gorovite. Pa ako ne učinite, a nećete

učiniti, onda se čuvajte vatre za nevernike pripremljene..."

Sličan poziv se ponavlja i u suri Jona (ar. Junus), 38:

"... Reci: 'Pa, dajte vi jednu suru kao što je njemu objavljena, i koga god hoćete, od onih u koje mimo Boga verujete, u pomoć pozovite, ako istinu govorite.'"

Sličan zahtev se ponavlja i u poglavlju "Noćno putovanje", 88:

**"Reci:
'Kada bi se svi ljudi i džinovi⁴⁷ udružili da sačine jedan ovakav Kur'an, oni, kao što je on, ne bi sačinili, pa makar jedni drugima pomagali.'"**

Da su Arapi verovali da je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, u pisanju Časnoga Kur'ana tražio pomoć od drugih, to su, suprostavljajući mu se, mogli uraditi i oni, jer su mu bili slični u poznavanju jezika i mogućnosti traženja pomoći od drugih. Pošto to nisu uradili, nego su se odlučili na rat i oružanu borbu protiv njega umesto borbe jezikom - to je dokaz njihovog priznanja književne vrednosti Kur'ana i njihove

⁴⁷ Duhovna bića stvorena od vatre. Od njih je Sotona.

nesposobni da mu se suprostave. Vrhunac toga je njihovo podvajanje na one koji veruju da je – Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, - Kur'an objavljen od strane njegovog Gospodara, i prkosnika koji su zbuljeni njegovom izvanrednom književnom vrednošću. Ovo potvrđuju vesti koje prenosi Veliid sin El-Mugira⁴⁸, 'Utbe sin Ar-Rabia' i ostali.

Treća činjenica:

Kur'an sadrži vesti o događajima koji će se desiti u budućnosti, a koji su se dogodili upravo onako kako su navedeni, u što spadaju:

⁴⁸ El-Velid ibn El-Mugire: (530-622), u predislamsko doba je bio sudija, i jedan od najuglednijih Kurejšija. Nije konzumirao alkohol. Kada se pojavio islam on je bio u dubokoj starosti. Protiv islama se borio svom snagom. Kada je čuo Božije reči (sura En-Nahl, 95.), izrazio se pohvalno o Kur'anu, opisujući njegove lepote, da bi, nakon što ga je ukorio Ebu Džehl, govoreći da je to delo pesnika, rekao: "Ne, Boga mi, niko od vas ne zna bolje pesništvo od mene." Zatim je sabrao idopoklonike kako bi, pred hodočašće, ujedinio njihovo mišljenje po tom pitanju. Predložili su da Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, nazovu isposnikom, luđakom, vračem, pesnikom. On je sve te predloge osporio, govoreći da su neosnovani. Upitali su ga, a šta da, onda, kažemo? Onda se zamislio i rekao je da je najbolje da kažu da je враћ koji pravi razdor među ljudima. Potom su dočekivali ljudе na ulazu u Meku i upozoravali ih na opasnost od враћa koji se pojavio u Mekи. Dakle, El-Velid (neka je proklet) je znao istinu, ali je nije htio prihvati. Zbog njega je Bog objavio ajete (11-30), sure El-Medesir), kojima mu se preti Žestokom kaznom.

1. Reči Uzvišenog u suri "Pobeda", 27:

"... sigurno čete u Časni hram ući bezbedni - a ako Bog bude hteo, neki obrezanih glava, a neki podrezanih kosa, bez straha", su se potpuno obistinile.

2. Reči Uzvišenog u suri "Svetlost", 55:

„Bog obećava da će one među vama koji bodu verovali i dobra dela činili sigurno namesnicima na Zemlji postavili, kao što je postavio namesnicima one pre njih, i da će im zacelo veru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah bezbednošću zameniti; oni će se samo Meni klanjati, i neće Meni druge ravnim smatrati.“

Uzvišeni Bog je Svoje obećanje ispunio. Učvrstio je veru muslimana još za života Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Njena stabilnost se povećala u vreme prvog halife Ebu Bekra Es-Sidika, zatim u vreme 'Umera sina El-Hattaba, Bog bio zadovoljan njima, putem velikih osvajačkih pohoda. Učvršćivanje te vere se nastavilo u vreme 'Usmana sina Affana, kada muslimani osvajaju zemlje i na istoku i na zapadu. I nije protekla ni četvrtina veka nakon smrti Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, a Božija vera je pobedila sve

ostale vere, a muslimani su se klanjali Bogu, sigurni i svakog straha lišeni.

3. Reči Uzvišenog u suri "Pobeda", 16:

"Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog, sve dok se ne pokori", su se, takođe, obistinile.

4. Božije reči u suri "Pomoć", 1-2:

"Kada Božija pomoć i pobjeda dođu, i vidiš ljudе kako u skupinama u Božiju veru ulaze", su se, takođe, obistinile onako kako su i najavljenе, kada je, osme godine po hidžretskom kalendaru oslobođena časna Mekka. Ljudi su tada u Božiju veru ulazili u skupinama.

5. Božije obećanje Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, u suri "Trpeza", 67:

"...a Bog će te od ljudi štititi", se ostvarilo i pored mnoštva onih koji su mu hteli nauditi. Uzvišeni Bog ga je, sve do njegovog preseljenja s ovog sveta štitio od ljudi.

6. U tom kontekstu su i Božije reči u poglavljу "Vizantinci", 2-6:

"(2) Vizantinci su pobedeni. (3) U susjednoj zemlji, ali oni će, posle poraza svoga, sigurno pobediti. (4) za nekoliko godina - pre ili posle, Božija je odluka i tada će se vernici radovati⁴⁹ (5) Božijoj pomoći, - On pomaže kome hoće, On je Silan i Samilostan, - (6) obećanje je Božije, a Bog će obećanje Svoje ispuniti, ali većina ljudi ne zna."

Božije obećanje se ispunilo. Rimljani su, sedam godina nakon vlastitog poraza, porazili Persijance.

7. Pogledaj, zatim, 9. ajet sure El-Hidžr

"Mi, uistinu, Kur'an objavljujemo i zaista ćemo Mi nad njim bdati!"

49 Persijanci su pobijedili Rimljane u Arapima najbližim predelima, tj. u predelima Šama (između Palestine i Jordana). Vojska persijskog kralja Sabura je prisilila bizantiskog kralja Herkula da potraži utočište u Kostantinopolisu (današnjem Istanbolu), gde je bio dugo pod opsadom. I tada, nakon tog poraza, 622. godine, Uzvišeni Bog objavljuje Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, ovaj ajet u kome obećava pobedu Vizantincima nad Persijancima, i to u roku od 3-9 godina. A Bog svoje obećanje uvek ispunjava. 627. g. Herkul je dobio veliku bitku protiv Persijanaca u Ninivi, na obali reke Tigris, čime razbija obruč koji ih je stezao, a 628. g. biva ubijen persijski kralj Kisra. Te dve zemlje su u to vreme bile najveće svetske sile.

Tj. Uzvišeni Bog ga čuva od iskrivljavanja, dodavanja i umanjivanja. To se, danas, jasno vidi. I neka je hvala Bogu na toj blagodati.

Sličan mu je i 42. ajet sure Fussilet (Objašnjenje):

"Laž joj je strana, bilo s koje strane, ona je Objava od Mudrog i hvale Dostojnoga."⁵⁰

8. U to ulaze i Božije reči u suri El-Bekara 94-95 koje se odnose na jevreje:

"(94) Reci: Ako je u Boga Džennet (Raj) osiguran samo za vas, a ne i za ostali svet, onda vi smrt zaželite, ako istinu govorite. (95) A neće je nikada zaželiti zbog onoga što čine! A Bog dobro zna nevernike."

Slične reči se nalaze i u suri "Petak":

"(6) Reci: 'O Jevreji, ako tvrdite da ste vi od svih ljudi jedini Božiji miljenici, onda smrt poželite.' (7) A zbog onoga što ruke njihove čine, neće je nikada poželeti, Bog dobro zna nevernike."

50 Čist je od svih manjkavosti i niko ne može umanjiti njegovu vrednost, ukaljati njegovu čistoću, niti može doći s njemu sličnim. (Et-Tefsirul Munir, tom 23-24., str. 241.).

Jevreji su, u to nema sumnje, bili najžešći neprijatelji Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, i njegovi najveći poricatelji, ali nijednog od tih poticatelja njegovo poricanje nije potaklo da kaže da želi smrt.

9. U to ulaze i reči Uzvišenog iz sure El-Bakara:

"(23) A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru (poglavlje) sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha (Boga), ako istinu govorite. (24) Pa ako ne učinite, a nećete učiniti, onda se čuvajte vatre za nevernike pripremljene, čije će gorivo biti ljudi i kamene." I obećanje se ispunilo.

Od vremena Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, kada su arapski idolopoklonici bili revnosni u pokušaju rušenja njegove misije pa do danas, usprkos mnogobrojnim izazovima, niko nije napisao nešto slično Kur'anu. I ne samo to, već nije mogao doneti ni najkraći tekst sličan kur'anskoj suri.

Prethodne vesti, kao i njima slične koje nalazimo u Časnome Kur'anu, jasno ukazuju da je On govor Uzvišenog Boga, jer Božiji zakon se sprovodi, i kada bi onaj ko tvrdi da je verovesnik slagao na Boga, ta njegova

vest se, na posletku, ne bi pokazala istinitom. Naprotiv. Bog bi je razotkrio i obelodanio ljudima.

Četvrta činjenica:

Časni Kur'an donosi vesti o uništenim drevnim civilizacijama. A poznato je da Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, nije znao ni da čita ni da piše. Nije s učenjacima radio u školama, odrastao je u narodu koji je obožavao idole, nije znao da piše, nije vladao ni jednom naukom, i nije nikada izašao van tog naroda kako bi od drugih učio. Međutim, Časni Kur'an se pored toga razlikuje od ranije objavljenih knjiga u objašnjavanju nekih kazivanja i stanja. Ta razlika je namerna, jer treba obznaniti istinu koju su iskrivili sledbenici ranijih knjiga koji su zagubili njihove originale. Knjige koje oni poseduju nemaju celovit lanac prenosioaca, niti svojstvo objave i nadahnuća. U suri "Mrav" Uzvišeni kaže:

"(76) Ovaj Kur'an sinovima Israilovim kazuje najviše o onome u čemu se oni razilaze."

Peta činjenica:

Kur'an je razotkrivao planove dvoličnjaka kada su u tajnosti spletkarili. Uzvišeni Bog je o svemu

podrobno obaveštavao Svoga Poslanika. U svemu tome su nalazili samo suštu istinu. Kur'anska kazivanja o sebi nisu mogli osporiti. Isti je slučaj i s razotkrivanjem skrivenih jevrejskih osećanja i situacija kroz koje su prolazili.

Šesta činjenica:

U Časnom Kur'anu se, delimično ili celovito, navode naučne činjenice o kojima Arapi i Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, nisu ništa znali. U njemu su nauke o zakonima, ukazivanja na puteve koji vode ka razumskim dokazima, odgovori zalutalima, životopisi, saveti, mudrosti, pouke, kazivanja o budućem svetu i lepi propisi o ponašanju. Iz Časnog Kur'ana proističu mnoge nauke od kojih su najvažnije: nauka o ideologijama i verama, nauka o šeriatskim znanjima i propisima i znanje o moralu i ponašanju.

Sedma činjenica:

Činjenica je da je Kur'an, iako velik i prožet mnogim naukama, čist od protivrečnosti i međusobnih oprečnosti, a da je ovaj Kur'an delo nekog drugog mimo Boga, u njemu bi se, bez sumnje, našle kontradiktornosti, jer velika knjiga od toga nije pošteđena. Pošto u njemu ne postoji ni najmanja

protivrečnost, jasno i bez sumnje znamo da je on govor Uzvišenog Boga, kao što se navodi u suri "An-Nisa":

"(82) A zašto oni ne razmisle o Kur'anu? Da je on od nekog drugog, a ne od Boga, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrečnosti."

Na ovih sedam stvari ukazuju reči Uzvišenog u suri "El- Furkan":

"(6)...Objavljuje ih Onaj kome su poznate tajne nebesa i Zemlje..."

Njegova književna vrednost, zapanjujući stil, kazivanje o tajanstvenom svetu, obuhvatanje raznih znanosti i čistoća od protivrečja i oprečnosti, iako je obimna knjiga, ne može biti ništa drugo do objava Onoga čijem znanju ne promiče ni jedan atom na nebesima i Zemljii.

Osma činjenica:

Časni Kur'an je trajno čudo koje se iščitava u svim krajevima sveta, jer se Uzvišeni Bog obavezeo da će ga sačuvati, za razliku od nadnaravnih dela ranijih verovesnika koja su bila privremena i delotvorna tokom njihovog života, a nestajala sa njihovom smrću.

Nadnaravnost Časnog Kur'ana je trajna, i vrednost joj je neumanjena od njegovog objavlјivanja do današnjeg dana. Njegovi dokazi i danas plene i osvajaju, a njegovo osporavanje je absurd. Svet je prepun prkosnika, bezbožnika i protivnika u svim sektama i verama, ali svi oni su nemoćni da donešu tekst ravan najkraćoj suri Časnoga Kur'ana. I ovo nadnaravno čudo će, ako Bog da, ostati trajno dok postoji ovaj svet i ljudi na njemu.

Deveta činjenica:

Čitaoc i slušaoc Kur'ana ne osećaju dosadu. Naprotiv, svako njegovo novo iščitavanje uvećava ljubav prema njemu, za razliku od svih drugih govora koji, ma kako književno sročeni, zamaraju sluh i njihovo višekratno čitanje postaje dosadno i prirodi čoveka odvratno, za razliku od Časnog Kur'ana čija se veličanstvenost neprestano pokazuje, a strahopoštovanje prati srca njegovih slušaoca. I ova veličanstvenost i strahopoštovanje plene srca i onih koji ne znaju njegova značenja i tumačenja, pa čak i onih koji ne poznaju arapski jezik.

Deseta činjenica:

Tekst Časnog Kur'ana se pamti s velikom lakoćom, kao što to Uzvišeni potvrđuje u 17., 22., 32., i 40. ajetu sure "Mesec":

"A Mi smo Kur'an učinili dostupnim za pamćenje (pouku)."

Čak i mala deca, Časni Kur'an nauče napamet, u vrlo kratkom vremenskom periodu. Hafiza (osoba koja zna ceo Kur'an napamet) Časnog Kur'ana ima tako mnogo u svim krajevima sveta, da se, iz njihovog pamćenja može napisati ceo Kur'an bez greške i to ne samo bez greške u rečima, nego i u vokalima. Istovremeno, u čitavom hrišćanskom svetu ne postoji ni jedna osoba koja zna napamet Jevanđelja, a da ne govorimo o knjigama Dva zaveta. Ta blagodat je, očito, data samo Muhammedovom, neka su blagoslov i mir na njega, narodu i njima objavljenoj knjizi, Časnom Kur'anu.

Tri pitanja i odgovori na njih

Prvo pitanje: Zašto se čudo verovesnika Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, očituje u književnosti?

Odgovor: Čuda su se, u svim vremenima, događala u onome što kruniše to vreme, tj. u onome u čemu su ljudi dostigli vrhunac, stavši na krajnju granicu do koje čovek može dostići. I kada nešto vide van te granice, znali bi da je to od Boga. I kada su, npr. faraonovi vračevi u vreme Mojsija, neka je mir na njega, videli pretvaranje njegovog štapa u zmiju koja guta njihove čarolije, znali su da to nije veštački načinjena čarolija, već nešto što izlazi izvan tih okvira. Shvatili su da se radi o Božijem, Mojsiju datom čudu, pa su poverovali u njega i u Onoga Ko šalje Mojsija.

U vreme Isusa je bila razvijena medicina, i ljudi su videvši oživljavanje mrtvog, izlečenje gubavca i od rođenja slepog, znali da to nije stvar medicine, nego čuda koja Bog daje Isusu, ne bi li poverovali u njegovo poslanstvo i sledili ga.

U vreme Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, je književnost bila na vrhunacu svoga uspona. Ona je sa svoja dva ogranka, pesništvom i prozom, predstavljala njihov ponos. I kada je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, došao sa Kur'anom pred kojim su nemoćno stajali svi pesnici i književnici, odmah su shvatili da je to Božije delo i da je onaj ko u njega ne poveruje prkosnik i ohol.

Drugo pitanje: U čemu se krije mudrost postupnog i sukcesivnog objavljivanja Kur'ana, a ne njegovog celovitog objavljivanja u jednoj situaciji?

Odgovor: U postupnom objavljinju Kur'ana se kriju mnoge mudrosti, od kojih su:

1. Verovesnik Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, je poslan narodu koji ne zna da čita i da piše, i da im je Kur'an objavljen najedanput, bilo bi im veoma teško da ga zapamte napamet i sprovedu u delo. Možda bi se prema njemu nemarno ponašali. Zato je njegovo postupno objavljanje bilo prikladnije, te su ga sledbenici lakše i postupno učili, podučavali i beležili, a tradicija njegovog pamćenja napamet je nastavila živeti u njegovom ummetu (narodu).

2. Mnogi kur'anski ajeti su objavljeni povodom određenih događaja ili kao rešenje nekih problema ili kao odgovor na postavljeno pitanje ili, pak, kao objašnjenje propisa. A da je Kur'an objavljen najedanput, to se ne bi dogodilo. Tako je njegovo postupno objavljanje, vezano uz stvarne događaje, ostavljalo daleko dublji trag u dušama, a time je i njihov željeni efekat jasnije ostvarivan.

3. Da je Uzvišeni Bog objavio Knjigu najedanput, odmah bi na pleća vernika pala i sva verska zaduženja (svi praktični islamski propisi). Bilo bi im veoma teško sprovesti ih u delo, a naročito zbog derogirajućih i derogiranih ajeta. Međutim, pošto je Kur'an sišao postupno i zaduženja su dolazila postupno, lakše ih je bilo podneti.

4. Objavljinje Kur'ana povremeno omogućuje Božijem Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, da, sa vremena na vreme, vidi anđela Gavrila (ar. Džibril), što ga učvršćuje u izvršenju misije i strpljivosti na nasilju koje mu čini njegov narod.

5. Postupno objavljinje Časnog Kur'ana je jasnije ukazivalo na njihovu nemoć koja je kulminirala kada nisu bili u stanju doći ni sa jednim, njemu sličnim odlomkom. Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, ih je u tome izazivao od samog početka, i kao da im je taj izazov upućivao svakim novim odlomkom Kur'ana, i kada su se u negiranju dela Kur'ana pokazali nemoćnim, ta nemoć je postala očitija i veća pred čitavim Kur'anom. To je bio jasan dokaz da su oni, potpuno i u svakom pogledu, nesposobni da se suprostave Kur'anu i donesu nešto njemu slično.

Treće pitanje: Zašto se teme poput vere u jednog jedinog Boga, prizora Sudnjeg dana i kazivanja o verovesnicima ponavljam na više mesta?

Odgovor: Postoji nekoliko razloga za ponavljanje u Kur'anu:

1. Ponavljanje potvrđuje željeno značenje.

2. Veličanstvenost Časnog Kur'ana u književnom i jezičkom pogledu, tj. u oblasti u kojoj ih on poziva da ga pokušaju nadmašti, se jasnije ocrtava u kazivanjima koja se, mnogo puta, ponavljaju u raznovrsnim, skraćenim ili opširnim, jezičkim izrazima u kojima je očuvan njegov čudesan stil. Treba li, dakle, bolji dokaz da Kur'an nije ljudsko delo? Književnici znaju da je to van ljudske moći.

3. Protivnici Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, su mu mogli reći: "Jasne književne izraze koji odgovaraju ovoj priči si već upotrebio i na tom mestu ne odgovaraju drugi". Ili, mogli su mu reći: "Svaki pisac ima vlastiti stil u pisanju i stil jednoga ne odgovara drugome. Neki od njih su vešti u opširnom pisanju, a drugi u konciznom, i slabost u jednoj vrsti ne znači i slabost uopšteno" Ili su, pak, mogli reći: "Krug visokog književnog stila u razgovetnom

predočavanju priče je ograničen i ono sa čime si ti došao je sretna podudarnost." Međutim, njihovo ponavljanje u skraćenim i opširnim verzijama isključuje sve njihove prigovore.

4. Verovesniku Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, je bilo veoma teško podnositi nasilje od svog naroda, kao što to Uzvišeni ističe u suri "El- Hidžr":

"(97) Mi dobro znamo da ti je teško u duši zbog onoga što oni govore."

Zato mu Bog, da bi učvrstio njegovo srce, priča o sličnim situacijama kroz koje su prošli raniji verovesnici, u suri "Hud" kaže:

"(120) A sve ove vesti koje ti o pojedinim događajima o poslanicima kazujemo zato su da njima srce tvoje učvrstimo. I u ovima došla ti je prava istina, i pouka, i vernicima opomena."

5. Narodi su prihvatali islam, muslimani su podnosili zlostavljanja od nevernika, a Uzvišeni Allah (Bog) je, za svaku situaciju, od tih kazivanja objavljivao ono što odgovara, jer stanje prethodnika je pouka kasnijim naraštajima ili upozorenje nevernicima. Tako

se kazivanjem, jedan put, želi ukazati na događaje, da bi njeno navođenje, drugi put imalo druge ciljeve.

Misionari hrišćanstva u ovom kontekstu navode dva tobožnja dokaza protiv Časnog Kur'ana:

Njihov prvi tobožnji dokaz:

"Ne slažemo se da je kur'anski izraz krajnji, nedostižni stilski domet, a kada bismo to i prihvatili bio bi to opet nepotpun dokaz njegove nadnaravnosti, jer je to uočljivo i jasno samo onome ko savršeno dobro poznaje arapski jezik. S druge strane to bi značilo da bi i sve ostale, visokim stilom napisane knjige na ostalim jezicima: grčkom, latinskom i drugim, morale biti od Boga. I moguće je da one udovoljavaju zabludelim zahtevima i pokvarenim sadržajima, a da ipak budu sročene krajnje rečitim stilom."

Odgovor:

Nepriznavanje vrhunskog kur'anskog stila jeste samo oholo protivljenje, kao što je objašnjeno u prvom i drugom delu prethodnog poglavља.

Njihove reči: "to ne može biti jasno nikome osim vrsnom poznavaocu arapskog jezika" su istina.

Međutim, njegovo čudo se krije u nesposobnosti najrečitijih pisaca i pesnika pred njim. Njihova nemoć je očita i ne samo da mu se nisu opirali, nego su svoju nesposobnost i priznali. Svima koji govore ovaj jezik je to jasno samo po sebi, a učenjaci su to saznali izučavajući i upoznavajući jezičke znanosti i načine govora. Običnom narodu je dovoljno priznanje učenjaka i najrečitijih govornika da su nemoćni suprostaviti se Kur'anu i to je i njima dovoljan dokaz, jer ako su učenjaci nemoćni, posigurno su nemoćni i ostali. Nearpskim narodima je dovoljno priznanje nemoći u suprostavljanju Kur'anu od strane Arapa, jer je on objavljen na njihovom jeziku. I to njihovo priznanje im je dovoljan dokaz. Ali i u tim nearapskim narodima, takođe, ima i dobrih poznavaoča arapskog jezika i islamskih znanosti, pa njihovo svedočenje o visokom kur'anskom stilu i njegovom božanskom izvoru je dovoljan dokaz ostalim ljudima iz njihovih sredina. Onome ko poznaje arapski jezik i prefinjene fineze njegovog visokog stila je poznato čudo Kur'ana i njegov veličanstveni stil kojim je objavljen. Ovim je jasno potvrđeno da je stil Časnog Kur'ana neoborivo čudo, i savršen, a ne manjkav dokaz, kao što to oni žele prikazati.

Zatim, sledbenici islama ne tvrde da se čudo Časnog Kur'ana krije samo u njegovom visokom stilu, nego kažu: "Visoki stil Časnog Kur'ana je samo jedan od mnogobrojnih i nepobitnih dokaza da je Kur'an govor Uzvišenog Boga i ovo čudo je očigledno kao što je očigledna i nemoć njegovih protivnika od vremena Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, do danas."

Njihove reči: "... i sve ostale, visokim stilom napisane knjige na drugim jezicima... bi morale biti od Boga", su neprihvatljive, jer nije utvrđen vrhunski stil na svim, (u prvom i drugom delu prethodnog poglavlja) pomenutim oblicima, kao ni zato što njihovi autori nisu za njih tvrdili da su čuda, niti da njima slični autori ne mogu napisati slične knjige.

Kako sveštenici mogu istupiti s takvim tvrdnjama kada oni u stranim jezicima ne prave razliku između muškog i ženskog roda, jednine, dvojine i množine, nominativa, akuzativa i genitiva, a da i ne govorimo o njihovoj (ne)sposobnosti razlučivanja književnijeg od književnog. To jasno potvrđuje primer pape Er- banijusa Osmog koji naređuje nadbiskupu Sirije Sirkisu El-Haruniju da okupi veliki broj sveštenika, kaluđera, učenjaka i eksperata za jevrejski,

arapski i grčki jezik, radi ispravke arapskog prevoda Biblije koji je bio prepun grešaka. Skup je, 1625. g., uložio ogroman trud na tom projektu, ali je, i pored toga u njemu ostalo veoma mnogo grešaka, pa su, u predgovoru dela bili prinuđeni ispričati se za neke pogreške.

Neki odlomci se nisu uklapali u pravila jezika, ili su mu bili sušta suprotnost. Tako se npr. reč muškog roda našla na mestu reči ženskog roda, jednina na mestu množine, vokal nominativa u imenu u kome treba staviti vokalni znak akuzativa ili genitiva ili, pak, nominativni znak kod skraćenog glagolskog oblika. U izvinjenju su rekli: "Sveti Duh, prostranu božansku reč, nije želeo omeđiti uskim jezičkim barijerama i pravilima koja on propisuje. On nam tajne nebeske predočava bez osvrtanja na rečitost i jasno jezičko izražavanje."

Njihove reči: "I bezvredni zahtevi i prljavi sadržaji se mogu iskazati jasnim i vrhunskim jezičkim stilom" ne mogu se primeniti nad Časnim Kur'anom, jer se u njemu, od početka do kraja, nalaze samo veličanstveni i plemeniti zahtevi i sadržaji vredni svake pohvale, poput:

1. Navođenja opisa Božijeg savršenstva i negiranja nesavršenih osobina koje Mu se pripisuju, kao što je umor, neznanje, nasilje i slično.

2. Poziv veri u jednog jedinog Boga i upozorenje da se čuva od idolatrije i svih vrsta neverstva u koje spada i trojstvo.

3. Pominjanje verovesnika i njihovih opisa; isticanje da su oni čisti od idolatrije, neverstva i ostalih greha; pohvalno izražavanje vernika o njima i grdnja njihovih neprijatelja; i potvrđivanje obaveznosti vere u sve njih, a posebno u Muhammeda i Isusa, neka su blagoslov i mir na njih.

4. Obećanje da će konačna pobeda pripasti vernicima nad nevernicima.

5. Pominjanje budućeg sveta, Dženneta (Raj) i Džehennema (Pakao), vrednovanja dela i kuđenje ovog i hvaljenje večnog života.

6. Pojašnjavanje dozvoljenog i zabranjenog, naredbi i zabrana, propisa vezanih za jela i pića, čistoću, verske obrede, međusobno ophođenje, situacije iz privatnog života i dr.

7. Podsticanja na voljenje Boga i Njegovih sledbenika i izbegavanje razvratnika i grešnika.

8. Ukazivanje na neophodnost da se sve čini iskreno i u ime Boga i pretnja za dela učinjena da bi se videla ili da bi se o njima pričalo.

9. Nužnost lepog ponašanja i njegova pohvala i osuda lošeg ponašanja, njegovo grđenje i udaljavanje od njega.

10. Opomena koja vodi ka bogobojaznosti, navraćanje na sećanje na Boga i na dela koja su Njemu draga.

Nema sumnje da su ovakvi plemeniti zahtevi dostojni hvale i po slovu tradicije i prema razumu. Ovi visoki zahtevi se u Kur'anu ponavljaju radi njihovog utvrđivanja. A ako su ovi plemeniti i veličanstveni ciljevi loši, pa koji su to onda sadržaji dobri?!

U Časnom Kur'anu ne postoje ružni sadržaji poput onih iz dva Zaveta, kao što su npr.:

1. U knjizi Postanak (19:30-38) se kaže da je Lot, neka je mir na njega, u pijanom stanju počinio blud sa

svoje dve kćeri i da su one u tom bludnom činu zatrudnile.

2. U drugoj knjizi o Samuilu (11:1-27) se tvrdi da je David, neka je na njega mir, učinio blud sa suprugom Urija. Potom je njega na podmukao način ubio da bi, zatim, nju oženio.

3. U knjizi Izlazak (32:1-6) se tvrdi da je Aron, neka je mir na njega, Izraelcima napravio tele od zlata, i da ga je zajedno s njima obožavao.

4. U Prvoj knjizi o Carevima (11:1-13) se veli da je Solomun, neka je mir na njega, pred kraj svoga života napustio svoju veru, da je obožavao kipove i da im je sagradio hramove.

5. U Prvoj knjizi o Carevima (13:11-30)⁵¹ se ističe da je Božiji verovesnik koji je bio u kući proroka

⁵¹ Prva knjiga o Carevima (13: 11-30): 11. A u Vetilju živiljaše jedan stari prorok, kome dođe sin njegov i pripovedi sve što učini prorok Božiji onaj dan u Vetilju, i reči koje reče caru; i pripovediše sinovi tog proroka ocu svom. 12. A otac im reče: Kojim je putem otišao? I pokazaše sinovi put kojim otide čovek Božji koji beše došao iz zemlje Judine. 13. A on reče sinovima svojim: Osamarite mi magarca. I osamariše mu magarca, pa usede na nj. 14. I pođe za čovekom Božijim, i nađe ga a on sedi pod hrastom, pa mu reče: Jesi li ti čovek Božji što dođe iz zemlje Judine? On mu odgovori: Ja sam. 15. A on mu reče: Hodi sa mnom mojoj kući da jedeš hleba. 16. Ali on odgovori: Ne mogu se vratiti s tobom ni ići s tobom; niti će jesti hleba ni piti vode s tobom u ovom mestu. 17. Jer mi je rečeno rečju Gospodnjom: Ne jedi hleba ni pij

slagao na Boga u dostavljanju misije i da je svojom laži obmanuo drugog verovesnika i tako ga bacio u srdžbu Gospodara.

6. U knjizi Postanak (38:12-30) piše da je Juda sin Jakova, neka je mir na njega, počinio nemoralan čin sa snahom Tamarom, i da je ona iz tog čina rodila Feresa od kojega vode poreklo i David i Solomun i Isus, neka je

vode onde, niti se vraćaj putem kojim otideš. 18. A on mu reče: i ja sam prorok kao ti, i anđeo Gospodnji reče mi rečju Gospodnjom govoreći: Vrati ga sa sobom u svoju kuću neka jede hleba i pije vode. Ali mu slaga. 19. I vrati se s njim, pa jede hleba u njegovoj kući i pi vode.

20. A kad seđahu za stolom, dođe reč Gospodnja proroku koji ga beše vratio;

21. I povika na čoveka Božjeg koji beše došao iz zemlje Judine, i reče: Ovako veli Gospod: Što nisi poslušao reč Gospodnju, i nisi držao zapovest koju ti je zapovedio Gospod Bog tvoj, 22. Nego si se vratio i jeo hleba i pio vode na mestu za koje ti je rekao: Ne jedi hleba ni pij vode; zato neće twoje telo doći u grob tvojih otaca. 23. I pošto se prorok kog beše vratio najede hleba i pošto se napi, osamari mu magarca. 24. A kad otide, udesi ga lav na putu i zakla ga. I telo njegovo ležaše na putu i magarac stajaše kod njega; takođe i lav stajaše kod tela. 25. I gle, ljudi prolazeći videše telo gde leži na putu i lava gde стоји kod tela, i došavši javiše u gradu u kome življaše stari prorok. 26. A kad to ču prorok koji ga beše vratio s puta, reče: Ovo je čovek Božji, koji ne posluša reči Gospodnje, zato ga dade Gospod lavu da ga rastrgne i usmrti po reči Gospodnjoj koju mu reče.

27. I reče sinovima svojim govoreći: Osamarite mi magarca. I osamariše.

28. I otisavši, nađe telo gde leži na putu, i magarca i lava gde stoje kod tela: Lav ne beše izjeo telo ni magarca rastrgao. 29. Tada prorok podiže telo čoveka Božijeg, i metnu ga na magarca, odnese ga natrag, i dođe u grad stari prorok da ga ožali i pogrebe. 30. I metnu telo u svoj grob, i plakahu nad njim govoreći: Jaoh brate!

mir na sve njih, što znači da su svi oni deca osobe rođene iz bluda.

7. U knjizi Postanak (35:22) se tvrdi da je Jakovljev (Izrailjev) sin Ruvim počinio blud s očevom priležnicom Valom i kada je za to saznao Izrailj nije nad njima izvršio kaznu.

8. Prema Drugoj knjizi o Samuilu (13:1-39)⁵² Davidov, neka je mir na njega, sin Amnom je učinio blud

⁵² Druga knjiga o Samuilu (13:1-39): 1. A potom se dogodi: Avesalom sin Davidov imaše lepu sestruru po imenu Tamara, i zamilova je Amnon, sin Davidov. 2. I tužaše Amnon tako da se razbole radi Tamare sestre svoje; jer beše devojka, pa se Amnonu činjaše teško da joj učini šta. 3. A imaše Amnon prijatelja, kome ime beše Jonadav sin Same brata Davidovog; i Jonadav beše vrlo domišljat. 4. I reče mu: Što se tako sušiš, carev sine, od dana na dan? Ne bi li mi kazao? A Amnon mu reče: Ljubim Tamaru sestruru Avesaloma brata svog. 5. Tada mu reče Jonadav: Lezi u postelju svoju, i učini se bolestan; pa kad dođe otac tvoj da te vidi, ti mu reci: Neka dođe Tamara sestra moja da me nahrani, i da zgotovi pred mojim očima jelo da gledam, i iz njene ruke da jedem. 6. I Amnon leže i učini se bolestan; i kad dođe car da ga vidi, reče Amnon caru: Neka dođe Tamara sestra moja i zgotovi preda mnom dva jelca da jedem iz njene ruke. 7. Tada David posla k Tamari kući, i poruči joj: Idi u kuću brata svog Amnona i zgotovi mu jelo. 8. I Tamara otide u kuću brata svog Amnona, i on ležaše; i uze brašna i zamesi i zgotovi jelo pred njim i skuva. 9. Potom uze tavicu i izruči preda nj; ali Amnon ne hte jesti, nego reče: Kažite neka izidu svi koji su kod mene. I izidoše svi. 10. Tada reče Amnon Tamari: Donesi to jelo u klet da jedem iz tvoje ruke. I Tamara uze jelo što beše zgotovila, i donese Amnonu bratu svom u klet. 11. A kad mu pruži da jede, on je uhvat i reče joj: Hodi, lezi sa mnom, sestro moja! 12. A ona mu reče: Ne, brate, nemoj me osramotiti, jer se tako ne radi u Izraelju, ne čini to bezumlje. 13. Kuda bih ja sa sramotom svojom? A ti bi bio kao koji od najgorih ljudi u Izraelju. Nego govorji caru; on me neće tebi odreći. 14. Ali je on ne hte

poslušati, nego savladavši je osramoti je i obleža je. 15. A posle omrže na nju Amnon veoma, pa mržnja kojom mržaše na nju beše veća od ljubavi kojom je pre ljubljaše. I reče joj Amnon: Ustani, odlazi. 16. A ona mu reče: To će biti veće zlo od onog koje si mi učinio što me teraš. Ali je on ne hte poslušati. 17. Nego viknu momka koji ga služaše, i reče mu: Vodi ovu od mene napolje, i zaključaj vrata za njom. 18. A ona imaše na sebi šarenu haljinu, jer takve haljine nošahu carske kćeri dok su devojke. I sluga njegov izvede je napolje, i zaključa za njom vrata. 19. Tada Tamara posu se pepelom po glavi i razdre šarenu haljinu koju imaše na sebi, i metnu ruku svoju na glavu, i otide vičući. 20. A brat njen Avesalom, reče joj: Da nije Amnon brat tvoj bio s tobom? Ali, sestro moja, čuti, brat ti je, ne misli o tom. I tako osta Tamara osamljena u kući brata svog Avesaloma. 21. I car David čuvši sve ovo razgnevi se vrlo. 22. Avesalom pak ne govoraše s Amnonom ni ružno ni lepo; jer Avesalom mržaše na Amnona što mu osramoti sestru Tamaru. 23. A posle dve godine kad se strižahu ovce Avesalomove u Val-Asoru, koji je kod Jefrema, on pozva sve sinove careve. 24. I dođe Avesalom k caru i reče mu: Evo, sad se strižu ovce sluzi tvom; neka pođe car i sluge njegove sa slugom svojim. 25. Ali car reče Avesalomu: Nemoj, sine, nemoj da idemo svi, da ti ne budemo na tegotu. I premda navaljivaše, opet ne hte ići, nego ga blagoslovi. 26. A Avesalom reče: Kad ti nećeš, a ono neka ide s nama Amnon brat moj. A car mu reče: Što da ide s tobom? 27. Ali navalii Avesalom na nj, pa pusti s njim Amnona i sve sinove carske. 28. Tada Avesalom zapovedi momcima svojim govoreći: Pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, i ja vam kažem: Ubijte Amnona; tada ga ubijte; ne bojte se, jer vam ja zapovedam, budite slobodni i hrabri. 29. I učiniše s Amnonom sluge Avesalomove kako im zapovedi Avesalom. Tada ustaše svi sinovi carevi i pojahaše svak svoju mazgu i pobegoše. 30. A dokle još behu na putu, dođe glas Davidu da je Avesalom pobio sve sinove careve, da nije ostao od njih ni jedan. 31. Tada ustavši car razdre haljine svoje, i leže na zemlju, i sve sluge njegove koje stajahu oko njega razdreše haljine svoje. 32. A Jonadav sin Same brata Davidovog progovori i reče: Neka ne govori gospodar moj da su pobili svu decu, careve sinove; poginuo je samo Amnon, jer Avesalom beše tako naumio od onog dana kad Amnon osramoti Tamaru sestru njegovu. 33. Neka dakle car gospodar moj ne misli o tom u srcu svom govoreći: Svi sinovi carevi pogibоše; jer je samo Amnon poginuo. 34. A Avesalom pobeže. A momak na straži podiže oči svoje i ugleda, a to mnogi narod ide k njemu pokraj gore.

sa svojom sestrom Tamarom, a njihov otac ih nije kaznio kada je za to saznao.

9. U Jevanđeljima: Matejevom (26:14-16), Markovom (14:10-11), Lukinom (22:3-6), i Jovanovom (18:1-5), se tvrdi da je Juda Iskariotski, jedan od dvanaest Isusovih učenika (apostola), izdao Isusa, neka je mir na njega, jevrejima za trideset dirhema. A hrišćani veruju da su apostoli verovesnici i poslanici "razapetog boga".

10. U Jevanđeljima: Matejevom (26:57-68), Markovom (14:53-65), Lukinom (22:54-71), i Jovanovom (18:12-24) se ističe da je poglavar sveštenički Kajaf - za kojega je Jovan tvrdio da je verovesnik - smatrao Isusa, neka je mir na njega, lažljivcem, zanekao ga, vređao i naredio da se ubije. A Isus, neka je mir na njega, je prema njihovom verovanju gospodar i bog Kajafijev, što znači da je verovesnik

35. I Jonadav reče caru: Evo idu sinovi carevi; kao što je kazao sluga tvoj, tako je bilo.
36. I kad izreče, a to sinovi carevi dođoše, i podigavši glas svoj plakaše; a i car i sve sluge njegove plakaše vrlo. 37. Avesalom pak poběže i otide k Talmaju sinu Amijudovom caru gesurskom. A David plakaše za sinom svojim svaki dan. 38. A kad Avesalom uteče i dođe u Gesur, osta onde tri godine. 39. Potom zaželete car David otići k Avesalomu, jer se uteši za Amnonom što pogibe.

naredio smaknuće svoga boga, nakon što ga je smatrao lažljivcem i omalovažavao ga.

Ovi, i njima slični, ogavni sadržaji su sastavni deo njihovih iskrivljenih knjiga. Oni su popularni kod sveštenika i misionara hrišćanstva i smatraju ih plemenitim i veličanstvenim sadržajima. Da su u Časnom Kur'anu pronašli slična kazivanja, možda bi ga prihvatili i priznali da je od Boga. Međutim, kada to nisu u njemu pronašli napali su ga i osporili njegovu verodostonost.

Njihov drugi tobožnji dokaz:

"Kur'an se, na mnogo mesta, ne slaže sa Starim i Novim zavetom, pa ne može biti Božiji govor"

Odgovor:

Za knjige dva Zaveta nije dokazan utvrđen lanac njihovih prenosioca koji seže do samih autora. Zatim, dokazano je da su te knjige prepune protivrečnosti i grešaka. U njima je dokazana namerna korekcija, dopunjavanjem osnovnog teksta ili njegovim dokidanjem, izmenom rečenica ili reči. Razlikovanje Kur'ana od tih njihovih knjiga, na mnogim mestima, nije slučajno nego namerno, kako bi se uočilo da je ono sa

čime se Kur'an ne slaže pogrešno i iskrivljeno. Ovo neslaganje ne čini Kur'an manjkavim, nego naprotiv, najjasnije ukazuje da je on istina, a da su te knjige pogrešne.

Razlike između Časnog Kur'ana i dva Zaveta možemo podeliti na tri dela. Prvi deo se odnosi na dokinute propise, drugi na pojedine situacije koje se navode u Časnom Kur'anu, a ne pominju se u dva Zaveta, i treći na pojedine događaje opisane u Časnom Kur'anu na drugačiji način nego što su opisani u dva Zaveta. Oni u ove tri vrste nemaju nikakvog dokaza protiv Kur'ana, zbog sledećeg:

Što se tiče derogiranih propisa, već je u prvoj glavi objašnjeno da derogacija nije prisutna samo u Časnom Kur'anu, nego se nalazi i u ranijim zakonima. Derogaciju u Tori i Jevanđelju je priznao i dr Fonder u velikom dijalogu sa autorom Rahmetullahom, iako ju je pre dijaloga kategorički osporavao.

Što se tiče nekih događaja pomenutih u Časnom Kur'anu, a kojih nema u dva Zaveta, oni ne predstavljaju nikakav dokaz da Kur'an nije Božiji govor, jer i Novi zavet navodi događaje kojih nema u Starom zavetu. I to

što ih navodi samo Novi zavet ne smatraju njegovim nedostatkom. Evo nekih primera za to:

1. U 9. tačci Judine poslanice se navodi:

„A Mihailo Arhandel, kad se prepiraše s đavolom i govoraše za Mojsijevo telo, ne smeše prokleti sud da izgovori, nego reče: Gospod neka ti zapreti.“

I ova prepirka se ne pominje ni u jednoj knjizi Starog zaveta.

2. Zatim se u Pavlovoj poslanici jevrejima (12:21) kaže:

„I tako strašno beše ono što se vide da Mojsije reče: Uplašio sam se i drhćem.“

Mojsijevo penjanje na brdo Sinaj i boravak njegovog naroda u njegovom podnožju se opisuje i u knjizi Izlazak (19:7-25) ali u njemu nema ove rečenice kao što je nema ni u jednoj knjizi Starog zaveta.

3. U Drugoj Pavlovoj poslanici Timotiju (3:8) piše:

„Kao što se Janije i Jamvrije protiviše Mojsiju, tako se i ovi protive istini, ljudi izopačenog uma, nevešti u veri.“

Priča o Faraonovim čarobnjacima se pominje i u sedmom pasusu knjige Izlazak, ali ni u njoj, niti u bilo kojoj drugoj knjizi Starog zaveta se ne navodi ova rečenica, pa čak ni sam trag ovih dva imena.

4. U Prvoj Pavlovoj poslanici Korinćanima (15:6) stoji:

„A potom Ga videše jednom više od pet stotina braće, od kojih mnogi žive i sad, a neki i pomreše.“

Ovoj vesti nema traga ni u jednom od četiri Jevanđelja, kao ni u Proročkim knjigama iako se Luka ubraja u najmarljivije ljude u beleženju ovako čudnih događaja.

5. U Jevanđeljima se uopšteno govori o Sudnjem danu, nagradi za dela, raju i paklu, međutim, tome nema ni pomena u Petoknjižju (Pet Mojsijevih knjiga). Sve što se u njima navodi su samo ovosvetska obećanja za pokorne i ovosvetske pretnje za nepokorne.

6. U Jevanđelju po Mateju (1:13-15) se u Isusovoj lozi, posle imena Zorovavel navodi devet imena, međutim, ta se imena ne pominju ni u jednoj knjizi Starog zaveta.

Ovakvih slučajeva ima veoma mnogo i teško ih je pobrojati. Oni pokazuju da novine kojima se jedna knjiga razlikuje od ranije objavljene knjige, koja ne sadrži neke od tih događaja, ne znači da tu novu knjigu treba poricati. U protivnom bi se i Jevanđelje moralo poreći jer sadrži opise kojih nema ni u Tori, niti u drugim knjigama Starog zaveta. Tačno je to, da stara knjiga ne mora sadržavati sve što se nalazi u kasnije objavljenoj knjizi.

A za napad na Časni Kur'an zbog nekih njegovih opisa koji se razlikuju od onih iz knjiga oba Zaveta oni, takođe, nemaju osnovanog dokaza, jer ogromna neslaganja postoje i u samom Starom zavetu između njegovih knjiga, u knjigama Novog zaveta, zatim između knjiga Starog i knjiga Novog zaveta, kao što smo videli u prvoj glavi. Velika neslaganja postoje i između tri primerka Tore (jevrejskog, samirijskog i grčkog), i četiri verzije Jevanđelja (Matijeve, Markove, Lukine i Jovanove). Sveštenici, međutim, pred razlikama unutar njihovih knjiga zatvaraju oči, a napadaju Časni Kur'an

kako bi tim sumnjičenjem odveli neupućene muslimane u zabludu. Kur'anu ne šteti to što se razlikuje od njihovih knjiga, zato što je on od njih nezavisna i od Uzvišenog Boga je objavljena knjiga. Naprotiv, upravo to njegovo razlikovanje od njih je nepobitan dokaz njegove istinitosti i najveći dokaz njihove iskrivljenosti.

Drugo poglavlje

Neosnovanost tobžnjih sumnji koje sveštenici iznose o verovesničkim hadisima (citatima)

Njihova prva sumnja:

"Prenosioci Muhammedovih, neka su blagoslov i mir na njega, reči su njegove supruge i rodbina, i to njihovo svedočenje za njega je neprihvatljivo."

Odgovor:

Isto sumnjičenje se može uputiti i na adresu sveštenika. Može se reći da su opisivači situacija u kojima se nalazio Isus, neka je mir na njega, i prenosioci reči koje imamo u ovim poznatim Jevanđeljima njegovi prijatelji i učenici i da te njihove reči nisu valjan dokaz njegove istinitosti. A ni jedan od Muhammedovih, neka

su blagoslov i mir na njega, sledbenika nije preterao kao što je, npr. učinio pisac Jevanđelja po Jovanu (21:25) koji kaže:

„A ima i drugo mnogo što učini Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami svet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige. Amin.“

Ova izjava je, u to nema sumnje, čista laž i prljavo pesničko preterivanje i pametne neće nikada odvesti takvoj veri, ali zato može obmanuti glupe.

Ono što o ashabima (sledbenicima i drugovima Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega), Bog bio zadovoljan njima, iznosi sekta „Šiiti“ nije valjan dokaz sveštenicima, jer i u hrišćanstvu postoje sekte sa ubeđenjima zbog kojih ih sveštenici proglašavaju inovatorskim i neverničkim. U to spadaju njihove tvrdnje da postoje dva boga, bog dobra i bog zla, zatim da je bog zla dao Mojsiju Toru, da je Isus, neka je mir na njega, sišao u Pakao i izvadio iz njega sve zle duše, a u njemu ostavio duše dobrih, da je onaj što je razgovarao s Mojsijem, neka je mir na njega, i onaj koji je prevario jevrejske verovesnike bio āavo, zatim da su svi verovesnici iz izraelskog naroda kradljivci i lopovi. Eto takva ubeđenja imaju te inovatorske sekte. Hrišćani, bez

sumnje, ovakve izjave i bezbožna verovanja odbacuju, i kažu: "Reči ovih sekti nisu dokaz protiv ostalih hrišćana." Tako i mi kažemo: "Ako reči tih vaših sekti nisu dokaz protiv vas, onda ni izjave nekih sekti koje se pripisuju islamu nisu dokaz protiv огромнog broja sledbenika islama, naročito ako se te njihove reči ne slažu s tekstom Časnog Kur'ana i rečima nekih članova Poslanikove, neka su blagoslov i mir na njega, porodice. U Časnom Kur'anu je mnogo ajeta (odlomaka) koji jasno kazuju da ashabi (sledbenici) nikada nisu izrekli nešto što bi ih izvelo iz okvira islama i što bi ih odvelo u neverstvo. Evo nekih od njih:

1. Uzvišeni Bog u suri "Pokajanje", 100. ajet kaže:

"Bog je zadovoljan prvim muslimanima, muhadžirima i ensarijama i svim onima koji ih slede dobra dela čineći, a i oni su zadovoljni Njime; za njih je On pripremio rajske baštne kroz koje reke teku, i oni će večno i zauvek u njima boraviti. To je veliki uspeh."

Uzvišeni Bog je obradovao prve muslimane, muhadžire⁵³ i ensarije⁵⁴ Svojim zadovoljstvom i večnim boravkom u Raju. A u prve se muslimane, nesumnjivo, ubrajaju Ebu Bekr, Omer, Osman i Alija, neka je Božije zadovoljstvo na njih. Dakle, postoji jasan dokaz da su obradovani Božijim zadovoljstvom i Njegovim nagradama, kao što postoje jasni dokazi da su na ispravan način došli na vlast i vladali. Zato su reči kritičara o pravu 'Alije, neprihvatljive, kao što su neprihvatljive i kritike o pravu preostale trojice. Kritike te vrste ne stoje kada su u pitanju ovi, ili bilo koji drugi od ashaba.

2.Uzvišeni Bog u suri "Pokajanje" (20-22) kaže:

"U većoj su časti kod Boga oni koji veruju i koji se iseljavaju i koji se bore na Božijem putu zalažući imetke svoje i živote svoje; oni će postići što žele. Gospodar njihov im šalje radosne vesti da će im

⁵³ Onaj ko se, u ime Boga, iseli da bi sačuvao ispravnu veru. Ovde se misli na muslimane Meke koji su se 622. god. preselili iz rodne Meke u Medinu ostavljajući kuće, imetke, porodice, i sve što im je bilo drago i milo, samo zato da bi sačuvali i drugima preneli Božiju veru islam.

⁵⁴ Onaj ko dočeka muhadžira, podeli sa njim zalogaj iako je i njemu potreban, i da mu smeštaj. U ovom slučaju se misli na stanovnike Medine koji su dočekali poslanika Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, i muslimane podelivši s njima svoje imetke i kuće.

milostiv i blagonaklon biti i da će ih u rajske bašte uvesti, u kojima će neprekidno uživati, večno i zauvek će u njima boraviti. Uistinu, kod Boga je nagrada velika."

Uzvišeni Bog reče da velika čast pripada vernicima koji su se iselili i koji su se borili na Njegovom putu zalažući imetke svoje i živote svoje, i da će oni postići što žele. On im šalje radosne vesti, ističući da će prema njima biti milostiv i da će ih uvesti u rajske bašte, u kojima će večno uživati. A nema sumnje u to da su se četvorica prvih halifa iselili i na Božijem putu zalažući imetke svoje i živote svoje borili. Njihov uspeh, vest kojom su obradovani, kao i ispravnost njihove vladavine su jasno potvrđeni. I to je kod njih, kao i kod preostalih ashaba, neka je Bog zadovoljan njima, neosporno, tako da tu ne postoji mogućnost kritike.

3. Uzvišeni Bog u suri "Pokajanje" (88-89) kaže:

"Ali, Poslanik i oni koji s njim veruju bore se zalažući imetke svoje i živote svoje. Njima će svako dobro pripasti i oni će ono što žele ostvariti. Bog im je pripremio rajske bašte kroz koje reke teku, u kojima će večno boraviti. To je veliki uspeh!"

I eto tako Uzvišeni Bog obradova ashabe koji verovaše i koji se boriše uz Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Obeća im svako dobro, uspeh i večni boravak u Raju. I četvorica prvih halifa su, bez sumnje, vernici, koji su se borili uz Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, pa i oni spadaju u one kojima je obećano svako dobro, uspeh i večni boravak u Raju, pa je u pogledu njih i ostalih ashaba svaka kritika neosnovana.

Uzvišeni Bog u suri "Hodočašće", 41. ajet, kaže:

"One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, molitvu obavljati i milostinju udeljivati i koji će tražiti da se čine dobra dela, a odvraćati od nevaljalih a Bogu se na kraju sve vraća."

Eto tako su opisani iseljenici, "koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani", a koji se pominju u 40. ajetu ove sure.

Opisujući te iseljenike, Uzvišeni Bog ističe da su to oni koji će kada im se da vlast na Zemlji, raditi četiri stvari: molitvu (namaz) će obavljati, milostinju će udeljivati, tražiće da se čine dobra dela i odvraćaće od nevaljalih dela. Niko ne sumnja u to da je, četvorici prvih halifa, upravo Uzvišeni Bog dao vlast, da se baš u njihovo vreme islam proširio, da se prethodni kur'anski

opisi (četiri stvari) odnosi i na njih. Dokazano je da su bili na ispravnom putu, putu kojim je Uzvišeni Bog zadovoljan i da su sledbenici i prijatelji Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega.

5. Uzvišeni Bog u suri "Svetlost", 55 kaže:

„Bog obećava da će one među vama koji budu verovali i dobra dela činili sigurno namesnicima na Zemlji postaviti, kao što je postavio namesnicima one pre njih, i da će im zasigurno veru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah bezbednošću zameniti; oni će se samo Meni klanjati, i neće meni druge ravnim smatrati. A oni koji posle toga budu nezahvalni oni su pravi grešnici.“

Poruka je upućena vernicima prisutnim u vreme njene objave. Reč "postaviti namesnicima" upućuje na to da će se obećanje ispuniti nakon Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, a poznato je da je on poslednji Božiji poslanik, posle kojeg nema poslanika, što znači da se izraz "postaviti namesnicima" odnosi na četvoricu halifa posle Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Sve zamenice u ovom ajetu se odnose na njih i došle su u množini, a stvarna množina se ne koristi za broj manji

od tri . Tako se dolazi do zaključka da broj imama i vladara kojima je obećana vlast nije manji od tri.

Reči Uzvišenog: "Zasigurno ćemo veru njihovu učvrstiti", predstavljaju obećanje da će postići veliku vlast, veličinu i autoritet u svetu. Danas niko ne sumnja u to da se ovo obećanje ispunilo u slučaju prve trojice halifa: Ebu Bek- ra, 'Omara i 'Osmana, neka je Bog zadovoljan njima.

A reči Uzvišenog: "I učvrstiti veru njihovu koju im On želi", ukazuju da je Uzvišeni Bog zadovoljan verom koja će se pojaviti i pobediti u njihovo vreme.

Zatim reči Uzvišenog: "I Mi ćemo im sigurno strah bezbednošću zameniti", sadrže obećanje da će ljudi u vreme njihove vladavine biti sigurni i straha lišeni. Da se to obećanje ispunilo u vreme prve trojice halifa, u to niko ne sumnja.

Božije reči: "Oni će se samo Meni klanjati, i neće Meni druge ravni smatrati", govore da će ljudi u njihovo vreme biti vernici, a ne idolopoklonici.

I tako je ovaj ajet dokaz legitimnosti vođstva prve četvorice halifa, a naročito prve trojice: Ebu Bekra, 'Omara i 'Osmana, jer su se, upravo za vreme njihove

vladavine desila velika osvajanja, država se ustabilila, vera učvrstila, a sigurnost koja je vladala u njihovo vreme nije postojala u vreme 'Alije, neka je Bog zadovoljan svima njima. Tako je dokazano da su šitska optuživanja prve trojice halifa i njihovih sledbenika, neistinite i u suprotnosti s tekstrom Časnog Kur'ana. Na njih se ne osvrće i one nisu dokaz protiv većine sledbenika islama.

6. Uzvišeni Bog u suri "Pobeda", 26 kaže:

"Kad su nevernici srca svoja punili žarom, žarom paganskim, Bog je spustio smirenost Svoju na Poslanika Svoga i na vernike i obavezao ih da ispunjavaju ono zbog čega će postati pravi vernici, - a oni jesu najpreči i najdostojniji za to a Bog sve zna."

Zatim u 29. ajetu ove sure kaže:

"Muhammed je Božiji poslanik, a njegovi sledbenici su strogi prema nevernicima, a samilosni među sobom; vidiš ih kako se klanjaju i licem na tle padaju žečeći Božiju nagradu."

Uzvišeni Bog za sledbenike Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, tvrdi da su vernici, da

smirenost koju je spustio dele s Poslanikom, da su najpreči i najdostojniji da se pomenu po dobru, da je svako dobro nerazdvojno od njih. Zatim ih hvali, ističući da su strogi prema nevernicima, a samilosni među sobom i da se klanjaju i licem na tle padaju, želeći Božiju nagradu i Njegovo zadovoljstvo. Prva četiri vladara su sledbenici Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, i na njih se odnosi ovaj opis i pohvala. Ko o njima ili onima koji su ih sledili ima drugačije mišljenje, zaista, greši i njegovo ubeđenje je neispravno i oprečno tekstu Časnog Kur'ana.

7.Uzvišeni Bog u suri "Sobe", 7. ajet kaže:

"... ali, Bog je vama pravo verovanje omilio i u srcima vašim ga lepim prikazao, a nezahvalnost i raskalašenost i neposlušnost vam omrazio. Takvi su na pravom putu."

Iz ovog ajeta se razume da su sledbenici Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, voleli veru, mrzili nezahvalnost, raskalašenost i neposlušnost i da su bili na pravom putu. Ko o njima ima drugačije mišljenje greši i ono se ne slaže s Časnim Kur'anom.

8. Uzvišeni Bog u suri "Progonstvo", 8-9 kaže:

"I siromašnim muhadžirima koji su iz rodnog kraja svoga proterani i imovine svoje lišeni, koji žele da Božiju milost i naklonost steknu, i Boga i Poslanika Njegovog pomognu, to su, zaista, pravi vernici i onima koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vere još pre njih je učinili; oni vole one koji im se doseljavaju i u grudima svojim nikakvu tegobu, zato što im se daje, ne osećaju, i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno. A onima koji se sačuvaju pohlepe, oni će sigurno uspeti."

Uzvišeni Bog hvali muhadžire-iseljenike ističući da se nisu iselili radi ovosvetskih dobara, nego iz želje da Božiju milost i naklonost steknu, Njegovu veru i Poslanika pomognu i da su bili iskreni u rečima i u delima. Potom hvali ensarije koji vole muhadžire koji im se doseljavaju, koji se vesele kada neko dobro zadesi muhadžire i koji više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno.

Ovi opisi, bez sumnje, ukazuju na savršenu veru. Uzvišeni Bog svedoči da su iskreni. Oni su Ebu Bekru, neka je Bog zadovoljan njim, govorili: "O halifo (namesniče) Božijeg Poslanika". Te reči su govorili iskreno. Zato treba iskreno priznati legitimitet njegove

vladavine. Ko o njemu, ili o muhadžirima i ensarijama drugačije sudi njegov sud je pogrešan, a ideja loša i oprečna Časnom Kur'anu.

9. Uzvišeni Bog u suri "Amramova porodica", 110 kaže:

"Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra dela, a od nevaljalih odvraćate, i u Boga verujete."

Uzvišeni Bog hvali prijatelje i sledbenike Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, govoreći da oni naređuju činjenje dobrih dela, da odvraćaju od nevaljalih i da veruju u Boga. I četvorica halifa (namesnika) se, bez sumnje, ubrajaju u njih. I onaj ko o njima misli drugačije je grešnik i otvoreno se suprostavlja Časnom Kur'anu.

Nekoliko izjava imama (verskih vođa) iz porodice Alije, neka je Bog zadovoljan njim

1. U knjizi "Nehdžul belaga" koja je opšte prihvaćena kod šita stoje 'Alijine reči: "Divna li je ta i ta osoba (a u drugoj predaji: vredan li je taj i taj):

1. Ispravio je krivo,
2. Izlečio bolesno,
3. Uspostavio Sunnet (praksu Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega),
4. Ostavio novotarije,
5. Odselio čiste odeće,
6. Sa malo nedostataka,
7. Činio je dobro,
8. Klonio se zla,
9. Neprestano je bio Bogu pokoran,
10. I istinski se bojao Boga."

Prema mišljenju većine komentatora (a među njima i šiitskog pravnika Kemaluddina El-Bahranija ovaj se opis odnosi na Ebu Bekra. Međutim, neki smatraju da se odnosi na 'Omera. 'Alija je naveo deset osobina za Ebu Bekra ili, pak, 'Omera. I kada ih je 'Alija, nakon njihove smrti, ovako opisao, onda se uopšte ne može postaviti pitanje legitimite njihove vladavine

posle smrti Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega.

Od izjava 'Alije o Ebu Bekru i 'Omeru koje iznose neki komentatori knjige "Nehdžul-belaga" je i ova: "Tako mi Boga, njihovo mesto u islamu je veličanstveno. Ako ih zadesi nekakva nesreća, zadesila je i sam islam. Neka ih prati Božija milost i neka ih najlepšom nagradom nagradi za sve što su radili."

2. U knjizi "Kešful-gumme" koju je napisao jedan od velikana šitske sekte isna ašerije se navode reči 'Alije ibn I'sa El- Erdebila , stoji: "Upitan je Imam Ebu Dža'fer (Muhammed El- Bakir) da li je dozvoljeno ukrašavanje sablje? Odgovorio je: Da, ukrašavao ju je i Ebu Bekr Es-Siddik (iskreni). Prenosilac dodade: "Zar tako? Imam je skočio sa svoga mesta i povikao: Da, Es-Siddik! Da Es-Siddik! Da Es-Siddik! I onaj ko za njega ne kaže: 'Es-Siddik' (iskreni), da Bog da mu Bog ne primio dela ni na ovome ni na onome svetu."

Autor knjige "El-Fusulul-muhimme" Muhammed ibn El-Hasan El-Hurr El-Amili, jedan od istaknutih učenjaka šitske sekte isna ašerije, prenosi da su neki ljudi govorili loše o Ebu Bekru, 'Omeru i 'Osmanu, pa im je Ebu Dža'fer Muhammed El-Bakir

rekao: 'Recite mi jeste li vi: "... Muhadžiri koji su iz rodnog kraja svoga proterani i imovine svoje lišeni, koji žele da Božiju milost i naklonost steknu, i Boga i Poslanika Njegova pomognu'? Odgovoriše: 'Ne, nismo'. A jeste li: 'Oni koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vere još pre njih je učinili; koji vole one koji im se doseljavaju'? Odgovoriše: 'Ne, nismo.' On im zatim reče: 'Vi ste, doista, daleko od toga da budete u jednoj od ove dve grupe, a ja svedočim da niste ni od onih za koje Uzvišeni Bog kaže: **'Oni koji posle njih dolaze - govore: "Gospodaru naš, oprosti nama i braći našoj koja su nas u veri pretekla i ne dopusti da u srcima našim bude imalo zlobe prema vernicima; Gospodaru naš, ti si, zaista, dobar i milostiv'!"**

Rečima Ebu Dža'fer Muhammed Al-Bakira (neka mu Uzvišeni Bog Svoju milost podari) je utvrđeno da je Ebu Bekr Es-Siddik, neka je Bog zadovoljan njim, dostojan nadimka "Es-Siddik" (iskreni) jer je, uistinu, bio pouzdan, iskren i pravedan, i da je onaj ko to osporava lažac i na ovome i na budućem svetu. A onaj ko loše govori o Es-Siddiku, 'Omeru El-Faruku i 'Osmanu Zun Nurejnu, neka je Bog zadovoljan svima njima, ne spada u skupinu muslimana koje je Uzvišeni Bog pohvalio. Neka nas Bog sačuva od ružnog mišljenja

o ashabima (sledbenicima) i molimo Ga da sa ovog sveta odselimo sa ljubavlju prema njima. Amin.

Njihova druga sumnja:

"Autori hadiskih zbirki nisu lično videli Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, a ni čuda koja je činio, niti su čuli njegove reči bez posrednika. Njegove reči su do njih došle usmenom predajom i to 100 - 150 g. posle njegove smrti. Oni su ih nakon toga sakupili i oko pola odbacili jer su bile nepouzdane."

Odgovor:

Ogromna većina hrišćana i jevreja, onih ranijih i ovih današnjih, usmene predaje ceni jednako kao i pisane. I ne samo to, nego većina jevreja usmene predaje smatra potpunijim i vrednijim od pisanih. Katolici usmene predaje smatraju jednako vrednim kao i pisane i veruju da se i jedne i druge moraju prihvati i da se na njima temelji vera.

Stav jevreja spram usmenih predaja

Jevreji svoj verozakon dele na dva dela: Pisani koji nazivaju Tora i nepisani koji nazivaju 'Usmene predaje' koje su do njih došle putem učenjaka. Oni

veruju da je Bog na brdu Tur objavio Mojsiju obe ove vrste. Jedna vrsta je do njih doprla pisanim putem, a druga preko učenjaka koji su je prenosili s kolena na koleno. Ove dve vrste su kod njih na istom stupnju. Veruju da su obe od Boga i da se moraju prihvati. Međutim, nepisane predaje, većinom, stavljaju iznad pisanih, govoreći: "'Pisani zakonik' je manjkav i na mnogim mestima nejasan, pa bez usmenih predaja koje su jasnije, potpunije, i koje 'Pisani zakonik' pojašnjavaju i dopunjaju, nije dovoljan kao temelj vere." Zato oni značenja 'Pisanog zakonika' (Tore) odbacuju kada se ne slažu sa usmenim predajama.

Kod njih je postalo opštepoznato da zavet uzet od sinova Izraelovih nije uzet zbog Pisanog zakonika, nego zbog usmenog. I kao da su ovom varkom odbacili 'Pisani zakonik' i učinili usmene predaje osnovom svoje vere. Božije reči komentarišu usklađujući ih s ovim predajama, iako su se one umnogome razlikovale od pisanog Božijeg govora. Jevreji su, još u vreme Isusa, neka je mir na njega, toliko zastranili da su usmene predaje više cenili nego pisane, pa ih je Isus, neka je mir na njega, ukorio zamerajući im što iskrivljuju Božiji govor radi svog učenja. U njihovim knjigama stoji da su im usmene predaje njihovih prvaka draže od reči Tore i da su jedni delovi Tore dobri, a drugi loši, dok su sve

predaje njihovih prvaka dobre i bolje od zapisanih reči verovesnika.

Iz ovih, i ostalih njima sličnih izjava se saznaće da oni usmene predaje cene više nego 'Pisani zakonik', i da 'Pisani zakonik' razumeju onako kako ga komentarišu usmene predaje. Kod njih je 'Pisani zakonik' sličan mrtvom telu, a 'Usmene predaje' poput duše u kojoj je život.

Oni govore: "Bog je Mojsiju dao Toru i naredio mu da je zapiše i to je "Pisani zakonik", a poučio ga je i značenjima Tore i naredio mu da ih dostavi bez pisanja i to je 'Usmeni zakonik'. I Mojsije je sa ta dva zakonika sišao sa brda i prenio ih, Aronu, dvojici njegovih sinova i sedamdesetorici poglavara. Potom su ih oni preneli ostalim Izraelićanima. Ove usmene predaje su se prenosile sa kolena na koleno dok ih nije počeo sakupljati Er-Rebij Juda Hakk Duš (Judas) oko 150. g. koji ih je uz velike poteškoće sakupljaо oko 40 godina. Zatim ih je zabeležio u knjigu koju je nazvao 'Misnah'. I ta 'Misnah' sadrži usmene predaje koje su prvaci sedamnaest vekova posle smrti Mojsija prenosili jedni drugima usmenim putem. Oni veruju da je sve što se u njima nalazi od Boga, jednako kao i 'Pisani zakonik' i da se mora prihvati.

Jevrejski učenjaci su napisali dva komentara Misnahe, jedan u trećem veku (neki kažu u petom) u Kudsu, a drugi početkom sedmog veka u Vavilonu i njega nazivaju Gemara, tj. savršena, jer veruju da su te dve knjige savršen komentar osnovnog teksta Misnahe. 'Misnah i Gemara' sakupljene u jednu knjigu se nazivaju 'Talmud'. Radi razlikovanja se kaže: Talmud jerusalimski i Talmud vavilonski. Gemara je prepuna izmišljenih priča, ali je i pored toga cenjena kod jevreja. Studiraju je i kod svakog problema se njoj vraćaju uzimajući je za putokaz. Jevreji danas veru uzimaju iz ta dva Talmuda koji su daleko od Tevrata i ostalih verovesničkih knjiga. A vavilonski Talmud smatraju boljim od jerusalimskog.

I kada jevreji usmene predaje prenošene sedamnaest vekova stavljaju iznad Tevrata, znajući da su oni u tom periodu bili izloženi velikim iskušenjima i krupnim nedaćama koje su dovele do uništenja njihovih pisanih knjiga i gubljenja lanca njihovih prenosilaca, a i pored toga te usmene predaje smatraju temeljom svojih ubeđenja i svoje vere, pa kako se onda može prigovarati muslimanima što uzimaju Časne verovesničke hadise, sakupljene u knjige, jedan ili dva veka nakon Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega?

Stav većine hrišćanskih prethodnika spram usmenih predaja

Jusi Bis u svojoj istoriji kaže da je Klement u opisima apostola Jakova naveo pripovetke koje su, od očeva i dedova, do njega došle usmenom predajom. I o apostolu Jovanu je prenosio pripovetke čuvane pamćenjem. Klement je priznao da je usmene pripovetke prenosio od nekoliko učenjaka, jedan je Sirac u Grčkoj, drugi Ašurac na Istoku, treći Jevrej u Palestini. Međutim, učenjak od kojega je najviše usmenih predaja preneo, i nakon kojeg više nije tražio učenjaka, je učenjak skriven u Egiptu.

Jusi Bis, takođe, navodi da je Erinijus beležio sve što je do njega usmenim putem došlo od Polikarpa. I crkva je prenosila od Polikarpa, pa se Erinijus ponosio što ne piše na papir nego je, još od ranih dana, imao običaj da sve pamti. On pominje: da je Eknapijus prolazeći kroz Malu Aziju, bodrio različite crkve da se čvrsto vežu za usmene predaje, ističući da je Bibis pisao sve usmene predaje koje su do njega doprle od vođa i njihovih sledbenika, jer se rečima živih više okoristio nego knjigama; da je poznati istoričar Hedžisi Bus, lakim stilom, u pet knjiga napisao predaje o apostolima koje su do njega došle usmenom predajom; da su mnogi

biskupi prihvatili usmene predaje o uskrsu, koje su im prenele neke osobe, a koje su, zatim, biskupi uneli u knjigu i poslali u crkve naredivši da ih ljudi prihvate; da je, sledbenik apostolovih učenika, Klement Iskender Janus, na molbu prijatelja da prikupi usmene predaje koje je čuo od apostola, napisao knjigu o uskrsu.

Katolik Džon Milner je u svom desetom pismu upućenom Džejmsu Brovnu napisao da osnova katoličke vere nisu samo pisane Božije reči, već mnogo više od toga, ona obuhvata i pisane i usmene reči, tj. Svetе knjige ali i usmene predaje kojima crkva komentariše veru. Erinijus je objasnio da je za onoga ko traga za istinom najlakše da pregleda usmene predaje, jer iako su jezici naroda različiti, bit usmenih predaja je jedna.

Tako su usmene predaje apostola, prenošene sa kolena na koleno, sačuvane u rimskoj katoličkoj crkvi, jer su ih apostoli predali ljudima, a ljudi su ih predali katoličkoj crkvi.

Milner u istom pismu kaže da je Tertulijen rekao: "Inovatori obično prihvataju Svetе knjige, a odbacuju usmene predaje kako bi slabe uhvatili u svoju mrežu, a u srednji sloj ubacili sumnju, i mi takvima, zato, ne dopuštamo da u svojim polemikama uzimaju Svetе

knjige kao dokaz. Od rasprave koja se oslanja na Svetе knjige nema druge koristi osim glavobolje i bolova u stomaku, a ako se nešto i postigne, to je krnjavo, jer su svi propisi hrišćanstva i njegovih ubeđenja zbog kojih smo mi postali hrišćani, preneseni usmenim predajama."

Milner, takođe, navodi reči Uridžina: "Nama ne priliči da verujemo ljudima koji prenose iz Svetih knjiga, a ostavimo usmene predaje koje nam nudi Božija crkva."

On nam od Basiliusa prenosi da se u crkvi Čuvaju mnoge teme kao materijal za savetovanje. Jedne su uzete iz Svetih knjiga, a druge iz usmenih predaja. Njihova snaga u veri je jednaka.

On, takođe, pominje da je Ibfans u odgovoru novatorima podsticao na upotrebu usmenih predaja jer nije sve u Svetim knjigama.

Zatim navodi da je Črisostom rekao da apostoli nisu sve dostavili pisanim putem, nego su mnogo toga dostavili usmenim putem. I oba načina su značajna. Usmene predaje su temelj verovanja, i kada se nešto utvrdi usmenim putem, mi ne tražimo drugog dokaza.

Takođe napominje da je Ekstajn rekao da za neka pitanja ne postoji pisani oslonac, pa se uzima iz usmenih

predaja; jer mnoge nepisane stvari donosi Vrhovna crkva, i one nisu napisane.

Sveštenik Er-Rebij Musa Kudsij je naveo mnoštvo događaja iz Svetе knjige koji se ne razumeju bez usmenih predaja.

Ništa od ubedjenja i verovanja hrišćana se ne utvrđuje Jevangeljem, naprotiv, sve se uzima iz usmenih predaja, kao npr: da je Sin u biti ravan Ocu, da je Sveti Duh proizašao iz Oca i Sina, da Isus, neka je mir na njega, ima dvojaku prirodu, a jednu suštinu; da ima dve volje (ljudsku i božansku), da je nakon smrti ušao u Pakao i mnoga druga slična verovanja.

Dr Bright ističe da stvari koje predstavljaju uspeh nisu sve zapisane, jer su apostoli jedne događaje preneli pisanjem, a druge usmenim putem. I teško onima koji ne prihvataju i jedne i druge, jer su usmene predaje u pitanjima verovanja oslonac i izvor ravan pisanim tekstovima.

Biskup Monik kaže da je usmena verzija vrednija od pisane.

Dželenk Verthe tvrdi da se sva neslaganja u zakoniku rešavaju usmenim predajama, jer su one ključ rešenja za sve razmirice.

Biskup Mani Sik tvrdi da u veri postoji šest stotina stvari koje crkva propisuje, a one nisu nigde u Svetoj knjizi pojašnjene, nego su uzete iz usmenih predaja.

Vilijam Mijur kaže da vera starih hrišćana u koju spadaju i ubeđenja neophodna za spasenje, nije bila zapisana, nego je deci i onima koji su želeli prihvati hrišćanstvo prenošena usmenim putem.

I nakon što smo videli da se jevreji i hrišćani više oslanjaju na usmene nego na pismene predaje, pa čemu onda napad na verovesničke hadise, kada se zna da je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, rekao:

"Budite oprezni s mojim hadisom osim ako ste sigurni da je od mene, a ko na mene slaže neka pripremi sebi mesto u vatri."

1) Ovaj hadis (kazivanje) prenose 62 ashaba (sledbenika), a među njima su i destorica kojima je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, još dok su

bili u životu zagarantovao Raj. Hadis je mutevatir⁵⁵ beleže ga mnogi hadiski učenjaci. (Fethul Bari: 1:119).

I ovaj hadis je mutevatir, jer ga prenosi šezdeset i dva ashaba.

Zato je interes muslimana za pamćenje Časnog Kur'ana i verovesničkih hadisa, još od prvog veka, veći od interesa hrišćana za pamćenje njihovih svetih knjiga. Međutim, ashabi u svoje vreme nisu sabrali hadise iz nekoliko razloga, u koje spada potpuna predostrožnost da se reči Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, ne pomešaju sa rečima Uzvišenog Boga. Ali su ih zato generacija nakon ashaba⁵⁶ – tabi'ini⁵⁷ bez posebnog redanja, beležili u poglavljima islamskog prava, da bi ih, kada su bili na uredan način zabeleženi, prostudirala i vrednovala generacija ljudi koji su došli posle tabi'ina. Trud koji su oni uložili na izučavanju hadisa je bio ogroman, tako da se, u upoznavanju biografija prenosioca hadisa, njihove odanosti veri i sposobnosti pamćenja, pojavila fenomenalna nauka. Svaki prenosioc hadisa je hadis navodio zajedno sa lancem ljudi koji su

⁵⁵ Citat kojeg prenose mnogo osoba iz generacije u generaciju, uz nemogućnost da se svi oni slože na neistini.

⁵⁶ Svaki musliman koji je imao priliku da se lično da sretne sa Poslanikom Muhammedom, mir nad njim,

⁵⁷ Generacija muslimana nakon ashaba poslanika Muhammeda, mir nad njim.

ga do njega preneli, a koji seže do Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Neki od tih hadisa prenose tri osobe. Svi hadisi se dele na tri dela: mutevatir, mešhur i ahad.

Tvrđnje kritičara: "...oni su ih sakupili, a zatim oko pola odbacili jer su bili nepouzdani" su neosnovane, jer prenosioci hadisa nisu odbacili ništa osim slabih hadisa, tj. one hadise koji nisu imali celovite lance prenosioca. Njihovo ostavljanje ne škodi. Svi sledbenici Islama prihvataju verodostojne hadise, iz pouzdanih hadiskih zbirk, a ne prihvataju hadise iz nepouzdanih zbirk, niti one koji se ne slažu sa sahih (verodostojnim) hadisima.

I tako postaje očito da niko nema pravo napadati sledbenike Islama što prihvataju reči svoga Verovesnika neka su blagoslov i mir na njega.

Da bi se shvatio stav hrišćana po ovom pitanju, prikladno je navesti pripovetku koju beleži Džon Milner u svojoj knjizi koju je izdao 1838. g. u kojoj se kaže: "...da je francuska svetica Dark, izjavila da je ona ta žena koja se pominje u knjizi Jovanovo Otkrivenje (12:1-2) gde se kaže:

"(1) I znak veliki pokaza se na nebu: žena obučena u sunce, i mesec pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest zvezda. (2) I beše trudna, i vikaše od muke, i mučaše se da rodi."

Ona je izjavila da je trudna Isusom. Sledio ju je veliki broj hrišćana. Bili su veoma radosni zbog te njene trudnoće, pa su od zlata i srebra pravili tanjire da sa njima dočekaju "novorođenog boga"

Autor Rahmetullah, kao opasku na ovu pripovetku kaže: "Da li je ovo sretno novorođenče dostiglo božanski stepen poput njegovog oca ili ne?! Ako jeste, da li je, onda, vera u trojstvo zamenjena "četvorostvom" ili ne?! Zatim, je li naziv 'Otac' zamenjen nazivom 'Ded', ili ne?! Pogledajte kako se ovim, i sličnim pričama poigrava umovima sveštenika i njihovih potomaka! I, konačno, ko je bio u ovakovom stanju i čiji razum je ovo prihvatao, nema pravo govoriti o Islamu, njegovom Kur'anu i njegovom Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega.

Bože! Uputi nas na pravi put, i udalji nas od izmišljotina, zabluda i preterivanja!

ČETVRTI DEO

Dokazi verovesničke misije našeg verovesnika Muhammeda (neka su blagoslov i mir na njega)

Sadrži:

- šest pokazatelja i
- četiri radosne vesti

Prvi pokazatelj:

Mnoštvo mu'džiza (čuda) koje su se desile Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega. One se dele na dve vrste:

Prva vrsta:

Vesti o nepoznatim događajima koji su se desili u prošlosti i događajima koji će se desiti u budućnosti.

Vesti o nepoznatim događajima koji su se desili u prošlosti su mnogobrojne, kao npr. kazivanja o verovesnicima i iščezlim civilizacijama, iako o njima nije ništa ni od kog čuo niti iz knjiga čitao. Na to ukazuju reči Uzvišenog Boga u suri "Hud", 49:

"To su nepoznate vesti koje ti Mi objavljujemo; ni ti ni narod tvoj niste pre ovoga o tome ništa znali."

Različitost kur'anskog interpretiranja pojedinih kazivanja, u odnosu na Knjige jevreja i hrišćana, je namerna. Njome se želi istaknuti da su te njihove knjige iskrivljene i da je Časni Kur'an došao s istinom, kao što to kaže Uzvišeni Bog u suri "En-Neml", 76:

"Ovaj Kur'an sinovima Israilovim kazuje najviše o onome u čemu se oni razilaze."

U hadisima je, takođe, veoma mnogo vesti i o događajima koji će se u budućnosti desiti. Evo nekih:

1. Božiji Poslanik Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, je obavestio ashabe (sledbenike) da će biti oslobođena Mekka, Bejtul Makdis, Jemen, Sirija i Irak. Najavio je vreme bezbednosti i mira u kome će žena moći putovati iz Hir u Meku, ne strahujući ni od koga osim od Boga. Zatim je rekao da će Hajber, narednog dana, biti oslobođen pod vođstvom Alije; da će muslimani podeliti blago Perzije i Vizantije; da će Perzijanke biti njihove sluškinje; da će Perzija propasti i neće se više nikada oporaviti; da će Vizantija biti upokorena stolećima, i kada god se

pridigne muslimani će biti ti koji će je pobediti. I sve navedeno se desilo, u vreme ashaba, tačno onako, kako je to Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, najavio.

2. Kazao je da se neće pojaviti nered dok je 'Omer, neka je Bog zadovoljan njim, živ, i tako je i bilo. 'Omer je svakom neredu stao na kraj.

3. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao da će Osman, neka je Bog zadovoljan njim, biti ubijen dok bude učio Kur'an, da će 'Aliju, neka je Bog zadovoljan njim, ubiti najveći bednik od njegovih savremenika i da će Ammara ubiti grupa nasilnika. Njih trojica su, zaista, poginuli onako kako je to Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, opisao.

4. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je najavio pojavu lažnog poslanika u plemenu Sekif, i pojavu opasne osobe koja će posvuda sejati smrt. I ovo predskazivanje se obistinilo, kao što je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, najavio. Muhtar Es-Sekafi se proglašio verovesnikom, te je, namesnik Basre Mus'ab bin Ez-Zubejr protiv njega ratovao, i ubio ga u Kufi (67. hidžretske g.). A osoba koja će posvuda sejati smrt je bio

El-Hadždžadž Es-Sekafi, koji je umro 95. hidžretske/714. gregorijanske godine.

5. Allahov Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao da će se, nakon oslobođanja Bejtul-Makdisa u Jerusalimu, pojaviti velika epidemija. Tri godine posle osvojenja Kudsa, u vreme 'Omerove vlasti, u selu Amuvas, udaljenom od Kudsa oko 20 kilometara, u kome je bio vojni centar, desilo se ono što je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, njavio. Bila je to prva epidemija od pojave Islama i u njoj je umrlo sedamdeset hiljada osoba.

6. Allahov Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao da će ensarijka Umu Hiram bintu Melhan En-Nedžarij, neka je Bog zadovoljan njom, preći more sa narodom koji će ratovati na Božijem putu. Ona je, u vreme 'Osmana, neka je Bog zadovoljan njim, sa mužem 'Ubادом ibn Es-Samитом, neka je Bog zadovoljan njim, i vojskom koja je, na čelu sa sirijskim namesnikom Mu'avijom, neka je Bog zadovoljan njim, krenula da osvoji ostrvo Kipar, doista, prešla more. I kada je prešla more, dovedena joj je jahalica da je uzjaše. Međutim, životinja ju je bacila na zemlju i ubila je. Na tom mestu je i ukopana (27. h.g. / 647. g.). Bila je to prva žena koja je učestovala u pomorskoj bici sa muslimanima.

7. Rekao je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, da će njegova kćer Fatima, neka Bog bude zadovoljan njom, biti prva od njegove porodice koja će, posle njega, umreti. I ona je, umrla šest meseci nakon njegove smrti (u mesecu Ramazanu, 11.h.g. / 632. g.).

8. Rekao je, Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega da će Hasan ibn 'Alija, neka je Bog zadovoljan njim, biti ugledna osoba kojom će Allah izmiriti dve ogromne skupine ljudi.

I reči Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, se ponovo obistiniše. Nakon ubistva njegovog oca 'Alije, 40. hidž. narod ga proglašava halifom. Na tom položaju ostaje sedam meseci. Mrzeo je međusobno ratovanje muslimana, te se, 41. h. g., u mesecu džumadel-ula, odrekao vlasti. Tako je Bog, tim njegovim postupkom, izmirio stanovnike Sirije i Iraka. I ta godina je, zbog toga, nazvana godinom sloge.

9. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao da će Husejn ibn 'Alijj, neka je Bog zadovoljan njim, poginuti u Tafu (u predgrađu Kufe, na obali reke Eufrat, mestu danas poznatom kao Kerbela). I to se i desilo kao što je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, rekao.

10. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao da će ashab Suraka ibn Dža'šem obući narukvice kralja persijskoga. I kada su donesene 'Omeru nakon osvajanja Persije, on je pozvao Suraku i predao mu ih, izvršavajući time obećanje Verovesnika, neka su blagoslov i mir na njega. Tom prilikom je rekao: "Hvala Bogu koji ih je oduzeo od Kisre, a podario ih Suraki".

11. Kada je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, poslao Halida ibn Velida Ekadiru ibn Abdul Meliku Kindiju, vlasniku Devmetul- Džendela, rekao je da će ga naći u vreme dok bude lovio kravu. I desilo se kako je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, opisao.

12. Zatim je najavio izbijanje vatre iz zemlje, u Hidžazu, koja će obasjavati vratove kamila u Basri. I ta ogromna vatra se pojavila u blizini Medine Munevere, u mesecu džumade-l-ahireh, 654. hidžretske godine. Rasplamsala se tako da su zemlja i sve što se na njoj nalazilo podrhtavali. Vapaji su se upućivali njenom Stvoritelju, a stanovnici Medine su verovali da će ona sve uništiti. Ljudi su, u tako teškom stanju, ostali sve do njenog gašenja, 27. redžepa. Vest o ovoj vatri je zabilježena u istorijskim knjigama, a o njoj su napisane i posebne knjige. Buharija i Muslim, četiri stotine godina

pre njene pojave, donose vesti o njoj u svojim zbirkama verodostojnih hadisa.

Druga vrsta:

Nesvakidašnja, natprirodna dela koja je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, uradio. Njih ima oko hiljadu, a evo nekih od njih:

1. Isra i Miradž:

Uzvišeni Bog u suri "Noćno putovanje" (1), kaže:

"Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog u Hram daleki čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu neka znamenja Naša pokazali."

Isra i Mi'radž su se desili u budnom stanju, dušom i telom, jer se reč "abd" koristi za oboje, telo i dušu zajedno. Upravo zato su ih nevernici odbacili i osporili. Da se nisu desili telom i u budnom stanju, ne bi postojao razlog za osporavanje i negiranje, jer se slična zbivanja u snovima ne osporavaju. Zar ne vidiš da niko ne osporava tvrdnju osobe da je u snu letela istokom i zapadom, a da se istovremeno nije prevrnula niti pokrenula u postelji?

Za noćno putovanje Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, telom i dušom, u budnom stanju, i razum i tradicionalni dokazi kažu da nije nemoguće.

Razумski dokaz:

Uzvišeni Bog je Stvoritelj sveta i On sve može. Munjevita brzina Muhammedovog, neka su blagoslov i mir na njega, tela je za Uzvišenog Boga laka stvar. Najviše što se u tome desilo je nadnaravnost. A i sve druge mu'džize (čuda) su nadnaravni događaji.

Tradicionalni dokaz:

Uspon tela na nebo nije nemoguć čin, ni kod jevreja, a ni kod hrišćana, zbog sledećeg:

U Drugoj knjizi o Carevima (2:1 i 11) se kaže:

"(1) A kad Gospod htede uzeti Iliju u vihoru na nebu, podoše Ilija i Jelisije iz Galgala. (11) I kad idahu dalje razgovarajući se, gle, ognjena kola i ognjeni konji rastaviše ih, i Ilija otide u vihoru na nebo."

Ovaj tekst ukazuje na to da je Ilija živ uzdignut na nebo. Ova je prihvaćeno kod sveštenika. Oni, takođe,

veruju da je Isus, neka je mir na njega, nakon što je umro i bio ukopan u grob, ustao živ i, svojim telom se uspeo na nebo, pa je seo na desnu ruku svoga Oca. Zato oni, ni s pozicije razuma, a ni iz tradicionalnih dokaza, nemaju pravo osporavati mi'radž Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega.

2. Polovljenje Meseca:

Uzvišeni Bog u suri "El-Kamer" (1-2) kaže:

"Bliži se Čas i Mesec se prepolovio! A oni, uvek kada vide čudo, okreću glavu i govore: 'Čarolija neprestana!'"

Na polovljenje Meseca pred Muhammedom, neka su blagoslov i mir na njega, ukazuju verodostojni hadisi. To je događaj o kome govorи i Časni Kur'an i verodostojni hadisi navedeni u Muslimovoј i Buharijinoj zbirci verodostojnih hadisa. Za sveštenike je, najveći tobožnji dokaz za osporavanje ovog događaja, tvrdnja da se je taj događaj desio, bio bi zapažen na Zemlji, i istoričari čitavog sveta bi ga zabeležili. Taj njihov tobožnji dokaz je za nas teoma neosnovan i slab zbog sledećeg:

a) Nojev, neka je mir na njega, potop, pomenut u sedmoj i osmoj glavi knjige Postanak, je bio veoma značajan događaj. Ali ga, i pored toga, negiraju idolopoklonici Indije, Persije i Keldanije. Kinezi ga potpuno odbacuju i žestoko poriču, a bezbožni hrišćani Zapada se tim događajem ismejavaju i na krajnje nekulturan način se izražavaju o Uzvišenom Bogu i Njegovom verovesniku Noju, neka je mir na njega. Pa, jesu li sveštenici zadovoljni s činjenicom da istočni narodi poriču potop, a bezbožnici iz njihovog naroda ga uzimaju za podsmeh?!

b) Događaj zakašnjenja Sunca radi Isusa Navinog pomenut u knjizi Isus Navin (10:12-13), za koji komentatori i istoričari sledbenika Knjige kažu da je trajao 24 sata. To je ogroman događaj koji se desio 1450 g.p.n.e. i koji su morali primetiti svi stanovnici Zemlje, jer ni gusti oblaci ne mogu znanje o njemu sprečiti u mestima gde je tada bio dan. Ljudi kod kojih je tada bila noć su, takođe, morali osetiti da je noć potrajala 24 sata duže nego obično. I pored toga, idolopoklonici Kine i Persije ga poriču i nigde ga u svojim istorijama ne pominju, a evropski ateisti se s tim kazivanjem ismejavaju i negiraju ga. Pa da li se sveštenici slažu s osporavanjima istočnih naroda i negiranjem ateista iz njihovog naroda?!

v) Matej u svome Jevanđelju (27:51-53) navodi nekoliko krupnih događaja koji su se desili neposredno posle raspeća, a to su: cepanje zavese u hramu od gornjeg kraja do donjega, potres zemlje, pucanje kamenja, otvaranje grobova, uskrsnuće mnogih tela svetaca, njihov izlazak iz grobova i ulazak u Kuds, pa njihovu pojavu pred mnogima. Ovi događaji su, zaista, lažni, ali kažemo: "Ovi krupni događaji se ne pominju u knjigama Vizantinaca i jevreja, i ne samo to, nego se ne pominju ni u Jevanđelju po Jovanu, a u Jevanđeljima po Marku i Luki se navodi samo cepanje zavese u hramu, dok se ostali veliki događaji ne pominju. A zna se da je njihovo navođenje preče od ječanja razapetog ili, pak, nekih drugih nevažnih događaja, znajući da tragovi nekih događaja, kao što je pucanje kamenja i otvaranje grobova, ostaju i nakon što se dese. I čudno je to da Matej ne pominje kuda su otišli ti sveci što živi iz grobova ustaše?! Jesu li ostali u životu ili su se vratili u svoje grobove?! Zato se neki s tim velikim preuveličavanjem ismejavaju i kažu: "To je Matej, verovatno, video u snu". Zatim, iz Lukinog Jevanđelja se razume da se cepanje zastora u hramu desilo pre smrti "razapetog", dok se iz Matejevog i Markovog Jevanđelja razume da se to dogodilo posle smrti "razapetog." Pa kako sveštenici rešavaju ove dileme?!

g) U Jevanđelju po Mateju (3:16-17); Jevanđelju po Marku (1:10-11); i Jevanđelju po Luki (3:21-22) se kaže da je Jovan Krstitelj (ar. Jahja) krstio Isusa u reci Jordan, i dok je Isus, neka je mir na njega, izlazio iz vode, video je kako se nebesa otvaraju i Duha koji mu silazi u liku goluba. Zatim je do njega došao glas s neba: "**Ti si sin Moj, koga sam odabral**."

Otvaranje nebesa danju i goluba koji silazi s nebesa, mora videti većina ljudi na Zemlji, kao što moraju čuti i glas čije čuvenje nije specifično samo za jednu osobu. Međutim, niko od istoričara tog vremena nije zabeležio taj događaj, osim trojice pomenutih jevanđelista. Zato ateisti Evrope to uzimaju za podsmeh, i govore: "Zašto nam Matej nije opisao ta nebeska vrata koja su se otvorila? Jesu li ona velika, srednja ili mala i na kojoj strani neba su se nalazila?!" Sveštenici lupaju glave smeteni u utvrđivanju toga. Zatim, zašto nas Matej nije obavestio šta se desilo s golubom, da li ga je neko stavio u kavez ili se, pak, vratio na nebesa, da li su nebesa bila otvorena čitavo to vreme, i jesu li videli unutrašnjost nebesa lepim?! Kako sveštenici odgovaraju na sva ova pitanja?! Osporavanje Muhammedove, neka su blagoslov i mir na njega, mu'džize (polovljene meseca) je, dakle, potpuno neosnovano i bez ikakve vrednosti.

3. Mu'džiza (čudo) uvećavanja male količine vode:

Ova mu'džiza se Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, desila nekoliko puta. Enes ibni Malik, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da se u vreme ikindije (vreme kada je senka nekog objekta dva puta veća od samog objekta) zadesio u mestu Zevra, kod medinske pijace. Ljudi su tražili vodu da se abdeste (versko pranje), ali je nisu našli. Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je stavio svoju ruku u posudu u kojoj je bilo malo vode, i iz njegovih prstiju je počela izbijati voda sve dok se nije i poslednji ashab abdestio (versko pranje pre molitve).⁵⁸

Džabir ibn Abdullah, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da su ljudi na dan bitke na Hudejbiji ožednili, a nisu sa sobom imali vode. U Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, je bila mala posuda s malo vode. Stavio je u nju ruku i između njegovih prstiju je počela izbijati voda kao iz izvora. A ljudi je bilo hiljadi i četiri stotine.⁵⁹

⁵⁸ Fethul-Bari 6:580.

⁵⁹ Fethul-Bari 6:581

Džabir nam, takođe, prenosi da u bici Bevat ljudi nisu imali vode, pa je došao Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, sa zdelom u koju je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, stavio svoju ruku, zatim je Džabir, neka je Bog zadovoljan njim, nasuo u nju malo vode koja je počela kružiti dok se zdela nije napunila. Zatim je naredio ljudima da se abdeste i piju, tako da niko nije ostao potreban vode. Potom je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, izvadio ruku iz posude koja je još uvek bila puna.⁶⁰

Muaz ibn Džeble, neka je Bog zadovoljan njim, nam prenosi da su ljudi u ratnom pohodu na Tebuk stigli do jednog, veoma slabog, izvora vode. Njegov tok je bio poput remena od obuće. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je prišao, stavio svoje ruke u njega i umio se nakon čega je voda počela tako jako teći da se čuo glasan žubor. Svi su pili, a Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao: "Muaze, ako poživiš dugo, verovatno ćeš ovde videti bašte."⁶¹

'Umer, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je ljude zadesila jaka žđ u pohodu na Tebuk, pa su klali kamile, cedili su njihovu unutricu i tu tečnost su pili. Ebu

⁶⁰ Sahihu Muslim 18:145

⁶¹ Sahihu Muslim 15:41

Bakr, neka je Bog zadovoljan njim, je tražio da Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, uputi Bogu molitvu. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je, podigavši dlanove molio Uzvišenog Boga i obilna kiša je pala pre nego je spustio dlanove. Ashabi su napunili sve svoje posude vodom i krenuli su, primetivši da je kiša pala samo na njihov logor.⁶²

'Imran ibn Husejn, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je Verovesnika, neka su blagoslov i mir na njega, i njegove ashabe u jednom manjem vojnom pohodu zadesila velika žeđ, pa je poslao dvojicu ljudi u određenom pravcu rekavši im da će naći jednu ženu koja na svojoj kamili nosi mešinu s vodom. Otišli su i vratili se sa ženom. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je uputio molitvu svome Gospodaru, a zatim je naredio ljudima da iz te mešine napune sve svoje posude. Napunili su ih, a da se u mešini nije smanjila količina vode. Potom je napunio njen zavežljaj hranom koju je sabrao od ljudi i rekao joj: "Idi sada, mi nismo ništa od tvoje vode uzeli, nego nas je Bog napojio."⁶³

⁶² El Bidaje ve nihaje, 5:11, 6:107

⁶³ Fethul-Bari 1:447 i Sahihu Muslim 5:191

4. Mu'džiza uvećanja male količine hrane:

Ovo mu se desilo nekoliko puta. Džabir, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je jedan čovek došao Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega, tražeći od njega da ga nahrani. Dao mu je 30 sa'a⁶⁴ ječma. On i njegova žena i gosti su to jeli dugo vremena, pa je otisao da izvaga ječam. Potom je došao Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, i obavestio ga o tome. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, mu je rekao: "Da ga nisi vagao, još bi vam dugo bio dovoljan."⁶⁵

Prenosi se da je Džabir na dan bitke na Hendeku zamesio jedan sa'a ječma i skuvao ga s mesom koze. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je pljucnuo u testo i kazan, i molio za blagoslov u hrani, pa se, taj dan, tim sa'om hleba i kozijim mesom nahranilo hiljadu ljudi.⁶⁶

Džabir, neka je Bog zadovoljan njim, nam prenosi da mu je otac umro s velikim dugovima. Nakon smrti su mu došli oni koji su mu pozajmili imetak tražeći svoje pravo. Plodovi koji su pristizali nisu bili dovoljni

⁶⁴ Sa' je mera za žito, nije ista u svim krajevima, većinom iznosi oko 3 kilograma.

⁶⁵ Sahihu Muslim, 15:40

⁶⁶ Fethul-Bari, 7:395; Sahihu Muslim 13:216

za vraćanje dugova, pa im je Džabir ponudio glavnici imetka, što su odbili. Otišao je Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, i obavestio ga o tome. On, neka su blagoslov i mir na njega, mu je rekao: "Otrgaj plodove i razdeli ih na hrpe". Kada je to uradio, Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je prošao pored tih plodova i kod njih učio molitvu Bogu, nakon čega je Džabir, sve očeve dugove s lakoćom vratio, a od plodova mu je preostalo onoliko koliko ih svake godine ubere.⁶⁷

Enes ibni Malik, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je jednog dana došao Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega, noseći pod pazuhom nekoliko ječmenih hlebova kojima je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, nahranio osamdeset ljudi .⁶⁸

Enes prenosi da mu je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, kada je oženio Zejnebu, naredio da, poimenice, pozove ljude. Kada se napunila soba i kuća, Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je stavio pred njih malu posudu s jelom od datula. Zatim je

⁶⁷ Fethul-Bari 5:60

⁶⁸ Fethul-Bari 6:586; Sahihu Muslim 13:218

u nju stavio tri prsta, i tražio od njih da jedu. Ljudi su jeli i izlazili, a posuda je ostajala puna.⁶⁹

Ebu Ejub, neka je Bog zadovoljan njim, nas obaveštava da je pripremio jelo za Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, i Ebu Bekra, neka je Bog zadovoljan njim. Hrane je bilo dovoljno samo za njih dvojicu. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je naredio da pozovu trideset uglednih Ensarija. Pozvani su, jeli i otišli, zatim mu je naredio da pozove šezdeset drugih, koji su se, takođe, odazvali jeli i izašli, i na kraju je od njega tražio da mu pozovu sedamdeset sledećih. Pozvali su ih i oni su se odazvali, jeli i otišli. Ejub kaže: "Tu moju hranu je jelo stotinu i osamdeset ljudi".⁷⁰

Semure ibn Džundub, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, donešena posuda mesa. Ljudi su jeli iz njega i smenjivali se od ručka do noći. Jedni su ustajali, a drugi sedali.⁷¹

Abdurrahman ibn Ebi Bekr, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je kod Poslanika, neka su

⁶⁹ Fethul-Bari 9:226; Sahihu Muslim 9:233

⁷⁰ El-Bidaje ven-Nihaje 6:127

⁷¹ El-Bidaje ven-Nihaje 6:129

blagoslov i mir na njega, bilo stotinu i trideset ljudi. Pripremljen je sa' hrane i ovca od koje je ispečena džigerica, (ili unutrica), i niko od 130 ljudi nije ostao, a da nije od toga uzeo komad. Ostatak je stavljen u dva tanjira, iz koga su, potom, jeli svi, a Abdurrahman je poneo sa sobom na kamili ono što je preostalo.⁷²

Od Seleme ibn Ekve'a, Ebu Hurejre i 'Umera ibn El- Hattaba, neka je Bog zadovoljan njima, se prenosi da je u nekim pohodima (a neke predaje kažu da se radi o bici na Tebuku) muslimane i Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, zadesila velika glad, pa je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, naredio da se sakupi sva preostala hrana. Kada su mu došli s hranom, a najveći komad koji mu je pristigao je bio jedan sa'a hurmi, postavili su hranu na hrpu koja nije bila veća od koze koja leži. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je zatim proučio molitvu Bogu i naredio ljudima da napune svoje posude. I u čitavoj vojsci nije ostala ni jedna posuda, a da je nisu napunili, i preostalo je hrane.⁷³

5. Govor drveta i kamena i njihovo svedočenje da je on verovesnik:

⁷² Fethul-Bari 5:230

⁷³ Sahihu Muslim 1:222-225

Ibn 'Umer, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, pozvao jednog beduina (pustinjaka) u islam, pa mu je on rekao: A ko će posvedočiti to što govoriš? Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, reče: 'Ova semura⁷⁴ u ovoj dolini, ona će mi biti svedok.' I drvo mu se, roveći zemlju, počelo približavati. Kada je stalo pred njega, zatražio je da posvedoči njegove reči, i ono ih je potvrdilo, a potom se vratilo na svoje mesto.⁷⁵

Od Džabira, neka je Bog zadovoljan njim, se prenosi da se Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, osamio radi fiziološke potrebe, ali nije našao skrovito mesto da se sakrije. U dolini je ugledao dva drveta. Otišao je do jednog, uhvatio se za njegovu granu i rekao mu: "Kreni za mnom, s Božijom dozvolom!" Drvo je krenulo za njim poput zauzdane deve kojoj je s ularom stavljeno drvce u nos radi lakšeg vođenja. Tako je postupio i s drugim drvetom. Kada se našao između njih dvoje rekao im je: "Nadvijte se nadamnom, s Božijim dopuštenjem". A kada je obavio nuždu, svako drvo se vratilo na svoje mesto i ispravilo se.⁷⁶

⁷⁴ Semura je vrsta drveta.

⁷⁵ El-Bidaje ven-Nihaje 6:144, 311

⁷⁶ Sahihu Muslim 18:143

Od Ibni Abasa, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, rekao beduinu: "Hoćeš li verovati da sam ja Božiji Poslanik ako mi dođe ova palmina grana? Hoću, odgovori beduin. I grana je počela skakutati pa je došla do Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, joj je, zatim, rekao: "Vrati se", i ona se vratila na svoje mesto.⁷⁷

Od Burejde ibni El-Husajba se prenosi da je jedan beduin od Božijeg Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, tražio da mu pokaže znak i dokaz verovesničke misije, pa mu je rekao: 'Reci ovom drvetu: - Božiji Poslanik te zove -', i drvo se počelo povijati desno i levo, trgati svoje žile, i roveći zemlju počelo mu se približavati. Kada je stiglo do njega progovorilo je: 'Esselamu alejke ja Resulallah' (Neka je mir na tebe o Božiji Poslaniče). Beduin reče: 'Naredi mu da se vrati na mesto gde je poniklo.' I drvo se vratilo, a beduin, potom, reče: 'Dozvoli mi da ti učinim sedždu! (Da ti se poklonim). Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, reče: 'Ne, nije dozvoljeno na sedždu (padanje ničice) padati ni pred kim osim pred Uzvišenim Bogom'. Beduin

⁷⁷ El-Bidaje ven-Nihaje 6:143, 311

reče: 'Onda mi dozvoli da ti poljubim ruke i noge', pa mu je to dozvolio."⁷⁸

Više od deset ashaba prenosi da je krov Poslanikove, neka su blagoslov i mir na njega, džamije bio postavljen na stubove od palmi. I kada bi Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, držao hutbu (propoved), ispeo bi se na jedan od tih palminih panjeva, a kada mu je sagrađen minber, ispeo se na njega ostavivši pomenuti panj, pa se tom prilikom začuo glas panja sličan glasu steone kamile, koji se od silnog plača raspuknuo. Mesdžid (mesto gde se obavlja molitva) je podrhtavao od njegovog jecanja. Ljudi su glasno plakali. Tada mu je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, prišao, pomilovao ga, pa je ušuteo. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao: 'On je plakao samo zato što se više na njemu ne veliča Uzvišeni Bog, i tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, da mu nisam prišao, ostao bi u ovakovom stanju sve do Sudnjeg dana.' Zatim je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, naredio da se stavi ispod minbera (mesto gde imam predvodi molitvu)."⁷⁹

⁷⁸ Delailun-Nubuvve od Ebi Nei'ma El-Ashfanija, 2:390.

⁷⁹ Fethul-Bari, 2:397

I ovaj hadis je, po svojoj tekstovnoj građi opšte poznat i kod ranijih i kod novih generacija, a njegovo značenje prenosi tako veliki broj ljudi da se može smatrati nepobitnom naučnom činjenicom.

Ibni Mes'ud, neka je Bog zadovoljan njim, prenosi da su čuli glas hrane koja veliča Boga dok je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, jede.⁸⁰

6. Pad kipova:

Ibni 'Abas prenosi da je oko Kabe bilo 360 kipova koji su bili olovom pričvršćeni za kamen. Kada je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, oslobođio Meku, ušao je u Harem (sveto mesto gde se nalazi Kaba) i štapom koji je nosio pokazivao na idole, govoreći: "Došla je istina, a iščezla laž. Laž, zaista, nestaje!" I svaki kip u koga je pokazao pao je licem na tlo, tako da ni jedan nije ostao na nogama. Zatim je naredio da se izbace vani.⁸¹

7. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je, neke bolesti, izlečio potirući bolno mesto svojom mubarek (blagoslovljenom) rukom:

⁸⁰ El-Bidaje ven-Nihaje, 6:323

⁸¹ Fethul-Bari, 8:400

Sa'd ibn Ebi Vekas prenosi da je Katade ibn Nu'man u bici na Uhudu pogoden u oko koje mu je ispalo na obraz. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, ga je vratio na mesto i ono mu je izgledalo lepše od zdravog oka.

'Usman ibn Hunejf prenosi da je slepac došao Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega, i rekao mu: "Moli Boga da mi povrati vid." Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, ga je naučio neke molitve kojima će moliti Boga. Bog mu je, dok se 'Usman vraćao kući, povratio vid.

Ibni Mula'ib El-Esinne je oboleo od trbušne vodene bolesti, pa je poslao jednog čoveka Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega. Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, je uzeo malo prašine sa zemlje, pljucnuo na nju i dao je tom čoveku. On se s tim vratio bolesniku, koji je bio bliže smrti nego životu, ali koji je, nakon što je to popio s vodom, voljom Uzvišenog Boga odmah ozdraveo.

Hubejb ibn Fudejk prenosi da je njegov otac oslepeo i da su mu oči pobelele. Došao mu je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, i pljucnuo mu

je u oči, pa je progledao. I u osamdesetoj godini života je uvlačio iglu u konac.

Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, je na dan Hajbera pljucnuo 'Aliji ibn Talibu u oko koje je bilo upaljeno, i on je ozdravio. Bolest je nestala kao da je nije ni bilo.

U bici na Hajberu je pljucnuo na ranjenu potkolenicu Seleme ibn El-Ekve' i rana je odmah zacelila.

Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega, je, iz plemena Haš'a'm, došla žena s nemim detetom. On mu je vodom izaprao usta, oprao ruke, a ostatak dao ženi da ga njome poj i potire. Dete je izlečeno i bilo je razboritije od drugih osoba.

Ibni Abas prenosi da je Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, jedanput došla žena s ludim detetom. Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, mu je potrao prsa iz kojih je izašlo nešto slično crnom štenetu, nakon čega je ozdravilo.

Vreo lonac se prevrnuo na podlakticu dečaka Muhammeda ibn Hatiba. Verovesnik, neka su blagoslov

i mir na njega, ju je potrao, pomazao svojom pljuvačkom i ona je istog momenta izlečena.

Na dlanu Šurahbila El-Džu'fija je bila natekla žila koja mu je onemogućavala držanje sablje i ulara kamile, pa se potužio Verovesniku, neka su blagoslov i mir na njega, koji je njegov dlan počeo gnječiti sve dok od otekline nije ostao ni trag.

8 . Poslanikova, neka su blagoslov i mir na njega, uslišana molitva:

Enes ibni Malik prenosi da je Božiji Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, molio za njega, ovako: "Bože, uvećaj mu imetak i porod, i daj mu veliki bereket (blagoslov) u onome što mu podariš!" I Enes kaže: "Boga mi je moj imetak velik, a dece i unučadi imam oko stotinu".

Kada je Kisra (persijski kralj) pocepao pismo Verovesnika, neka su blagoslov i mir na njega. Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, je zamolio Boga da isto tako pocepa njegovu državu. I ubrzo nakon toga od nje nije ostalo ništa, kao što ni vlast Persije nije ostala nad ostalim pokrajinama.

En-Nabiga El-Dža'dijj je kod Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, spevao lepu kasidu (recitaciju), pa mu je Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, rekao: "Usta ti se ne zatvorila"! I niko nije imao lepe zube kao on, i ni jedan mu zub nije pao, a živio je 120 godina, a neki kažu da mu je uvek na mestu ispalog zuba nicao novi zub.

Od Enesa se prenosi da je jedan beduin ušao u džamiju dok je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, držao hutbu (govor) i potužio se na sušu. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je uputio molitvu Bogu, i do sledeće džume (petka) nisu videli Sunce. Sledeći petak je isti beduin ušao u mesdžid (džamija) i potužio se na veliku kišu. Poslanik, neka su blagoslov i mir na njega, je ponovo učinio molitvu, pa se razvedrilo.

'Utbe ibn Ebi Leheb je puno grdio i zlostavljao Verovesnika, neka su blagoslov i mir na njega, pa je Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, molio Boga da mu pošalje jednog od svojih pasa da ga uništi. U tom je Utbe krenuo s karavanom u Siriju. Kada su odseli na jednom mestu, rekao je: "Bojim se Muhammedove kletve" Poredali su njegove stvari oko njega i seli da ga čuvaju. Međutim, došao je lav, zgradio samo njega i odneo ga.

Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, je molio da bude uništen Muhallim ibn Džusame i on je osvanuo mrtav. Kada su ga pokopali, zemlja ga je izbacila. Zatim su ga nekoliko puta ukopavali, ali ga je zemlja svaki puta izbacila iz sebe, te su ga ostavili nepokopanog.

Jedanput je, neka su blagoslov i mir na njega, čoveku koji je jeo levom rukom rekao: "Jedi desnom!" Čovek je iz oholosti uzvratio: 'Ne mogu'. Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, je rekao: "Dabogda i ne mogao" I nakon toga je nikada više nije mogao podići do svojih usta.

Zadovoljićemo se navedenim, jer su Poslaniku, neka su blagoslov i mir na njega, date mnogobrojne mu'džize (čuda), i ima ih preko hiljadu. I, iako svaka od navedenih mu'džiza nije na stepenu mutevatir predaje, u njih nema sumnje, jer tema o kojoj oni govore je na stepenu mutevatir predaja i u to nema ni najmanje sumnje. Takav je slučaj 'Alijine čudesne hrabrosti i Hatimove darežljivosti. Mnoštvo mu'džiza (čuda) prenešenih u neprekinutom lancu prenosioca je, sasvim, dovoljno kao neoboriv dokaz postojanja njegovih mu'džiza, a kao nepobitan dokaz za one koji ih poriču.

Drugi pokazatelj:

Njegovu ličnost krase prelepi moralni principi, veličanstvene osobine, savršene umne sposobnosti, zadivljujući postupci i druge duhovne, telesne, domovinske i rodoslovne odlike, za koje razum ne prihvata da mogu biti sabrane u liku osobe koja nije verovesnik. Neka od tih osobina se može naći kod običnog čoveka, ali ne mogu biti sve sabrane osim u liku verovesnika. Tako je njihova sabranost u liku Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, dokaz njegovog verovesništva. A i njegovi poricatelji su priznali postojanje tih veličanstvenih osobina i tog savršenog kodeksa ponašanja u njegovom biću neka su blagoslov i mir na njega.

Treći pokazatelj:

Njegov šeri'at (islamski zakon) čine tako savršena ubedjenja, verski obredi, uzajamni odnosi, politike, učenja i mudrosti, da onaj ko znalački sagleda celovitost Verovesnikovog, neka su blagoslov i mir na njega, zakona, ostaje ubedjen da je on rezultat božanske volje i nebeske Objave, a da je onaj ko je s njime poslan, doista, izaslanik Uzvišenog Boga. Tu ne postoji prostor

za osporavanje, osim za onoga ko želi da prkosi, udaljava se i tumara.

Četvrti pokazatelj:

Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, se pojavio u narodu koji nije imao božansku knjigu, niti mu je data mudrost. On im dolazi sa svetlom Knjigom i krasnom mudrošću. Potiče ih da prigrle pravu veru i rade dobra dela. I, iako je bio nejak, siromašan, s malo pomoćnika, sukobljen s čitavim svetom, pojedincima, skupinama, vladarima i silnicima, uspeo je uništiti njihove svetonazole, porušiti njihove opsene, dotući njihove religije i dokrajčiti njihove države. Njegova vera se, u veoma kratkom vremenskom periodu, proširila istokom i zapadom, a njeno širenje se nastavlja tokom vremena. Njegovi neprijatelji, iako raznovrsni i brojni, dobro opremljeni, opaki i gordi, veoma uporni i nasrtljivi, iako su ulagali ogroman trud, nisu mogli ugasiti svetlost njegove vere niti izbrisati tragove njegovog učenja. Pa, da li je to moguće bez božanske pomoći i nebeske podrške?!

Istinitost Muhammedove, neka su blagoslov i mir na njega, misije potvrđuju, čak i knjige hrišćana i jevreja. Tako u Psalmima stoji:

"Jer Gospod zna put pravednički; a put bezbožnički propašće." (1:6).

"Potireš lažljivce; na krvopioce i lukave mrzi Gospod." (5:6)

"Ali je strašno lice Gospodnje za one koji čine zlo, da bi istrebio na zemlji spomen njihov." (34:17)

„(17) Jer će se mišice bezbožnicima potrti, a pravednike utvrđuje Gospod. (20) A bezbožnici ginu, i neprijatelji Gospodnji kao lepota šumska prolaze, kao dim prolaze.“ (37:17 i 20).

U Delima apostolskim (5:35-39) se navode sledeće reči Gamaliela:

"(35) Pa reče njima: Ljudi Izrailjci! Gledajte dobro za ove ljude šta čete činiti; (36) Jer pre ovih dana usta Tevda, govoreći da je on nešto, za kojim pristade ljudi na broj oko četiri stotine; on bi ubijen, i svi koji ga slušahu razidoše se i propadoše. (37) Potom usta Juda Galilejac, u dane prepisa, i odvuče dosta ljudi za sobom; i on pogibe, i svi koji ga slušahu razasuše se. (38) I sad vam kažem: prođite se ovih ljudi i ostavite ih; jer ako bude od ljudi ovaj savet ili ovo delo, pokvariće se. (39) Ako li je od Boga, ne

možete ga pokvariti, da se kako ne nadete kao bogoborci."

Prema navedenim tekstovima, da je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, lagao na Boga i da nije bio iskreni verovesnik, Gospodar bi ga uništio, pomen bi mu na Zemlji nestao, ruke bi mu se polomile, rasplinuo bi se poput dima, sve njegove pristaše bi bile raspršene i uništene, i njegova reč i delo bi propali. Međutim, Uzvišeni Bog ništa od ovoga nije uradio. Naprotiv, njegov spomen na Zemlji je uzdigao, ukazao mu je Svoju podršku i pomoć, i potvrdio njegove reči i dela. I time je istinitost Muhammedovog, neka su blagoslov i mir na njega, poslanstva i verovesništva utvrđena do te mere da ne preostaje nikakav prostor za sumnju. Utvrđeno je, takođe, da se jevreji i hiršćani bore protiv Uzvišenog Boga i Njegova Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega. Uzvišeni Bog u suri "Eš-Šu'ara", 227 kaže:

"A mnogobošći će sigurno saznati u kakvu će se muku uvaliti."

Uzvišeni Bog u suri "Es-Saf", 8 veli:

"Oni žele da utrnu Božije svetlo ustima svojim, a Bog će učiniti da svetla Njegova uvek bude, makar krivo bilo nevernicima."

Peti pokazatelj:

Verovesnik, neka su blagoslov i mir na njega, se pojavio u vreme kada su svi ljudi trebali nekoga ko će ih uputiti na pravi put i ko će ih pozvati u pravu veru. Arapi su se klanjali kipovima, Persijanci su verovali u dva boga, Indijci su obožavali kravu i drvo, jevreji su boga poistovećivali sa stvorenjima, ili su Ga poricali i na Njega i na Njegove verovesnike su iznosili razne potvore i laži, hrišćani su štovali trostvo i svece. A i preostali delovi sveta su bili u dolinama zabluda. Tako je, u to vreme, slanje nekoga ko će predstavljati milost za sve svetove, znak mudrosti Sveznajućeg i premudrog Boga. Za tu veličanstvenu misiju, za gradnju tog velebnog zdanja, nije bio dostojan niko osim Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, sin Abdullahov koji je odagnao tminu idolatrije trojstva, vere u dva boga i opisivanje Boga svojstvima stvorenja. Sunce monoteizma je obasjalo Zemlju, na šta ukazuju i reči Uzvišenog Boga u suri El-Maide (19):

"O sledbenici Knjige, došao vam je Poslanik Naš - nakon što je neko vreme prekinuto slanje poslanika - da vam objasni, da ne biste rekli: 'nije nam dolazio ni onaj ko donosi radosne vesti, ni onaj koji opominje'! Pa, došao vam je, eto, onaj koji

donosi radosne vesti, i onaj ko opominje. - A Bog sve može."

Šesti pokazatelj:

Raniji verovesnici su najavili njegovu, neka su blagoslov i mir na njega, verovesničku misiju (tj. najava Muhammedove, neka su blagoslov i mir na njega, misije u prethodnim nebeskim knjigama).

Pre nabranja tih radosnih vesti o njegovom dolasku, sledi ukazivanje na nekoliko stvari:

1. Verovesnici izraelskog naroda su najavili sledeće događaje: Događaj o Navukodonosoru, Kurušima, Aleksandru i njegovim namesnicima, o onome što će se desiti u Edvemu, Egiptu, Ninevi i Vavilonu. I neshvatljivo je da niko od njih ne najavi dolazak Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, koji je u vreme svoje pojave bio kao najsitnija biljka, da bi kasnije izrasla u ogromno drvo u čijoj krošnji nalaze utočište mnoge nebeske ptice. U veoma kratkom vremenu je srušio silnike i kraljeve, njegova vera se raširila u zemljama svih verovesnika izraelskog naroda, osvojila ogromna prostranstva na istoku i zapadu, nadmašila sve ostale vere, i ona je, od tada pa sve do danas, u stalnom porastu.

Ovaj događaj je veći od svih koje su najavili izraelski verovesnici. Pa kako se zdrav razum može pomiriti s tvrdnjom da su oni najavili nebitne događaje, a nisu najavili ovaj, izuzetno veliki, događaj?!

2. Kada raniji verovesnik najavi verovesnika koji će doći posle njega, nije neophodno da o njemu govori podrobno. Naprotiv, takve vesti obično nisu opširne i detaljne, nego su većini ljudi skrivene, a jasne samo učenima; jer oni povezuju činjenice. Ponekad su i njima nepoznate i skrivene, ali kada se verovesnik pojavi i njegovo verovesništvo dokaže mu'džizama (čudima) i jasnim znakovima verovesništva, te tajnovite najave im postaju sasvim jasne i čiste od sumnji. Zato Isus, neka je mir na njega, rečima navedenim u Jevandjelu po Luki (11:52), ukorava jevrejske učenjake:

"Teško vama zakonici što uzeste ključ od znanja: sami ne udoste, a koji hteše da uđu, zabraniste im."

Islamski učenjaci su rekli: "Ne postoji ni jedna nebeska knjiga, a da nije ukazala na pojavu verovesnika

Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, međutim, to nije bilo jasno svima, jer da je bilo jasno običnom svetu ne bi njihovi učenjaci bili ukoreni za njeno skrivanje, a nejasnoća je prenošenjem s usta na usta postajala još većom.

3. Sledbenici Knjige su očekivali drugog verovesnika mimo Isusa. U Jevanđelju po Jovanu (1:19-25) se pominje da su jevrejski učenjaci pitali Jovana Krstitelja:

„(19) I ovo je svedočanstvo Jovanovo kad poslaše Jevreji iz Jerusalima sveštenike i Levite da ga zapitaju: Ko si ti? (20) I on prizna, i ne zataji, i prizna: Ja nisam Hristos. (21) I zapitaše ga: Ko si dakle? Jesi li Ilija? I reče: Nisam. Jesi li prorok? I odgovori: Nisam. (22) oni mu rekoše: Ko si? Da možemo kazati onima što su nas poslali: Šta kažeš za sebe? (23) Reče: Ja sam glas onog što viče u pustinji: Poravnite put Gospodnji; kao što kaza Isaija prorok. (24) I behu poslanici od fariseja, (25) I zapitaše ga govoreći mu: Zašto, dakle, krštavaš kad ti nisi Hristos ni Ilija ni prorok? (26) Odgovori im Jovan govoreći: Ja krštavam vodom a među vama stoji koga vi ne znate. (27) On je Onaj što će doći za mnom,

koji beše preda mnom; kome ja nisam dostojan odrešiti remen na obući Njegovoj.“

Jesi li Ilija? - tj. poslanik koga je najavio Mojsije. Tako se vidi da su oni Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, očekivali isto kao i Mesiju. On je kod njih bio poznat, tako da im nije trebalo pominjati ime, nego je i sama aluzija na njega bila dovoljna. Zato su ga poredili sa Mesijom. U Jevanđelju po Jovanu (7:40-41) piše:

„(40) A mnogi od naroda čuvši ove reči govorahu: Ovo je zaista prorok. (41) Drugi govorahu: Ovo je Hristos. A jedni govorahu: Zar će Hristos iz Galileje doći?“

Pošto se za tog očekivanog verovesnika ne tvrdi da će doći pre Isusa, to je nepobitan dokaz da će doći posle njega, a to je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega.

A što se tiče Isusovih, neka je mir na njega, reči pomenutih u Jevanđelju po Mateju (7:15):

„Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi.“, njima se ne može osporiti Muhammedovo, neka su

blagoslov i mir na njega, verovesništvo, jer Isus, neka je mir na njega, nije upozorio na čuvanje od iskrenog verovesnika, niti na opreznost prema svakom verovesniku koji dođe posle njega, nego je tražio da se čuva samo od lažnih verovesnika, a njihove knjige, u prvoj generaciji posle uzdignuća Isusa, neka je mir na njega, u vreme apostola, beleže pojavu mnogih lažnih verovesnika. Reči Isusa se odnose na te lažne verovesnike, a ne na iskrenog verovesnika koji ima znakove koji potvrđuju njegovu iskrenost. Zato se, u Jevandelju po Mateju (7:16, 17 i 20) neposredno nakon tih njegovih reči, kaže:

"(16) Po rodovima njihovim poznaćete ih. E da li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? (17) Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa. (20) I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih."

Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, je, u to nema sumnje, zaista jedan od iskrenih verovesnika. Na to ukazuju njegovi plodovi i plodovi njegove misije. Napad na njega od strane njegovih protivnika je bezvredan, jer su i jevreji osporili verovesničku misiju Isusa, neka je mir na njega, i u laž ga ugonili. Za njih, od postanka sveta pa do njegove pojave, ne postoji gore

stvorenje od njega. Evropski ateisti kažu da Isus, neka je mir na njega, nije uopšte postojao i ismijavaju se s njim. U tom kontekstu su napisali mnoge knjige koje su se raširile u svim krajevima sveta. Broj njihovih pristalica, svaki dan u Evropi raste. I kao što je za hrišćane, pa i za nas, neprihvatljivo poricanje Isusa, neka je mir na njega, od strane jevreja i evropskih ateista, tako je, za nas, neprihvatljivo poricanje Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, od strane štovatelja trojstva.

4. I prethodni i današnji sledbenici Biblije su imena imali običaj prevoditi, i umesto njih upisivati njihova značenja, a osnovni tekst koji smatraju Božijim govorom, dopunjavati komentarima. Te dve činjenice su kod njih normalne pojave, i ko znalački prouči njihove prevode na razne jezike, pronaći će mnogo takvih slučajeva. Zato nije čudo ako koriguju neko verovesničko ime u tekstu u kome je najavljen Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, ili dodaju nešto nerazborito, jer je to kod njih uobičajeno. I od njih se ne može očekivati da u svojim knjigama sačuvaju ime Muhammed, Ahmed ili neki od njegovih nadimaka, neka su blagoslov i mir na njega, jer oni imaju prirodnu sklonost za korigovanje i prepravljanje svojih knjiga, do te mere da bi obesnažili njihove tekstove i učinili ih na prvi pogled bezvrednim kao dokaze, da bi potvrdili neka

od svojih učenja, ili odbili, njima upućene, prigovore. Njihove sekte su revnosne u suprostavljanju jednih drugima. Oni su, bez sumnje, u ovome mnogo žešći od muslimana. Tako radosne najave Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, na koje nam u njihovim knjigama ukazaše prejašnji muslimanski učenjaci, nalazimo sada različitim u mnogim njihovim današnjim prevedenim, zato što su nam ih oni izdvojili iz knjiga poznatih u njihovom vremenu, a izmene su se desile nakon toga. Razlog tome može biti i različitost u prevodenju, ali je ono prvo češće, jer vidimo da je njihov običaj korigovanja prisutan i danas. A sada izdvajamo, nekoliko radosnih najava Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, u knjigama jevreja i hrišćana.

Prva radosna vest:

U Ponovljenom zakonu (18:17-22) stoji:

"(17) Zato mi reče Gospod: Dobro rekoše šta rekoše. (18) Proroka će im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću reči svoje u usta njegova, i kazivaće im sve što mu zapovedim. (19) Ako god ne bi poslušao reči moje, koje će govoriti u moje ime, od toga će ja tražiti. (20) Ali prorok koji bi

se usudio govoriti šta u moje ime što mu ja ne zapovedim da govori, ili koji bi govorio u ime drugih bogova, takav prorok da se pogubi. (21) Ako li kažeš u srcu svom: Kako ćemo poznati reč koje nije Gospod rekao? (22) Šta bi prorok rekao u ime Gospodnje, pa se ne zbude i ne navrši se, to je reč koje nije rekao Gospod; nego je iz oholosti rekao onaj prorok, ne boj ga se."

Ova radosna vest se ne odnosi na Isusa Navina, kao što veruju jevreji, niti na Isusa kao što misle hrišćani, nego se ove reči odnose na Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, zbog sledećeg:

1. Jevreji koji su živeli u vreme Isusa, neka je na njega mir, su očekivali pojavu drugog (najavljenog) verovesnika. I to njihovo očekivanje je nepobitan dokaz da najavljeni verovesnik nije Isus Navin koji je živio pre toga, u vreme Mojsija niti Isusa, neka je mir na njih, koji je tada bio prisutan kod njih.

2. U tekstu je upotrebljen izraz "kao što si ti", a Isus Navin i Isus Hristos nisu kao Mojsije, neka je mir na njih, zato što su oni iz naroda izraelskog, a prema tekstu Ponovljenog zakona (34:10) u izraelskom narodu se nije pojavio verovesnik poput Mojsije s kojim je Bog,

bez posrednika, razgovarao, koga je poslao sa zasebnom Knjigom i novim zakonom u kome su zabrane i naredbe, propisi o kaznama, dozvoljenom i zabranjenom, kupanju, čišćenju i dr. I dok su Isus Navin i Isus Hrist sledili zakon sa kojim je dožao Mojsije, Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, je, u svome narodu, bio nadređeni vođa kome su se pokoravali i koji je lično izvršavao kazne i nad njima vladao. To, međutim, nije slučaj sa Isusom jer, njegova knjiga Jevanđelje ne sadrži propise i zakone, a njegov narod mu nije bio pokoran. Naprotiv, jevreji su ga, prema verovanju hrišćana, nakon ponižavanja i uterivanja u laž, ubili raspećem. Tako između njega i Mojsija ne postoji velika sličnost.

3. U ovom tekstu stoji izraz "između braće njihove", a u nekim predajama "iz srednjeg sloja njihove braće". Dvanaest jevrejskih plemena je, bez sumnje, živelo u to vreme sa Mojsijem, neka je mir na njega, i da je najavljeni verovesnik bio iz jevrejskog naroda reklo bi se: "od njih", ili "između njih", ili "jedan od njih", ili "iz njihovog potomstva". Isus Navin (Jošua) i Isus Hrist vode poreklo od Jakova sina Isaka sina Avrama, neka je na sve njih mir i spas, što znači da pripadaju jevrejskom narodu, pa se na njih ne odnosi ova radosna najava verovesnika. Ovde se, pod izrazom "braća" misli na potomke Ismaela sina Avramovog, neka je mir na njih,

jer se u Starom zavetu izrazom "braća" oslovljavaju Ismailovi i Isakovi potomci. Za Ismaila se u Knjizi Postanka (16:12) kaže:

„.... i pred licem sve mu braće on će stan sebi podići“

Takođe u knjizi Postanak (25:18):

"Nastaniše se nasuprot svojoj braći"

I pošto Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega ,vodi poreklo od Ismailovih potomaka, braće Israilovih sinova, to se ova radosna vest, nesumnjivo, odnosi na njega.

4. Ova radosna najava je izrečena u budućem vremenu, jer reči: "Podignut ću im proroka" ukazuju na buduće vreme, pa se ne mogu odnositi na Mojsijeveg mladića Jošuu (Isusa Navina) koji je upravo u to vreme živeo i bio jedan od Izraelaca.

5. Reči: "Staviću svoje reči u njegova usta" navedene u ovoj radosnoj vesti, aludiraju na to da će tom najavljenom verovesniku silaziti objava i da neće znati čitati i pisati, nego će samo Božiji govor koji mu se objavljuje pamtitи u svojim prsim i prenosi ga. Zato se

ova najava ne može odnositi na Jošuu kome objava nije nikada ni silazila i koji je pisani Stari zavet čitao, a nije ga prenosio pamćenjem.

6. U ovoj radosnoj vesti stoji: "A ne bude li ko poslušao mojih reči što ih prorok bude govorio u moje ime, taj će odgovarati pred mnom". U nekim predajama, to je rečene ovako: "A onaj ko ne bude slušao njega, koji u moje ime govori, ja će mu se osvetiti." Pošto je osveta svojstvo samo tog najavljenog verovesnika, a ne i ostalih verovesnika, posigurno se pod osvetom ne misli na ovosvetsku ili onosvetsku osvetu u Paklu, jer se ova vrsta osvete, ovosvetske i onosvetstke, ne odnosi na poricatelje samo nekog određenog verovesnika. Ovde se pod izrazom "osveta" misli na ozakonjivanje borbe, tj. da Uzvišeni Bog najavljenom verovesniku naredi obračun s njegovim negatorima, i proglaši dozvoljenim njihovo ubijanje, njihove imetke i zarobljavanje njihovih žena i dece. Sve navedeno se odnosi na Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, a ne na Isusa, jer njemu nije bilo naređeno da se bori protiv onih koji su ga poricali, a u njegovom Jevanđelju nema kaznenih propisa.

U izdanju iz 1844. godine, deo ove radosne najave verovesnika glasi:

"A prorok koji bi se usuđivao govoriti što u moje ime što ja ne budem zapovedeo da govorи, i koji bi govorio u ime drugih bogova, takav prorok neka se pogubi."

Tako ovaj tekst, jasno propisuje pogubljenje lažnog verovesnika koji u Božije ime govorи ono što mu nije naredio, i ono je u potpunoj saglasnosti sa rečima Uzvišenog Boga u suri El- Hakka, 44-46:

"(44) A da je on o Nama koje kakve rečи iznosio, (45) Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, (46) a onda mu žilu kucavicu presekli."

I da Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, nije bio iskreni verovesnik bio bi ubijen. Međutim, poznato je da je na mnogo mesta, protiv svojih neprijatelja, lično vodio rat, a niko ga nije mogao ubiti, jer ga je Uzvišeni Bog čuvaо od neprijatelja. Živeo je do susreta s Uzvišenim Bogom kada je umro sasvim prirodnom smrćу, što potvrđuje reči Uzvišenog u suri "El-Maida", 67:

"A Bog će te čuvati od ljudi."

A što se tiče Isusa, hrišćani i jevreji veruju da je ubijen raspećem, i ako se utvrdi da se u ovoj radosnoj

najavi verovesnika misli na njega, onda bi on prema slovu te iste radosne vesti morao biti samozvani i lažni verovesnik kao što tvrde i jevreji da nas Uzvišeni Bog sačuva od takvog ubedjenja.

Upozorenje:

Pošto Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, nije ubijen, nego je umro prirodnom smrću, jasno se vidi da se ova radosna vest odnosi na njega. Kada su sledbenici Knjige to primetili zamenili su reči "neka bude pogubljen", koje su postojale u starim izdanjima, rečima "umreće", počevši od 1865. g. pa do danas, uporno nastojeći da ospore misiju Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, jer je pojam "smrt" opširniji od pojma "neka bude pogubljen", a i pravi i lažni poslanik, oba umiru. Međutim, ova korekcija teksta im nije pomogla da izbrišu aludiranje na Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, zbog ovoga što sledi:

8. Zato što se u dvadeset i drugoj tački ove radosne vesti kaže da se lažni verovesnik prepoznaće po tome što najavi neke događaje "pa to ne bude i reč se ne ispunii". Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, je najavio mnoge događaje koji su se trebali desiti u budućnosti, čije dešavanje je, kasnije, jasno dokazalo

njegovu istinitost i to da je, zaista, legitimni, iskreni i pravi poslanik Uzvišenog Boga.

9. Jevrejski učenjaci koji su živeli u vreme Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, su priznali da je, u Starom zavetu najavljeni verovesnik, upravo on. I neki od njih su primili islam, kao: Muhajrik, 'Abdullah ibn Selam i Ka'b Al-Ahbar, a neki su priznali da je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, najavljeni verovesnik, ali nisu prešli na islam, poput: 'Abdullahha ibn Surija, Hujej ibn Ahtaba i njegovog brata Abu Jasira ibn Ahtaba. U tome nema ništa neobično, jer su jevrejski učenjaci koji su živeli u vreme Isusa, neka je mir na njega, priznali njegovu verovesničku misiju i njegove mu'džize (čuda), a potom ga proglašili nevernikom i naredili njegovo smaknuće, što se jasno vidi u Jevanđelju po Jovanu (11:45-57, i 18:1-24).

Prvi prigovor:

Braća Israilova (Izrailj) nisu samo Ismailovi sinovi, nego su njihova braća i sinovi Isevija sina Isaka.

Odgovor:

Među sinovima Isevija sina Isaka se nije pojavio verovesnik kome bi mogao odgovarati, u ovoj vesti,

navedeni opis, kao što se nigde ne pominje ni Božije obećanje Avramu tj. za Isevija sina Isaka, ali se, na mnogim mestima u Starom zavetu, navodi obećanje Avramu i Agari za njihovog sina Ismaila i njegov porod.

Drugi prigovor:

U nekim izdanjima se u ovoj vesti kaže:

"Tvoj Gospodar Bog će podignuti proroka od tebe i od tvoje braće". I reči "od tebe" jasno ukazuju da će taj prorok biti od sinova Israilovih.

Odgovor:

Ako i prihvatimo tako formulisanu misao, to opet ne protivreči našoj tvrdnji. Zato što su reči "od tebe" samo sinonim i potvrda rečima "od tvoje braće", a u svakom slučaju, ovim citatom stavlja akcenat na reči "od tvoje braće". Zatim, kada je Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, preselio u Medinu Muneveru, u kojoj je upotpunjena njegova misija, u njoj i oko nje je bilo nekoliko jevrejskih plemena, poput: Hajbera, Beni An-Nedira, Beni Kajnuka i Beni Kurejze. I kao da se pojavio između njih, a u isto vreme se pojavio između svoje braće.

Zaključak:

Evo nekih sličnosti između Mojsija i Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njih. I jedan i drugi su:

1. Božiji rob i poslanik,
2. I jedan i drugi imaju oba roditelja,
3. Oboje su se ženili i imali su decu,
4. Obojici je naređena borba i rat protiv idolopoklonika,
5. Obojici je naređeno da blud kažnjavaju za to određenom kaznom,
6. Oba su u stanju sprovesti Bogom propisane kazne,
7. Oba su cenjeni poglavari u svojim plemenima
8. Kod obojice je čistoća tela i odela uslov za obavljanje verskih obreda, a kupanje za onoga ko

je imao spolni odnos sa ženom i za ženu posle menzisa i čišćenja posle poroda,

9. Zakon i jednog i drugog zabranjuje prinošenje žrtava kipovima, i meso nezaklane životinje,
10. U zakonima obojice postoje kazne,
11. Oba zabranjuju kamatu,
12. Oba su umrli na postelji i oba su pokopani.

Postoji još mnogo stvari iz kojih se vidi sličnost, zato Uzvišeni Bog u suri "El-Muzzemmil", 15 kaže:

"Mi smo vam, zaista, poslali Poslanika da bi svedočio protiv vas isto onako kao što smo i faraonu poslanika poslali."

Druga radosna vest:

U Ponovljenom zakonu (33:1-2) piše:

„(1) A ovo je blagoslov kojim blagoslovi Mojsije, čovek Božji sinove Izrailjeve pred smrt svoju. (2) I reče: Gospod izide sa Sinaja, i pokaza im se sa Sira; zasja s gore faranske, i dođe s mnoštvom

hiljada svetaca, a u desnici mu zakon ognjeni za njih.“

U izdanju iz 1844. g. se navodi sledeće:

"Oglasio se s gore faranske, a sa njim hiljade čistih i zakon od vatre."

Silazak Gospoda sa Sinaja je radi darovanja Tore Mojsiju, pokazivanje sa Sira je bilo radi davanja Jevanđelja Isusu, jer je Sira ime za brda u Palestini i ime jednog sela u Nasiri, a Njegovo oglašavanje s gore faranske je radi objavljivanja Časnog Kur'ana Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, jer, gora faranska je Meka Mukerrema. Dokaz tome su reči Postanak (21:20-21) u kojima se govori o Ismailu, neka je mir na njega:

"(20) I Bog beše s detetom, te odraste, i živeše u pustinji i posta strelac. (21) A živeše u pustinji Faranu. I mati ga oženi iz zemlje misirske."

U samirijskom primerku Tore izdatom 1851. g. se kaže da je Faran u Hidžazu, i ta misao glasi:

"Nastanio se u Faranu koji se nalazi u Hidžazu."

Nema sumnje da je mesto Ismailova, neka je mir na njega, boravka bila Meka Mukerrema. U njoj se posle njega nije pojavio ni jedan verovesnik osim njegov unuk Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega. Tako postaje jasno da se Božijim oglašavanjem s brda Faran aludira na spuštanje Objave Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, u Mekki Mukerremi, jer se nikada ne kaže: „Bog je došao s tog mesta (ili oglasio se)“, osim ako je tu došla Objava od Njega (neka je Uzvišen). I kao što je Mojsiju na Sinaju spuštena Objava u formi Tore, a Jevangelje objavljeni u Sirau (Palestini), tako se ovde aludira na objavu Časnog Kur'ana u Meki Mukaremi.

Prva objava Kur'ana se desila u pećini Hira koja se nalazi na najvišoj tački brda Faran. Reči Izdanja iz 1844 g. "... A sa njim hiljade čistih", kao i reči nekih starih izdanja: "... A sa njim su hiljade dobrih i knjiga od vatre", jasno ukazuju na ashabe koji su pomogli Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega. Njihovim sleđenjem Poslanika, neka su blagoslov i mir na njega, i njihovom borobom uz njega, je uzdignut islam. I kada nepristrasan i razuman čovek razmišlja ko bi mogao biti taj, u Faran poslani, verovesnik s kojim su hiljade čistih i dobrih, i s kojim je "vatrena Knjiga" (u kojoj se nevernicima i zalutalima preti vatrom), sa

sigurnošću saznaće da je taj najavljeni verovesnik Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega. Pošto je ova radosna vest jasno ukazivala na njega, sledbenici Knjige su, u novim izdanjima, pribegli brisanju reči: "... A sa njim hiljade čistih", i reči: "... Sa njim je knjiga od vatre". Ova radosna vest jasno ukazuje na tri verovesnika, Mojsija, Isusa i Muhameda (mir neka je s njima) i na tri, njima objavljene knjige, čije se objavlјivanje desilo na tri časna mesta. Ovo je u saglasnosti sa rečima Uzvišenog Boga u suri Et-Tin, 1-3:

"(1) Tako mi smokve i masline, (2) i Sinajske gore, (3) i grada ovog, bezbednog", u kojima se aludira na tri mesta u koja su poslata ova tri verovesnika, jer u Palestini ima mnogo smokvi i maslina.

Pošto se u Kur'anu htelo istaći veličanje, polazi se od nižeg ka višem. Tako je Mojsijeva misija veća od Isusove, a Muhammedova, neka su blagoslov i mir na njega, veća od poslanica njih obojice. Isto tako je i Meka časnija i veličanstvenija od Palestine i Sinaja.

A kada se u Starom zavetu hteo izneti istorijski poredak, ova tri mesta su pomenuta shodno vremenu u kome su poslana ova tri verovesnika. Mojsijevo slanje je

upoređeno s pojavom zore, Isusovo sa izlazom Sunca, a Muhammedovo, neka su blagoslov i mir na njega, s jasnim podnevskim svetлом koje je jače od prethodna dva i njime je ljudima upotpunjeno to svetlo. I na Zemlji se nisu pojavili vera i knjiga koje su potisnule mrak paganstva i idolatrije, poput islama i Kur'ana s kojima je došao Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega.

Treća radosna vest:

U Postanku (17:20) se navodi:

„A i za Ismaila uslišio sam te; evo blagoslovio sam ga, i daću mu porodicu veliku, i umnožiću ga veoma; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega velik narod.“

Njen tekst u nekim starim izdanjima na arapski jezik glasi:

„A što se tiče Ismaila, molbu sam ti već uslišao, i evo ja ga blagosiljam, učiniću da od njega veliki porod izađe i uvećaču ga sa Bimadmadom.“

El-Kadi 'Ijad u svojoj knjizi "Eš-Šifa" kaže da je Bimadmad jedno od Muhammedovih, neka su blagoslov i mir na njega, imena, a u radosnoj vesti pomenute reči

"i u velik će narod izrasti" su najava Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, jer od Ismailove dece nije niko imao veliki narod, uzuzev njegovog unuka Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, pa je on taj koji se pominje u Avramovoj i Ismailovoj, neka je mir na njih, molitvi Bogu, navedenoj u suri El-Bekara, 129:

"Gospodaru naš, pošalji im poslanika, jednog od njih, koji će im ajete (znakove) Tvoje kazivati i Knjizi ih i mudrosti učiti i očistiti ih, jer Ti si, uistinu, silan i mudar!"

El-Kurtubi u svojoj knjizi tvrdi da, ako se uzme brojčana vrednost rečenica hebrejskog teksta koji koriste jevreji, videće se da se u njoj dva puta pojavljuje Muhammedovo, neka su blagoslov i mir na njega, ime, jer njen tekst na arapskom jeziku "i učinit ču da se, silno razmnoži", se podudara sa rečju Bimadmad u hebrejskom jeziku, a reči "veliki narod" se podudaraju s rečima "Ledžvi džudul". Brojčana vrednost slova u ovim rečima na ibrijskom jeziku, prema sistemu sabiranja rečenica, je ista kao i zbir koji se dobija sabiranjem brojčanih vrednosti slova u imenu "Muhammed". To je broj 92.

Kada je, u 10. hidžretskom (16. greg.) stoljeću, prihvatio islam rabin 'Abdusselam Ed-Defteri, napisao je kratko pismo naslovivši ga "Er-Risale El-Hadije" u kojem ističe da je najviše dokaza jevrejskih rabina u sabiranje brojnih vrednosti slova po sistemu "ebdžed", u kojoj je odgovor jevrejima koji odbijaju da je reč "Bimadmad" simbol za Muhammedovo, neka su blagoslov i mir na njega, ime, što su njihovi rabini saznali i među sobom sakrili. Zatim je opisao način korištenja tog sistema.

Božije obećanje Avramu i Ageri da će Ismailovo potomstvo učiniti velikim narodom je izrečeno u kontekstu pohvale i počasti Ismailu, a hvala i čast se ne iskazuju samo radi velikog potomstva, ako ono ne bude od pravih vernika koji veruju samo u jednog i jedinog Boga. Pošto se, posle njega u Meki nije pojavio ni jedan verovesnik koji tome poziva, osim njegov unuk Muhammed, neka su blagoslov i mir na njega, taj veliki Ismailov narod se nije pojavio osim poslanstvom Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega. Pa, neka nam onaj ko negira istinitost ove radosne vesti kaže gde je taj veliki Ismailov narod, mimo Muhammedovog, neka su blagoslov i mir na njega, naroda?!

Četvrta radosna vest:

U kontekstu govora o jevrejskom obožavanju kipova, u Ponovljenom zakonu (32:21) se kaže:

"Oni me razdražiše na revnost onim što nije Bog, razgneviše svojim taštinama; i ja će njih razdražiti na revnost onim koji nije narod, narodom ludim razljutiću ih."

Ovu radosnu vest čini jasnijom sledeći tekst iz Isajje (65:1-6):

"(1) Potražiše me koji ne pitahu za me; nadioše me koji me ne tražahu; rekoh narodu koji se ne zove mojim imenom: Evo me, evo me. (2) Vas dan pružah ruke svoje narodu nepokornom, koji ide za svojim mislima putem koji nije dobar, (3) Narodu, koji me jednako gnevi u oči, koji prinosi žrtve u vrtovima i kadi na opekama; (4) Koji sede kod grobova i noće u pećinama, jedu meso svinjsko i supa im je nečista u sudovima; (5) Koji govore: Odlazi, ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe, ti su dim u nozdrvama mojim, dim koji gori vas dan. (6) Eto, napisano je preda mnom: neću čutati, nego će platiti, platiću im u nedra."

Pod neukim narodom se misli na Arape; jer su oni tada bili u velikom neznanju i zabludi, jer oni nisu

istinski verovali u jednog Boga, nisu znali Njegova svojstva i lepa imena, nisu radili po ispravnim zakonima i nisu znali ni zašta osim za obožavanje kipova, pa kao da nisu ni pitali za Boga, niti ga prizivali. Lutali su dolinama zabluda, kao što Uzvišeni Bog kaže u suri Ali 'Imran, 164:

"Allah (Bog) je vernike milošću Svojom obasuo kad im je jednog između njih kao poslanika poslao, da im reči Njegove kazuje, da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su pre bili u očitoj zabludi."

Slične reči Uzvišenog Boga se nalaze i u suri El-Džumua', 2:

"On je neukima poslao Poslanika, jednog između njih, da im ajete (znakove) Njegove kazuje i da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su pre bili u očitoj zabludi."

Jevreji su omalovažavali Arape zbog toga što vode poreklo od robinje Agare i zbog njihovog nepoznavanja Boga i velike zalatalosti. Sebe su smatrali boljim od Arapa, jer su deca Sare koja nije bila robinja, i zato što su imali verovesnike, Knjige i zakon. Međutim, Izraelci su, ubijajući verovesnike, udaljavajući se od

jednoboštva, obožavajući božanstva idolopokloničkih naroda i prinoseći im žrtave, rasrdili Uzvišenog Boga, pa se i On (neka je slavljen) razljutio oduzimanjem verovesništva od njih. Odlikovao je i izabrao Arape koji su u njihovim očima bili bednici i neznalice. Tako je slanje Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, ovom nepismenom narodu, objava Knjige i mudrosti njemu, radi upućivanja na pravi put - predstavljalo najveći stepen buđenja ljutnje kod Izraelaca.

Ako pratimo istoriju jevreja, videćemo da nijedan narod nije razljutio jevreje, kao Arapi posle Muhammedovog, neka su blagoslov i mir na njega, poslanstva, jer, iako su Persijanci i Vizantijci porušili jevrejsku kraljevinu u Palestini i puno ih ponizili, i pored toga se nikada među njima nije pojavala knjiga i verovesnik poput Mojsija, neka je mir na njega, i njegove knjige, što bi kod njih probudilo ljutnju, zavist i ljubomoru. A Muhamedu, neka su blagoslov i mir na njega, je Bog podario Knjigu i verovesništvo, nakon što ga je oduzeo od Izraelca. Zato su jevreji dvolično postupali prema Arapima, ulagivali im se i bojali ih se. I u tome je, nesumnjivo, vrhunac njihove ljutnje i ljubomore.

Ko ovu radosnu vest objasni poslanstvom Isusa na njegov komentar se i ne osvrće, jer je Isus iz izraelskog naroda i njima je posлан, a čovek nije ljubomoran na svoje sinove, ali je, zato, moguće da na njega budu ljubomorni sinovi njegove braće ili njegovih stričeva, naročito ako su oni u njegovim očima bedni i uniženi. Zatim, neznanje i nepismenost su osobine koje se, do kraja šestog stoljeća po Isusu nisu nikome pripisivale osim Arapima, jer su čitanje, pisanje i druge znanosti bili poznati, u to vreme, kod mnogih drugih naroda, samo ne kod Arapa. I ova radosna vest, kao da je jasan tekst o njima i Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, koji je poslan između njih.

Radosne vesti u knjigama jevreja i hrišćana su mnogobrojne. Jedne najavljuju Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, a druge aludiraju na njegov ummet (narod), njemu poslatu Objavu, njegovu borbu, ili pak, ukazuju na slavljenje Boga ili ukazuju na Meku plemenitu, širenje islama, a neke radosne najave je lično slikovito izrekao Isus, neka je mir na njega, kao što nam ih prenose Jevanđelja.

Završna reč

Hvala Uzvišenom Bogu koji mi je omogućio da završim ovo delo, i molim Ga da sud mnogih koji su tražili da napišem ovo važno delo, učini lepim, i da ga učini korisnim čitaocu koji traga za istinom!

Plemeniti čitaoče! Ova knjiga ti je otkrila istinu o knjigama dva Zaveta. Dokazala je da sledbenici Knjige ne poseduju celovit lanac prenosioca ni za jednu knjigu Starog i Novog zaveta, da su te knjige izgubile svojstvo božanskog porekla i nadahnuća, da su prepune protivrečnosti, nesuglasica, isključivosti, grešaka i korekcija.

Ova knjiga je, isto tako, ukazala na ništavnost dva verovanja: trojstva i bogolikosti Isusa. Utvrđeno je da je Isus, neka je mir na njega, nesumnjivo, stvorenji čovek, Božiji rob i poslanik.

U ovoj knjizi su odgovori na sumnjičenja koja iznose misionari hrišćanstva i orijentalisti protiv Časnog Kur'ana i časnog verovesničkog Sunneta (prakse). Postoje stvari koje kategorički ukazuju na to da je Časni Kur'an govor Uzvišenog Boga, kojega je objavio Svome

poslaniku Muhammedu, neka su blagoslov i mir na njega, koji je najavljen u knjigama jevreja i hrišćana, i uprkos njihovim iskrivljivanjima, radosne vesti koje se u njima nalaze nisu se ničim obistinile osim poslanstvom Muhammeda, neka su blagoslov i mir na njega, i kao da su one jasan tekst koji govori da je on iskreni verovesnik i poslanik svetovima.

Razumom obdareni čoveče! Ostavi fanatizam i pristranost. Odaberi sebi veru kojom je Uzvišeni Bog zadovoljan da bude vera svih ljudi. A "jedina prava vera je Islam".

Bože! Udalji nas od izopačenih verovanja!

Naše poslednje reči su: "Zahvalnost pripada Allahu (Bogu), Gospodaru svetova"!